

Giới thiệu Tổng Giám Đốc Thật Lạnh Lùng

Người mẹ đang nằm thoi thóp trên giường bệnh đang chờ ngày phẫu thuật nhưng cô lại không có tiền! Vì vậy cô chỉ còn cách bán thân mình cho Tổng Giám Đốc Thật Lạnh Lùng kia!

Nói về độ lạnh lùng của tổng giám đốc thì ai cũng biết, cô muốn thật lòng với anh để phá tan đi sự lạnh lùng ấy cùng anh đến với tình yêu thật sự.

Rồi mọi nỗ lực phi thường của cô bằng chính tấm lòng, sự lạnh lùng kia rồi sẽ ra sao? Chúng ta có thể biết sau khi đọc qua tác phẩm mà thôi!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thật Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

“A Bình, mẹ cậu thế nào rồi?” Tâm Ny mở to đôi mắt đẹp hỏi cô.

“Mẹ...Rất nghiêm trọng. Bác sĩ nói...Là ung thư gan, phải mổ.” Diệp Bình cố nén nước mắt. Hoàn cảnh đã sớm tới luyện cô trưởng thành, cũng tạo nên một tính kiên cường trong con người cô.

“Vậy bây giờ cậu phải làm sao?” Hai người là cùng lớn lên trong đoàn ca múa, có tình cảm rất tốt.

“Đoàn trưởng vừa mới đưa cho tờ một nghìn đồng, muốn tờ trở về hát...” Cô hít sâu một hơi. “Tớ cũng không biết nên làm gì bây giờ cả...”

Tâm Ny cả cần đôi môi đỏ mọng như cánh hoa hồng, hiện ra và đẹp ưu thương không hề tương xứng với vẻ đẹp của cô một chút nào. “Ông ta cũng chỉ đem cậu xem là cây hái ra tiền thôi, mới không quan sống chết của người ta đấy!”

Diệp Bình thật sự chán nản. Cô làm sao không biết? Nhưng là, đoàn trưởng như thế cũng là hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi, những người khác căn bản là đều bỏ mặc cô.

“A Bình, tớ tới đây là muốn tạm biệt cậu.” Mắt Tâm Ny sáng lên “Tối hôm nay tớ phải đi Đài Bắc dự thi hoa hậu rồi”

“Dự thi hoa hậu?”

“Ừ, hơn nữa còn là chung kết. Chỉ cần được xướng tên, thì sẽ có một trăm vạn tiền thưởng, lại còn được ký hợp đồng đóng phim.” Cô cười hả hê một tiếng, nét thanh xuân, mỹ lệ, tất cả đều hiện lên trong ánh mắt (ta không hiểu, sao lại hiện lên trong ánh mắt?)

Tuy hai người cùng 14 tuổi, nhưng Tâm Ny lại vô cùng duyên dáng yêu kiều, xuất trần mỹ lệ, không cần nói cũng biết đi tới chỗ nào cô ấy cũng trở thành tâm điểm của mọi người. Cô ấy vô cùng hiểu rõ về đẹp của mình, cũng tận dụng rất tốt nó. Mà Diệp Bình, da so với cô ấy hơi đen hơn một chút, đôi mắt sắc bén, thẳng thắn, đôi lông mày đen nhánh, ngũ quan sinh động tỏa ra nét tức giận bùng nổ, nhiệt lực tỏa ra bốn phía (hê hê, cv thế rồi, em không biết nhé). Hai người đứng cạnh nhau, tạo thành hai thái cực đối lập mãnh liệt.

“Tâm Ny, cậu so với những người trên TV thì xinh đẹp hơn rất nhiều, cậu nhất định sẽ đoạt giải.” Diệp Bình chân thành vui mừng thay cho Tâm Ny.

Tâm Ny tự tin cười một tiếng “Tớ nhất định phải thắng, Tớ chịu đựng nơi này đủ lắm rồi, tớ không muốn ở cái nơi như đồng rác này nữa, tớ muốn đóng phim, tớ muốn làm minh tinh, tớ muốn kiếm thật nhiều tiền, người khác có thể, tớ cũng có thể!!!”

Tâm Ny nắm chặt nắm tay, thanh âm ngày càng phần hận. Thế giới này từ trước đến giờ vẫn chưa có một ngày tử tế với cô. Cô muốn có những thứ tốt hơn, muốn có một cuộc sống tốt hơn, thuận lợi hơn.

Diệp Bình biết Tâm Ny từ nhỏ đã rất mạnh mẽ. Dịu dàng, ngọt ngào bên ngoài, thật ra thì khi cực đoan, cô ấy cũng sẽ rất cực đoan. Giọng hát cùng múa tuy không bằng Diệp Bình, nhưng về xinh đẹp đã giúp cô ấy trở thành người dễ nhận thấy nhất trong vũ đoàn. Tuy còn trẻ tuổi, nhưng đã có không ít người để ý.

“Cậu đã nói cho A Cương biết chưa? Nếu không anh ta sẽ lo lắng lắm.”

Diệp Bình, cùng Tâm Ny, cả anh ta nữa, đều lớn lên trong vũ đoàn. Diệp Bình đã sớm biết anh ta có tình cảm đặc biệt với Tâm Ny.

Tâm Ny lại chẳng hề để ý nói “Đợi tớ được xướng tên rồi lại nói tiếp.”

Chỉ có trong lòng Tâm Ny hiểu, cô muốn rời khỏi nơi này, muốn giương đôi cánh bay thật cao, cô muốn cắt đứt tất cả với nơi này.

Qua cửa sổ nhìn hướng Tâm Ny vừa rời đi, bóng dáng yếu đuối đi về phía mặt trời.

Mà cô đây? Mẹ bị bệnh đã đẩy cô vào vực sâu tuyệt vọng, chỉ có thể ngược mắt ngưỡng mộ những nơi có ánh mặt trời mà thôi.

Cô vô ý thức đi qua một tầng lại một tầng, thẳng một đường đến tầng cao nhất. Lúc này cô mới chú ý, đây không phải phòng bệnh, mà nơi này, trang trí xa hoa, không gian rộng rãi. Có vẻ như cô đã bước chân vào một nơi không nên đến.

Cô nhìn quanh, thì bên trong truyền ra một thanh âm trầm thấp, hấp dẫn sự chú ý của cô. Từ cửa che, cô nhìn thấy có một người đàn ông trẻ tuổi ngồi ngay giữa căn phòng, hấp dẫn tầm mắt. Cô chưa từng thấy một người đặc biệt lại xuất sắc như vậy, rõ ràng, anh ta phải ở vị trí lãnh đạo.

Giương mặt nam tính, ngũ quan sắc sảo, có nét đặc biệt của người ngoại quốc (con lai á), lông mày đen, tròng mắt đen sau tấm, sống mũi thẳng tắp, còn có môi mỏng lộ vẻ vô tình, tựa hồ có thể cảm thấy bên cạnh hẳn có một đoàn không khí băng lãnh.

“Tổng giám đốc, lần trước Thiên Nghi giới thiệu cô bé kia như thế nào?” Người bên cạnh trò chuyện, giọng nói lộ rõ vẻ cẩn thận.

“Búp bê một” (Em không biết chính xác chỗ này ảnh muốn nói cái gì, nhưng đại khái là người thứ nhất á). Hẳn không đề cao âm điệu, nhưng cũng đủ để người ta thấy lạnh run.

“Không phải vậy.....Là cháu gái Từ tổng mang đến?”

“Tôi không mở tổ chức từ thiện, không phải ai cũng có thể mang tới nơi này.” Người đàn ông trẻ tuổi sắc mặt kém đi mấy phần.

Mọi người không ai bảo ai, nhất loạt bỗng tỉnh như ve mùa đông (Em kết so sánh này), lại cũng không dám cãi hẳn lấy nửa câu.

Long Thiều Thiên trầm tư, một lúc lâu sau nói: “Nói cho Kiệt, cái người Từ Tĩnh cũng không tệ lắm. Trước đưa cho cô ta năm trăm vạn phí sinh hoạt, về phần Lâm đạo diễn, nếu ông ta muốn chụp ảnh quảng bá cho cái phim võ hiệp thì trước đưa 10 triệu cho ông ta. Tôi muốn nhìn bản chụp thô của ông ta, rồi mới xem xét có tiếp tục chụp hay không. Còn về người mà tôi muốn, bảo ông ta tìm thêm, bất kể tốn bao nhiêu tiền, phải tìm bằng được người tôi muốn tìm.”

“Dạ, Long tổng.”

Năm trăm vạn? 10 triệu?

Những con số này, từ miệng hắn phát ra thật là bình thản, tựa như không có chuyện gì to tát vậy.

Hắn...Có thể cứu mẹ đi? Có thể hắn sẽ đồng ý quyên vài chục vạn cứu một sinh mạng?

Không chút nghĩ ngợi, cô vọt vào, “phịch” một tiếng, thẳng quỳ đến trước mặt hắn, không đếm xỉa đến ánh mắt kinh ngạc của mọi người.

“Tôi cầu xin anh, xin anh hãy cứu mẹ tôi, hãy cứu mẹ tôi...” Cô ngẩng đôi mắt to đen láy, sáng ngời, không chút sợ hãi mà nhìn về phía hắn.

“Người đâu, mang cô ta đi mau!” Tùy tùng bên cạnh rất nhanh chóng phản ứng, gọi người tới.

“Tôi không đi!” Cô phủ phục trên mặt đất, một cái chóp mắt cũng không có, vẫn nhìn chăm chăm Long Thiều Thiên, biết hắn là người nắm trong tay đại cục.

Nhưng hắn chỉ là mặt không đổi, vẫn ngồi đó, tuy không cần mở miệng cũng đủ uy hiếp người khác.

“Mẹ tôi ngã bệnh, bệnh rất nặng... Tôi xin anh...Hãy cứu mẹ tôi...,Tôi xin anh mà...Làm ơn, làm ơn...” Giọng nói của cô run run, nước mắt đọng đầy đôi mắt, nhưng đôi mắt sáng ngời lại tràn ngập dũng khí. Từ đầu đến cuối, tầm mắt cô vẫn không rời khỏi hắn.

Hai người tùy tùng bên cạnh mặc tây trang màu đen đang muốn ép cô đi, nhưng lại nhận được chủ tử thoáng nhìn, hai người rất ăn ý lại lui ra sau.

Long Thiều Thiên chỉ là mặt không đổi nhìn cô, ngũ quan tuấn mỹ lạnh lùng, không có một nét thân cận, như thiên thần cao cao tại thượng, nhìn xuống cô hèn mọn nhỏ bé.

“Xin hãy cứu mẹ tôi...Xin anh... Tôi sẽ báo đáp...” Cô cắn môi, dập đầu xuống sàn nhà, một cái lại một cái. Tiếng va chạm giữa sàn nhà đá cẩm thạch với trán cô, có thể nghe thấy rõ ràng.

Nước mắt một lần nữa lại tràn đầy hốc mắt, nhưng cô quật cường không để nó rơi xuống. Nghĩ đến mẹ đang trên giường bệnh, cô lại có thêm dũng khí. Nhưng cô đang cầu xin người có tâm địa sắt đá như thế này, không khỏi có chút chua xót.

Vậy mà Long Thiều Thiên lại vẫn không nói một lời, lạnh lùng giống cục nước đá, làm cho người ta cảm thấy một cỗ áp lực trầm thấp.

“Tôi tại sao lại phải cứu mẹ cô?” Sau khi cô đã dập đầu mười mấy cái, hẳn rồi cục cũng mở miệng.

Tại sao? Đây đúng là một vấn đề....Hắn và nàng không quen không biết, tại sao cô lại muốn cứu hắn tốn tiền cứu một người xa lạ? Cho dù số tiền mấy chục vạn là không đáng nhắc đến với hắn.

“Tôi sẽ trả lại anh tiền.”

“Cô có bản lĩnh gì trả lại tôi tiền?” Hấn khẽ nâng lên khóe miệng, tựa như đang cười, nhưng từ miệng hấn phát ra lại là lời lẽ đầy lạnh lẽo châm chọc.

“Tôi có thể hát cũng có thể khiêu vũ, trong đoàn tôi là người kiếm nhiều tiền nhất.”

“Hả?” Mây rậm hơi nhướn lên “Cô thử hát một chút đi”

Cô đứng lên, không đếm xỉa đến con đau trên trán, sống lưng đứng thẳng. Cô biết rõ, đây là cơ hội duy nhất của cô.

Tiếng hát to, rõ của cô vang lên, trong nháy mắt tràn ngập cả đại sảnh. Thanh âm ấy thật trong trẻo, sạch sẽ, nhưng lại tiềm ẩn sức bộc phát vô cùng lớn, vô cùng có hồn cùng tình cảm. Hát đến vong tình, thân thể của cô theo tiếng nhạc bắt đầu nhảy múa. Có thể nhìn ra rằng kỹ thuật nhào không được đào tạo qua lớp chính quy, nhưng lại có đủ sức rung động. Nơi đây, chính là sân khấu nhỏ của cô, tự tin của cô càng tăng thêm.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thật Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Cô hát, mang theo thành thực tang thương. Cô múa, mỹ lệ kinh người.

Khi kết thúc, cả đại sảnh đều im lặng, thật lâu sau, cũng không có một âm thanh nào cả.

Cô thở hổn hển, mắt to chớp một cái, nhìn về phía hấn “Tôi có thể không?”

Long Thiều Thiên vẫn thờ ơ nhìn cô, vẫn lạnh lùng, chỉ là trên mặt có nhiều hơn một tia hứng thú “Cô tên là gì?”

“Còn anh tên là gì?”

“Cô có thể gọi tôi là Long.”

Trong mắt hấn, hứng thú lại càng đậm “Còn cô?”

“Diệp Bình.”

“Tôi sẽ tìm người chữa bệnh cho mẹ cô, nhưng ngược lại, cô phải đáp ứng tôi một chuyện.”

Hưng phấn khiến cô nở nụ cười, nụ cười đầu tiên trong ngày hôm nay. “Được, chuyện gì?”

“Cô đừng đáp ứng quá nhanh như thế, không chừng sẽ hối hận đấy.”

“Chỉ cần có thể cứu mẹ tôi, tôi tuyệt đối sẽ không hối hận.”

“Tốt” Hấn nói. “Vậy cô phải ký hợp đồng, trở thành ca sĩ của công ty tôi.”

Ký hợp đồng? Một cụm từ rất xa lạ, nhưng chỉ cần cứu được mẹ, muốn mạng của cô, cô cũng sẽ không từ chối.

Cô cắn răng một cái: “Được”

Khóe miệng hấn giương lên một đường cong, hai đôi mắt đen nhìn nhau, hấn lạnh lùng, còn nhiệt lực (?) của cô như khơi dậy một trạng thái khác.

Hấn tuân thủ cam kết, ngày đó liền đưa mẹ cô- Thái Kim Phụng chuyển đến bệnh viện Đài Bắc, vào ở phòng bệnh tốt nhất, mời bác sĩ quyền uy nhất, cũng nhanh chóng sắp xếp phẫu thuật trong thời gian ngắn nhất.

Bác sĩ sắc mặt nghiêm trọng nói với cô: “Mẹ cháu...Rất nghiêm trọng, bệnh tình trì hoãn quá lâu,...cháu...tốt nhất phải có chuẩn bị tâm lý.”

Cô nước mắt nghẹn ngào, bả vai nhỏ run không ngừng.

Dù là ai cũng có thể nhìn thấy sinh mạng Diệp Kim Phụng tựa như đèn cầy trong gió sắp tắt, nhưng không phải ai cũng biết, chuyện xảy ra nhanh như vậy, buổi tối hôm vừa mới chuyển viện, sau một hồi cấp cứu, thấy bác sĩ lắc đầu, Diệp Bình cơ hồ ngã quỵ.

Trên khăn trải giường trắng tinh, Diệp Kim Phụng hai mắt rầu rĩ nhìn Diệp Bình đang ngồi bên cạnh.

Bà không bỏ được người thân duy nhất trên đời này, thật sự không thể bỏ được! Bà không đành lòng. A Bình từ nay chỉ có một mình cô đơn trên đường đời, không còn ai để dựa vào, cũng không còn ai hỏi han ân cần nữa, con bé còn nhỏ như vậy.

Đứa bé đáng thương!

“Mẹ...mẹ đừng lo lắng cho con” Diệp Bình run run nói một câu, cô có thể nhìn thấy hết những sầu lo trong mắt mẹ. “Con sẽ sống rất tốt, con sẽ tự chăm sóc mình. Con còn ký hợp đồng với công ty đại diện nữa. Con... con sẽ không sao mà, con...sẽ kiên cường.....Con.....”

Diệp Kim Phụng thương xót nhìn cô, cánh tay khô gầy cổ hết sức nâng lên, nói nhỏ: “Mẹ đi xem bói, người ta nói con cả đời rất khổ, chỉ là sẽ gặp được quý nhân. Con số mệnh giống như lục bình vậy, cho nên mẹ mới đặt tên con là Diệp Bình. Aizzz....Về sau cũng không cần gọi cái tên này nữa, con phải cố sống thật tốt.”

“Mẹ...Mẹ, mẹ...Đừng làm con sợ...”

“Con có lúc quá cố chấp rồi... Con người ta, không nên...quá nghiêm túc.... Cười cũng là sống...Khóc cũng là sống.... Còn... Còn...chỉ cần cười là được rồi... Có biết không?”

Con người của bà dần dần mở to, mắt đi tiêu cự, giọng nói cũng càng ngày càng trở nên vô lực, tay từ từ, từ từ tuột xuống,....

“Mẹ....Mẹ....” Diệp Bình hoảng sợ, vuốt mặt mẹ, cho đến khi xác nhận thấy không còn phản ứng nào nữa.

“Mẹ....Mẹ.... Mẹ, không cần đi, không cần để lại con một mình mà....” Cô khóc đến tê tâm liệt phế.

Từ nơi này, từ thời điểm này, cô đã trở thành một cô nhi. Người thân duy nhất trên đời đã rời xa cô, vĩnh viễn không có cơ hội gặp mặt nữa. Mẹ cũng không thể cười, không thể nói chuyện cùng cô nữa rồi.....

Cô lại một lần nữa ngã nhào lên người mẹ. Dù sao cô cũng không tin, thân thể mẹ vẫn còn ấm áp thế này, làm sao có thể không còn một chút hơi thở?

“Mẹ....!!!!!!!!!!!!!!” Cô lớn tiếng khóc.

Mười bốn tuổi, cô bị buộc phải trưởng thành quá sớm.

Phía hậu trường, Tâm Ny đôi tay khẽ run, vặn xoắn làn váy, không cam lòng cắn môi. Cô trang điểm kỹ càng tinh tế, xinh đẹp động lòng người, bộ dạ phục màu hồng phấn càng tôn lên sắc thanh xuân của cô, xinh đẹp bất phàm.

Từ gương trang điểm, cô nhìn thấy cô gái vừa lên ngôi Hoa hậu, trên mặt hiện lên hưng phấn vui mừng. Càng không ngừng nói nhỏ cùng nhau, mà bên cạnh, xoay quanh chính là người thân cùng những người chuẩn bị cùng cô đàm phán ký hợp đồng.

Tâm Ny không cam lòng tháo xuống trang sức trên người, nước mắt đọng đầy hốc mắt. Cô thật hận!

Tối nay, thật vất vả cô mới lọt được vào top 16, dưới sân khấu là trên 1 vạn người xem, máy ảnh một cái lại một cái lóe lên- Hiện trường chính là cuộc thi hoa hậu mà cả nước quan tâm. Khi cô biết được mình có thể tiến vào vòng chung kết cuối cùng thì đã kích động đến toàn thân run rẩy. Từ tiếng hoan hô của người xem, còn có ánh mắt của ban giám khảo, cô biết, mình đã thể hiện rất xuất sắc.

Âm nhạc vang lên, người xem cũng sôi trào, không khí trong hội trường lên cao đến đỉnh điểm. Toàn bộ người được đề cử, tâm tình lo lắng, hưng phấn, kích động, toàn bộ đều viết hết trên mặt. Bây giờ đã đến thời khắc quan trọng nhất, Cô bé lọ lem- một vạn tuyển một- sẽ được chọn ra.

Khi tiếng người MC vang lên: “Cuộc thi hoa hậu năm nay, đứng thứ ba (á hậu 2)....” Tâm Ny vẫn duy trì nụ cười ngọt ngào, cười đến nỗi đau miệng.

Thứ nhất, thứ nhất.....Tôi muốn vị trí thứ nhất...

“Đứng thứ ba: Lâm Hiểu Phàm”

Cô biết cô ấy, là một cô gái đáng yêu, một tay đàn tuyệt kỹ.

“Đứng thứ hai: Vương Tâm Như”

Oh, đó là cô gái đang học đại học, tiếng Anh lưu loát, có mái tóc dài rất đẹp, đến nỗi có thể đi chụp ảnh quảng cáo dầu gội đầu.

Đứng thứ nhất...

“Đứng thứ nhất:Lâm Thiên Nghi!”

Thế giới trước mắt cô, chỉ trong chốc lát bỗng như hoàn toàn sụp đổ, sân khấu lay động, có một cái lỗ thật to, một mình cô, vô dụng rơi xuống đất.....

Kế tiếp là một mảnh hỗn loạn, đèn flash nháy liên hồi, tiếng người huyên náo, hiện trường như nổ tung, giống như đang làm tiệc mừng.

Ba người được xướng tên, vương miện lấp lánh, dưới ánh đèn sáng càng thêm chói mắt, ba người đứng đó, đèn flash vẫn không ngừng lóe lên.

Tại sao bọn họ lại cười? Tại sao bọn họ lại có thể cười vui vẻ như vậy được?

Tâm Ny miễn cưỡng cười, mà lòng lại lạnh như rơi vào hầm băng. Cô mờ mịt như không biết mình đang ở đâu, cho đến khi bên cạnh huyền não lên, không khí cũng nóng lên theo, sục sôi.

“Lâm tiểu thư, chúc mừng cô giành được ngôi vị Hoa hậu, cô có thể ký hợp đồng với Đài truyền hình TVB, cô có cảm tưởng gì ạ?”

Lời bên tai giống như kim châm, đâm vào lòng cô đau nhói. Trong gương, thấy được Lâm Thiên Nghi, cô ấy, cả người hưng phấn, rục rờ, như có thể chiếu sáng cả bầu trời đêm.

Còn cô đây? Nghĩ đến sâu khấu hoang dã, người xem thô tục, âm nhạc huyền não, hoàn cảnh bẩn thỉu, trong mũi giống như có thể ngửi thấy mùi rác rưởi tanh bẩn....

Cô rung mình một cái, cả người như rơi vào vực sâu vạn trượng.

Không! Tuyệt đối không!

Nhưng mà, còn có biện pháp nào sao?

Nước mắt trong suốt theo gương mặt cô chảy xuống.

“Rất không cam tâm sao?” Một giọng nam vang lên.

Cô quay người, thấy có một người đàn ông trung niên, đeo kính gọng vàng, một đôi mắt thông minh, nhìn cô từ trên xuống dưới.

“Ông là ai?”

“Mọi người gọi tôi bằng rất nhiều tên khó nghe, nhưng tôi gọi mình là người Tìm kiếm ngôi sao”

“Tìm kiếm ngôi sao?” Cô lắp bắp.

“Tiểu muội muội, cô vừa rồi biểu diễn rất tốt.”

Cô cắn răng, hốc mắt lại đỏ lên: “Vậy tại sao tôi lại không được xưng tên?”

“Cô không thể nào được xưng tên đâu”

“Tôi hát hay hơn họ, cũng xinh đẹp hơn họ cơ mà!” Cô phẫn hận nói.

Hắn cười haha, thịt trên mặt rung lên một cái: “Cô có hơn họ mười lần nữa, cũng không có lhar năng được xưng tên.”

“Tại sao...”

“Danh sách đoạt giải đã sớm được ấn định rồi, cô không có cơ hội đâu, mà tranh tài chỉ là hình thức mà thôi.”

Ấn định? Cô biểu diễn tốt hơn nữa cũng không có cơ hội? Đôi môi cô khê run, nước mắt rớt cuộc cũng rơi xuống.

“Hoan nghênh cô tới với thế giới Người ăn thịt người. Nơi đó là một cung điện nguy nga tráng lệ được xây trong sa mạc, rồi đi nó, cả đời cũng tìm không ra đường ra.”

Cô đứng lên, khê nâng cằm, trên mặt thần sắc rõ ràng, dưới ánh đèn càng thêm có hồn: “Tôi tới từ hang chuột, với tôi, chỗ nào cũng tốt cả.”

“Một viên kim cương trong hang chuột.” Hắn cười nhẹ “Đi theo tôi, cô còn có nhiều cơ hội.”

“Ông sẽ làm tôi nổi tiếng sao?”

“Tiểu muội muội, cái này thì phải xem bản lĩnh của cô thôi.”

“Tôi sẽ khiến ông kiếm được thật nhiều tiền.” Cô nhìn ông ta, thẳng thắn nói.

Hắn ngửa đầu cười haha. “Tốt, vậy tôi rất muốn nhìn xem có phải đã tìm thấy một cây hái ra tiền hay không”

“Ông sẽ không phải hối hận.....”

“Tốt, bây giờ cô phải làm một chuyện, chính là cắt đứt với quá khứ, từ bây giờ, cô chính là một người hoàn toàn mới”

“Được!” Cô cắn răng nói ra, đôi mắt đẹp sâu kín phát ra một tia sáng, là đang hướng về ước mơ.

Sau hôm đó, cô không trở lại đoàn ca múa.

Diệp Bình cũng cùng đêm đó biến mất. Trong cùng một đêm, hai cô gái chạy về hai phía số phận không giống nhau.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thật Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

“Lên cầu thang rẽ phải, phòng thứ hai từ cuối hành lang là phòng của cô” Quản gia cẩn thận, tỉ mỉ chỉ đường cho cô.

Diệp Bình không có bất kỳ hành lý nào, ôm trong ngực chỉ có duy nhất bức ảnh chụp cùng mẹ. Cô quan sát biệt thự xa hoa này, thuần sắc trắng, những đồ dùng nạm vàng tạo cho đại sảnh một vẻ khí phái hoa lệ, so với tưởng tượng của cô còn đẹp hơn nhiều lần.

Bước những bước như trong mơ (em không hiểu?), cô đi lên tầng hai, về phía gian phòng quản gia đã chỉ. Nhưng gian phòng cuối cùng đang mở cửa, cô nhìn không được ghé đầu nhìn, thì...một bức hình khổ lớn hiện ra trước mắt cô.

Cô một thoáng nín thở, cơ hồ còn quên luôn. Trước mắt cô là một thiếu nữ đẹp đến kinh người, mang theo vẻ phong tình của người nước ngoài, mái tóc dài hơi xoắn dần lấy những đường cong, dài đến tận hông* trên đôi mắt thật to là đôi lông mi cong dài. Cô ấy nằm nghiêng trên ghế dựa, hấp dẫn, quyến rũ. Bức hình có vẻ chụp đã lâu rồi, nhưng vẫn được bảo quản vô cùng tốt. Cô gái ấy, cười đến mị nhân thực cốt.

*Sr, em hơi thô bì, nhưng mà cv là thế, em cũng không tìm được từ nào hơn.^^

Bức hình này, rất xuất sắc, bắt được thần vận của cô gái, giống như hấp dẫn ánh mắt của người trước mắt.

“Ai cho cô vào đây?” Một giọng nam trầm thấp vang lên sau lưng cô.

Cô kinh hãi xoay người, thấy Long Thiệu Thiên đang lạnh lùng nhìn cô. Cô vỗ vỗ ngực: “Anh làm tôi giật mình, tôi thấy cửa không khóa nên tự đi vào.”

Cô quay đầu trở lại, tầm mắt vẫn dán vào bức hình trên tường: “Cô ấy là ai?”

“Cô không biết?”

Hắn hỏi hay quá nhỉ? Làm như cô biết ấy? Cô lắc đầu một cái: “Không biết!”

“Đây là người Hoa nổi tiếng đầu tiên ở Hollywood, hai mươi mấy năm trước, nổi tiếng một thời.”

“Thật đẹp, đây là người xinh đẹp nhất tôi từng gặp.” Trong tấm ảnh, người phụ nữ có nụ cười nhân hậu, , tự có một phong thái mị hoặc từ trong cốt tủy, giờ tay nhắc chân đều lộ ra nét phong tình.

“Đây là ai?”

“Đó là người sinh ra tôi.”

Diệp Bình thờ dốc kinh ngạc, mắt trừng lớn: “Bà ấy là mẹ anh?”

Hắn châm thuốc, một đám khói bay lên khiến khuôn mặt hắn có chút mờ mịt. “Nghe nói là vậy.”

“Mẹ anh thật đẹp, khó trách anh lớn lên lại đẹp trai như vậy.” Không sợ hắn lại không vui, cô tiếp tục không nhìn được mà than thở: “Bà ấy hẳn là một đại minh tinh.”

Thuần sắc mê muội của cô lập tức làm hắn xúc động: “Bà ấy là độc nhất vô nhị, trong giới người Hoa được coi là một truyền kỳ.”

“Hollywood là gì?”

“Đó là nơi mà toàn bộ giới nghệ sĩ mơ ước, lag minh tinh trong minh tinh, người Hoa có thể tiến vào đó cũng là không dễ dàng.”

“Cô muốn tới Hollywood sao?”

“Đúng.”

“Vậy tôi cũng muốn đi.” Bàn tay cô sờ tấm hình, nghiêng người sang nhìn hấn- một đôi mắt kỳ dị chột lóe.

Hấn buồn cười một tiếng: “Chuyện đó không dễ dàng đâu, tiểu muội muội.”

“Tôi có thể.” Cô nhỏ giọng, nói “Anh cũng là vì nguyên nhân này mới đồng ý chuyện của tôi, đúng không?”

Hấn quan sát cô thật kỹ một cái, cũng không trả lời câu hỏi của cô.

“Phòng của cô ở ngay bên cạnh, sau này đừng đi nhầm nữa.”

Ngay sau khi đi ra, Long Thiề Thiên cũng đi ngay sau. Nghe tiếng đóng cửa, đón nhận ánh mắt thâm u của Long Thiề Thiên, cô chỉ cảm thấy mình tựa hồ đi nhầm chỗ.

Phòng của cô thuần một màu trắng, có màu vàng khảm, tựa như phòng của công chúa.

Cô trừng mắt nhìn, cho là mình đang nằm mơ, nhưng mọi thứ vẫn chân thật tồn tại ngay trước mắt. “Đây là...phòng của tôi?”

Cô đi thật nhẹ nhàng, sợ mộng này sẽ tan biến đi mất, Cô đi về phía ban công, biệt thự này, nằm ở giữa sườn núi, đem hết những phồn hoa náo nhiệt của Đài Bắc thu hết vào tầm mắt.

Vui mừng không thôi, cô cơ hồ không nói ra thành lời, rồi nhìn thấy Long Thiề Thiên vẫn đứng ở cửa. Hấn một bước cũng không đi tới, mắt cố ý không nhìn phong cảnh bên ngoài.

“Anh sợ độ sao?”

Hấn trầm mặc, như xác nhận suy đoán của cô. Biết được nhược điểm của người cao cao tại thượng này mà không phải ai cũng biết, cô rốt cục tâm tình cũng tốt lên rất nhiều.

“Tôi rất thích cao, từ trên cao nhìn xuống, cảm giác rất thoải mái.” Cô nhìn phong cảnh phía ngoài, rồi nhẹ nhàng nhún một cái, đặt mông ngồi trên tường cao, mà sau lưng chính là vực sâu vạn trượng.

Sắc mặt hấn khẽ biến, gầy nhẹ tàn thuốc lá: “Cô đi xuống!”

“Không cần lo lắng, tôi vẫn hay ngồi như vậy.”

Hấn lạnh lùng cười một tiếng. “Nơi này gió rất to, chỉ cần gió thổi qua một chút, cô sẽ ngã xuống, rồi đầu óc vỡ toang, chết rất khó nhìn. Mà có thể chết thì coi như cô vận khí tốt, nếu không tốt, thì sẽ ngã thành một là tàn phế hai là liệt, lúc đó thì tha hồ mà hối hận hành động ngầy thơ bây giờ.”

Sắc mặt cô bị dọa đến trắng bệch, con mắt kinh sợ nhìn thoáng phía sau qua đầu vai, rồi ngoan ngoãn nhảy xuống khỏi ban công.”

Hấn thở ra một đám khói lớn. “Lần sau nếu làm cái loại hành vi ngu xuẩn như ban nãy thì trước dùng đầu suy nghĩ một chút.”

Cô không phục nhìn hấn. “Sao có thể đứng lúc như vậy được?”

“Vậy sao? Tôi từng ngã từ trên lầu xuống, mà không may mắn lại không ngã chết được.” Hấn châm chọc búi môi.

Cô kinh ngạc tròn to hai mắt.

Hấn hừ lạnh một tiếng, quay người về phía tủ rượu. Hấn lấy ra một bình rượu, rót một chút vào hai cái ky. Ly thủy tinh sáng ngời, phản xạ, khiến rượu đỏ càng thêm sáng bóng mê người.

“Cô bao nhiêu tuổi rồi?”

“Mười bốn tuổi.”

“Vậy cũng uống đi.” Hấn đưa cho cô một ly, trên mặt cũng đã bình tĩnh lại.

Hấn lười biếng, thoải mái, nghiêng người dựa vào trên ghế ở quầy rượu. Diệp Bình bưng ly rượu, có chút không biết làm sao, nhìn hấn. Hoàn cảnh xa lạ, người đàn ông xa lạ, khiến cô cũng cảm thấy đang trong mộng.

Hấn khẽ nhắc cao ly rượu mời cô (nguyên văn là “kính”), cô uống một ngụm chất lỏng thơm nồng trong ly.

“Về sau, tên em sẽ là Amanda”

“Amanda? Một cái tên rất kỳ quái nha.” Cô khẽ lẩm bẩm.

“Biết Amanda có nghĩa là gì không?”

Cô lắc lắc đầu, chỉ thấy hấn nâng cao ly rượu, như có điều suy nghĩ mà nhìn cô.

“Ồ Ny Bạc Nhĩ (em cũng không biết đây là đâu, ai biết chỉ em vs.) có một chuyện thần thoại xưa. TRước kia, thế giới bị ma quỷ chiếm lĩnh, chỉ có bóng tối không ánh sáng. Lúc ấy có một nàng công chúa tên là Amanda, cơ trí, xinh đẹp lại dũng cảm, hơn nữa lại có giọng ca tuyệt vời. Khi nàng thấy nhân dân, quốc gia ngày ngày phải sống trong đêm tối, nàng cảm thấy rất khổ sở, vì vậy tự nguyện cùng ma quỷ nói điều kiện. Ma quỷ muốn Amanda gả cho hấn, vì ma quỷ trong địa ngục mà hát, vậy hấn sẽ để cho thế giới có ánh sáng. Amanda đồng ý, cho nên chỉ cần là ban ngày, con dân của nàng sẽ nói: ‘Amanda lại đang ca hát’.”

“Cho nên anh gọi tôi là Amanda?” Cô thật là thụ sủng nhược kinh.

“Em có một giọng hát trời cho, xinh đẹp, cùng với khả năng vũ đạo thiên bẩm. Quan trọng nhất là, em có một loại ánh sáng đặc biệt, sớm muộn sẽ có một ngày, em tỏa sáng, đó là điều không thể tránh khỏi.”

“Vậy có phải hay không, như vậy thì giá tiền sẽ lên rất nhiều, rất nhiều?”

“Tôi có tiền, tôi có rất nhiều tiền, hơn nữa tôi tin tưởng, sau này em sẽ kiếm thật nhiều tiền cho tôi hơn. Một món hàng tốt, đáng giá đầu tư.”

Thanh âm của hấn nghe tới lại có chút tịch mịch, cô giật mình, nhìn kỹ hấn.

“Amanda” giọng trầm thấp, như rượu Brandy, vừa mở bình đã thấy được mùi rượu. “Em là của tôi.”

“Tôi là của chính tôi. “Không khỏi tức giận cùng phản kháng, cô không chút sợ hãi nhìn lại hấn.

Hấn cười nhẹ ra tiếng, lại nâng ly rượu lên. “Em còn nhớ thỏa thuận của chúng ta chứ? Em đã đem mình giao cho tôi rồi.”

Thanh âm nam nhân trầm thấp, ma mị, ngồi đây, trong cung điện của hấn, lại khiến cho cô không khỏi run rẩy cả người. Cô dường như có thể nhìn thấy sự bất lực của cô công chúa kia, ở địa ngục âm u tối tăm, cam kết vì hấn ca hát, chỉ cần có thể cho con dân của nàng có thể nhìn thấy ánh mặt trời, nàng nguyện ý cùng hấn ở trong địa ngục. Một giao dịch đáng sợ, giao phó không chỉ là một kiếp, mà còn là đời đời kiếp kiếp, hàng trăm triệu năm.

Cô lắc đầu, trước mắt là một tân lạnh lùng Long Thiệu Thiên.

“Tôi là của chính tôi.” Cô nhắc lại, khẳng định một lần nữa, không biết là để cho hấn nghe, hay là tự nói cho chính mình.

Hấn hiển nhiên không có hứng thú cùng cô tranh cãi. “Tôi đã sắp xếp cho em đi du học, vài năm sau sẽ lại về nước.”

Đi nước ngoài?

Những từ này thật xa lạ, mà hấn vẽ ra tầm bản đồ lại như trong mộng, nghe thật không giống thực tế, tựa như trong sa mạc.

“Đúng.” Hấn giống như trả lời vấn đề của cô. “Tôi sẽ đưa em đi Mỹ học tập.”

“Tại sao muốn tôi ra nước ngoài?”

“Vô đài của người Hoa quá ngắn ngủi, tựa như một bông hoa hồng vừa chớm nở đã héo tàn, cũng là bởi vì không có chế độ chuyên nghiệp quốc tế hóa, cho dù có người mới vô cùng xuất sắc, cũng không thể đưa lên vô đài thế giới. Tôi muốn em trở thành siêu sao quốc tế.”

Cô nghe thấy hấn nói mà cả người run rẩy, một chút cũng không nghi ngờ hấn sẽ không làm được.

“Em sợ?” Hấn quan sát cô, giống như một món đồ cổ có giá trị.

“Không sợ.” Vậy thì tốt, tôi không thích tiểu quỷ nhát gan.” Thanh âm của hấn có một tia ấm áp.

“Long...anh sẽ luôn ở bên tôi chứ?” Cô đột nhiên hỏi.

Hấn có chút kinh ngạc nhìn cô, nhưng cô lại rất nghiêm túc nhìn lại hấn, rồi hấn bật cười. “Một cô gái không nên tùy tiện cùng người đàn ông khác nói những lời như vậy.”

“Anh sẽ ở bên cạnh tôi sao?” Cô cố chấp hỏi một lần nữa,

Hấn chau mày lại: “Đợi em lớn một chút nữa rồi nói! Nhưng mà, đừng quá tin tưởng đàn ông, đàn ông rất biết nói dối.”

“Tôi tin tưởng anh sẽ không nói dối.”

Hấn cúi đầu cười, nụ cười của hấn so với bình thường tươi hơn một chút. “Cô gái nhỏ, tôi cũng chỉ là một người đàn ông bình thường thôi.”

“Anh sẽ không nói dối.” Cô cố chấp tin tưởng. “Anh sẽ không nói dối tôi.”

Hắn rốt cục cũng biết vì sao cô bé này lại hấp dẫn hắn như vậy rồi. Bóng dáng cô quỳ trên mặt đất trước mặt hắn không thể xua đi được, cô cầu xin nhưng không bị lụy, cô sợ nhưng không khiếp đảm. Cô cũng như hắn, có cùng bản chất, đều là một dạng linh hồn cô độc. Thật buồn cười, hắn thế nhưng cảm thấy ở nơi này, trước mặt cô gái này, hắn không thể che giấu điều gì.

“Nếu như anh luôn ở bên cạnh tôi, vậy thì tôi cũng không sợ gì nữa rồi.” Co tự lẩm bẩm.

Thanh âm lẩm bẩm của cô vẫn một mực quần quanh bên tai hắn. Cho đến nhiều năm sau, hắn mới hiểu rõ ràng, cô bé này có một loại dũng khí mà hắn không thể theo kịp, phải đón nhận vận mệnh an bài.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thật Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Sáu năm sau

Cô nhìn thành phố New York đèn đuốc sáng trưng dưới chân. Đây là nhà cô ở Mỹ. Long Thiều Thiên một tay sắp xếp tất cả mọi chuyện, để cô tiếp nhận huấn luyện chuyên nghiệp thanh nhạc, vũ đạo, đồng thời cho cô hoàn thành việc học trung học và học đại học.

Bên ngoài ban công tầng 20 bị sương mù dày đặc bao phủ, một ánh đèn trong sương như ẩn như hiện. Gió nổi lên, cô co ro cuộn mình trong chiếc áo khoác to, đây là áo của Long Thiều Thiên. Mặc áo của hắn, cô có cảm giác giống như hắn đang ở cùng cô vậy.

Có thể là từ nhỏ đã sống phiêu bạt, cô rất nhanh liền thích ứng với cuộc sống ở đây. Cô không hề cô đơn, cô có rất nhiều bạn tốt ở nơi này. Nhưng có những lúc- giống như lúc này cô đang ngồi trên ban công- một mình ngồi nhìn phương xa gần người thì chỉ có cô mới biết, cô đang rất muốn một người, nghĩ đến người đàn ông trầm mặc. không thích cười kia.

Một năm rồi, lần cuối cùng hắn đến đây là mùa hè năm trước. Còn hắn thì sao? Hắn từ trước đến giờ không chủ động nói chuyện này với cô, cô cũng không hỏi, nhưng cô chính là khoong thể khống chế mình, nhớ nhưng vẫn cứ như cô đại lan tràn.

“Ồ chỗ cao có cái gì tốt nhìn?” Một giọng nam trầm thấp nhàn nhạt vang lên.

Cô không nhìn được, mỉm cười, hưởng thụ giờ phút ấm áp này. Hắn đã tới, mong nhớ chờ đợi hơn một năm, hắn cuối cùng đã tới.

“Em thấy ở đây rất thoải mái, tựa như thế giới chỉ có một mình mình, muốn thế nào cũng được.”

Tạch! Tiếng bật lửa vang lên sắc nhọn.

Sau lưng truyền đến mùi thuốc lá nhàn nhạt, cô biết, khi người đàn ông sau lưng khi hút thuốc, mặt hắn luôn ở trong một tầng sương khói.

Hai người không nói chuyện, thời gian cứ như vậy trôi qua nửa giờ.

“Anh xem, nơi đó thật đẹp.” Cô quay người lại, nói với người đàn ông phía sau.

Hắn lại hút, cả người lười biếng tựa trên sofa, có vẻ ưu nhã mà mê người. “Tôi không thấy cảnh đêm New York có cái gì tốt nhìn.”

Cô bĩu môi: “Anh cũng chưa nhìn, làm sao mà biết là không đẹp. Anh cứ như vậy, vĩnh viễn cũng không thưởng thức được cảnh đẹp như vậy đâu.”

“Không cần, tôi từ trước đến giờ không có hứng thú ngắm cảnh.” Hắn cười như không cười mà trả lời.

Cô cười bướng bỉnh với hắn một tiếng. “Long, anh cũng nên nhìn thử một chút, nếu anh không thử nhìn một chút từ trên cao, như vậy thật là rất đáng tiếc.”

Hắn không trả lời cô, chỉ là tiếp tục hút thuốc. Cô biết, có nói nhiều nữa thì hắn cũng sẽ không bước qua đây một chút, giống như mấy năm trước, hắn vẫn là với độ cao sợ hãi.

“Lần nay anh ở lại bao lâu?”

Hắn luôn luôn ghé qua đây một cách vội vã. Mấy năm nay, số lần nhìn thấy hắn, có thể đếm trên đầu ngón tay. Khi đến, hắn cũng chỉ ngồi lẳng lặng, hút thuốc, uống rượu, mà cô, lại an vị ngồi trên sân thượng. Có lúc, hai người cả đêm cũng không nói một lời, có lúc lại trời nam đất bắc tán gẫu cho đến trời sáng, sau đó hắn rời đi. Cô biết, lần sau gặp lại cũng không biết là cái dạng gì.

“Sáng sớm.”

Cô khó nén gương mặt thất vọng, không nhìn được oán trách. “Anh không thể ở lâu mấy ngày sao? Lần nào cũng chỉ ở mấy giờ, em cũng sắp quên mặt anh rồi.”

Hắn bật cười, trên khuôn mặt nghiêm túc khó có được một nét cười tươi.

Cô đi tới, ngồi xuống bên cạnh hắn trên ghế sofa, hắn rất tự nhiên ôm vai cô, mà cô cũng dùng đôi tay vòng quanh hông hắn.

Hắn khép lại mắt: “Em đã không còn là cô gái nhỏ nữa rồi....”

“Anh đã nói 78 lần.” Cô lầu bầu “Em chính là thích ôm anh.”

Tranh cãi vấn đề này cũng đã mấy lần. Hắn mất lạnh, trầm mặc cũng không dạ được cô. Lần đầu tiên hai người ban đêm nói chuyện với nhau, cô đã dựa vào vai hắn mà ngủ, từ đó về sau, cô lại không có thuốc chữa, yêu chết được nhiệt độ của hắn. Mỗi lần hắn tới, cô đều dính chặt bên cạnh hắn. Lúc ban đầu thì hắn còn cau mày, nhưng khuôn mặt hắn căn bản không thể dọa được cô, cô vẫn luôn chen chúc bên cạnh hắn.

Khi cô đụng đến hắn thì hắn mới cảm thấy nhiệt độ người khác hóa ra lại ấm áp như vậy. Trên người cô không có mùi nước hoa nồng nặc như những người khác, luôn chỉ có mùi vị của dầu gội đầu, sữa tắm, sạch sẽ mát mẻ khiến người ta an tâm, thoải mái.

“Lần nay sao lâu vậy anh mới đến? Cũng gần một năm rồi.” Chôn đầu trên vai hắn, ngửi mùi hương của hắn, mùi thuốc lá cùng mùi rượu hòa vào nhau, bay vào mũi, khiến tất cả hỗn loạn lo lắng trong lòng cô đều bay đi hết.

“Lần này tới bàn một chút chuyện, thuận tiện ghé qua đây một chút.”

“Thuận tiện? Không thể đặc biệt tới sao?” Cô lẩm bẩm một tiếng.

Hắn không nói thêm cái gì. Nhưng chỉ có hắn biết, hắn không những không thuận tiện, mà còn là đặc biệt tới. Hắn làm sao mà không biết, đã một năm hắn không gặp cô, mà cô đã trở thành một cô gái làm người ta hoa mắt. Hắn chán ghét phát hiện, ảnh hưởng của cô với hắn ngày một sâu hơn, vì vậy hắn tránh cô một năm. Tận đến lúc này, thân thể phái nữ thơm mát dựa vào hắn, hắn mới giật mình thấy hắn có cỡ nào nhớ cô.

Hắn giống như gốc cây già, mà cô lại là đóa hoa xanh non chớm nở, quần lên hắn. Hắn thâm trầm, âm u giống như màn đêm, mà vinh quang của cô, sáng ngời, như mặt trời nhỏ. Hắn ám mãi mãi ní ánh sáng hấp dẫn.

“Khuya rồi, em nên đi ngủ.” Hắn đứng dậy.

Cô mở rộng đôi tay như muốn hắn ôm cô, đôi mắt đen sáng long lanh. Hắn không đồng ý nhấn lại mày, mà cô lại bày ra khuôn mặt ngây thơ vô tội.

Hắn cúi người xuống, cô rất tự nhiên mà ôm gáy hắn. Đợi hắn bẻ cô lên rồi, đôi chân cô liền vòng quanh hông hắn, hắn chỉ có thể một tay nâng mông, một tay vòng quanh hông cô.

“Lớn như vậy rồi, như thế nào lại vằm giống con gấu Koala đây?”

“Nếu em là gấu Koala, vậy anh sẽ là cây bạch đàn của em” Khóe miệng cô khẽ cười.

“Cái con gấu này lại béo lên rồi.” Hắn thanh âm ám ám.

Thật ra thì cô rất nhẹ, huấn luyện vũ đạo lâu dài, khiến cho cô so với những người khác còn mảnh khảnh bé nhỏ hơn nhiều, tự nhiên đối với hắn cũng không tạo thành gánh nặng gì, chỉ là tư thế này khiến lòng hắn nhộn nhạo.

“Em thế này còn mập? Em đều đã mua quần áo số trẻ em rồi, thế nào còn có thể mập?” Cô không thuận theo, liếc hắn một cái, khuôn mặt nhỏ nhắn lại vùi vào trong hóm cô hắn.

Cô rất yêu được hắn ôm như vậy, cả người như giắt lên người hắn, mà hắn thừa nhận cân nặng của cô, ôm cô vào ngực như ôm bảo bối.

“Anh hút nhiều quá, trên người đều là mùi Ni Cỏ Đình.” Cô cau mày nói.

Trừ bỏ mùi thuốc lá. Còn có mùi rượu nhân nhật, hai mùi này hòa vào nhau tạo thành mùi vị riêng của hắn... đậm đà mê người, làm người ta khi ngửi được sẽ trầm mê.

“Mà trên người em đều là mùi trẻ con, mùi sữa chưa dứt.” Hắn trả lời cô như thế.

Cầm hắn có những sợi râu nhân nhật, tóc cũng có chút xốc xếch, ngũ quan sắc xảo nghiêm túc cũng có chút nhu hòa, có khuôn mặt cũng vốc người của người lai, khiến cho hắn càng thêm làm người ta chú ý. Nhưng khí chất lạnh lùng, quý tộc khó thận cận khiến hắn thành người trong mắt người ta “có thể nhìn chứ không thể chạm.”

Cô vẫn luôn không sợ hắn, hơn nữa, phát hiện hắn đối với cô có chút ôn nhu dịu dàng thì cô lại càng bướng bỉnh mà khiêu chiến uy nghiêm của hắn.

Mềm mại ôm cổ hắn, cô nghịch ngợm cắn cổ hắn một chút, rồi lại hôn một chút, thấy hắn rõ ràng chấn động, cô cười. Cô cố ý liếm từ cổ hắn xuống, giống như con mèo nhỏ, vươn đầu lưỡi màu hồng nhật, nhẹ nhàng gặm cắn.

Hắn cảnh cóa võ nhẹ mông cô một chút, lông mày cau lên, biểu thị hắn đang không vui. Nhưng cô ngay lập tức lại mỉm cười, không hề để ý đến ánh mắt dọa người của hắn.

“Em đang làm gì thế?”

“Đang dụ dỗ anh, không được sao?” Cô mở to mắt, vẫn mỉm cười.

Hắn nhìn chằm chằm cô. Cô chậm rãi cởi cúc áo sơ mi, một, hai, ba... Cho đến khi vạt áo trước hoàn toàn được cởi ra, thân thể trắng như tuyết như ẩn như hiện...

Hồ hấp hân cứng lại...Cô, không mặc áo lót....

“Em có biết em đang làm gì không?” Mông cô còn đang ở trong lòng bàn tay hắn, còn...đôi chân ngọc ngà thon dài đang vòng quanh hông hắn. Chỉ cần là một người đàn ông, không ai không huyết mạch sôi trào...

“Em đã hai mươi tuổi rồi, hơn nữa...Em đã không phải xử nữ, dĩ nhiên biết mình đang làm gì.....Ai yêu....Thật là đau...” (Cái “Ai yêu” là nguyên tác, em thấy rất có... nên để đó luôn)

Cánh tay sắt của hắn đột nhiên thít chặt hông cô, không nhìn đến cô đau đến kêu lên, tròng mắt đen nhú lại, thanh âm vô cùng lạnh lẽo. “Là ai?”

“Cái gì?” Cô cố nén cảm giác đau đớn, nụ cười trên mặt càng nở rộ. “Oh...Để em xem...Người đầu tiên là Mạc Khắc, là Jenny giới thiệu, kỹ thuật trên giường quả nhiên rất tuyệt, cùng anh ta làm mấy lần, đúng là dục tiên dục tử. Người thứ hai là Tây Môn, đầu lưỡi anh ta...”

“Đáng chết!” Hắn nhẹ gầm ra tiếng, hung hăng đem cô trện trên tường. Ặc, chỉ thấy trong mắt lạnh lẽo của hắn phát ra lửa giận. “Còn có ai? Còn mấy người?”

Cô bị hắn va chạm, đụng đến đầu choáng váng, nhưng cũng chỉ là vô tội trùng mắt nhìn hắn. “Để em tính...một, hai, ba, bốn,..., sáu...”

Lời của cô bị hắn hung hăng hôn vào trong miệng, mang theo con giận dữ, môi hắn gặm cắn, giày xéo môi cô. Không để ý đến cô khẽ rên, hạ thân hắn cố ý dán vào người cô, hấp dẫn di động, tỏ rõ dục vọng của hắn, tức giận của hắn, dục vọng của hắn, như là lửa lan trên đồng cỏ.

Cô mềm mại ôm cổ hắn, run rẩy ngênh hợp dục vọng của hắn.

Khi phái nam của hắn xâm lược, cô nhiệt tình đáp lại, kích tình nhanh chóng bốc lên ngùn ngụt. Đem co dãn chặt trên tường, nhiệt tình không kịp để đến trên giường. Khi hắn tiến vào cơ thể cô, thớ cả người căng cứng, tròng mắt nhìn cô gái đang vì kích tình mà hai má đỏ hồng lên.

“Sao lại nói dối? tình nhân của em đâu?”

Cô thút chặt cánh tay hắn. “Có thể thảo luận vấn đề này sau không?”

Hắn thô gấp thở một tiếng, thanh âm khàn khàn nồng đậm tình dục. “Anh nên dịu dàng một chút.”

Cô lo lắng giãy giụa, bị những xúc cảm trong cơ thể cơ hồ bức đến điên cuồng. “Anh có thể nhanh hơn một chút được không?”

Hắn gầm nhẹ một tiếng, cố gắng kiềm chế dục vọng, chống đỡ thân thể cô, hơi thở hai người quấn lấy nhau. “Tại sao nói dối?”

“Em nhớ là anh dần dần kinh nghiệm, nhất định có thể có lý xảo dẫn dắt em đến cao triều?” Cô có chút khàn trương, nhưng là vẫn dừng cảm cười.

Trong tròng mắt đen của hắn vẫn có tia tức giận. “Em có biết không rồi cuộc em đang làm gì?”

“Biết!” Cô cười, kím đồng tiền nở như hoa. “Em đang ôm người em yêu.”

Lời này nhanh chóng đánh tan con giận của hắn, trong ngực dâng lên một tâm tình xa lạ, chua chua ngọt ngọt khiến người ta kích động. Ôm vào trong ngực chính là thân thể ấm áp. Sự chấn động lần đầu tiên nhìn thấy cô, chẳng bao lâu sau đã trở thành ái dục mệnh mông.

“Long...” Cô cố chống người, cuồng nhiệt thờ dốc, hai tay nâng mặt hắn lên. Tại sao, trong đôi mắt đen trầm mặc vẫn có nét kiềm chế này, vẫn có một tầng sương mù mà cô không thể nào vượt qua được? “Em yêu anh, rất rất yêu anh.”

Cô nói rất thân nhiên, trong mắt không dấu được, tình yêu nồng cháy. Hắn lại theo bản năng mà né tránh ánh mắt cô, nhưng cô thật cố chấp nhót chặt cổ hắn. Trời ạ! Hắn gào thét một tiếng, lại đè lên cô, hấp dẫn luật động..

“Long...” Trong cơn kích tình, cô cao giọng kêu lên.

Kích tình qua đi, hai người rớt cuộc cũng lên được đến trên giường nằm. Ánh đèn nhu hòa chiếu sáng khắp phòng. Cô dán vào [bad word] ngực hắn, nghe tiếng tim đập trầm ổn của hắn, mà hắn, vỗ về chơi đùa với mái tóc đen dài của cô.

“Em thích nghe tiếng tim đập của anh.” Cô mỉm cười nói.

“Hả?” Hấn như không hiểu, nhìn cô một cái.

“Bởi vì, như thế, khiến em cảm thấy nha cũng là một người đàn ông bình thường.”

Hấn bật cười, tay mang theo yêu thương mà chính hấn cũng không biết, cung chiều vuốt tóc cô. “Tôi xác thực là một người đàn ông bình thường, thấy được cô gái nhỏ dịu dàng, tôi liền không chịu nổi dụ hoặc rồi.”

Cô cười khanh khách. “Em đã sớm không phải một đứa trẻ, em đã hai mươi tuổi rồi.”

“Khi anh 69 tuổi, em 60 tuổi, chúng ta đều là một dạng tóc bạc nếp nhăn, khi ấy thì nhìn chúng ta cũng không khác biệt nhau lắm đâu.”

“Có đôi lúc tôi nghĩ, năm đó tôi nhặt được rốt cuộc là cô gái nhỏ như thế nào.”

“Đó! Là dạng gì?”

Hấn buồn cười một tiếng. “Là một tiểu quái vật.”

Cô cũng cười khúc khích, mê muội nhìn khuôn mặt tươi cười của hấn trước mặt, nụ cười ấy khiến khuôn mặt hấn trông trẻ hơn rất nhiều. Ngón tay cô nhẹ vẽ theo những đường nét trên mặt hấn. “Long, anh nên cười nhiều hơn, em thích nhìn anh cười.”

Hấn lười biếng hé mắt liếc nhìn cô. “Trên đời, chuyện đáng để cười cũng không có nhiều.”

Trông mặt cô đảo một vòng (em thề đây là y nguyên cv á.). “Làm sao mà không nhiều lắm? Anh biết được em không phải là chuyện đáng vui về sao?”

Tay hấn bá đạo vò loạn tóc cô, cô cười he he khẽ găm cổ hấn. “Long, em yêu anh, rất rất yêu mến anh.”

Hấn trầm mặc, vì hấn đang nhắm mắt nên cô không thấy được tâm tình của hấn, nhưng cô rất hài lòng khi hấn đang ở bên cô.

“Về sao không được nói những lời như thế, tôi không muốn nghe.”

Cô vẫn là mỉm cười, đã sớm thành thói quen nhìn hấn tỉnh táo lạnh nhạt. “Anh có thể không nghe, nhưng nếu em thích thì em sẽ nói.”

Hấn nhíu mày một cái, một đôi mắt đen nhánh chống lại một đôi mắt to sinh động. Trong mắt người kia, đều có thể nhìn thấy mình, cũng như linh hồn người kia.

Hấn vuốt vuốt mặt cô, trên làn da trẻ tuổi, một đôi mắt sáng trong rực rỡ. Ánh mắt cô phản chiếu hình bóng hấn.

“Amanda...” hấn khàn khàn gọi cô, ngón tay hấn vẫn tự nhiên mà vuốt ve cô. Cô mỉm cười liếc nhìn hấn.

Dục vọng lại lấy một xu thế kinh người mà tăng vọt lên. Hấn hít sâu một cái, hai cánh tay cô cũng ôn nhu mà ôm lấy hấn, đưa mình đến trong ngực hấn. Hấn rên rỉ một tiếng, để mặc cho mình phóng túng, say mê.....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thật Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Mười bốn tuổi, Đồng Tâm Ny có vẻ đẹp mỹ lệ phi phàm, người ký hợp đồng cùng cô cũng rất tích cực sắp xếp cho cô nhiều cơ hội tỏa sáng. Dựa vào vẻ ngoài ngọt ngào làm người ta kinh ngạc, cô bắt đầu nhận quảng cáo, sau đó nhận đóng phim truyền hình. Công việc quả là như cá gặp nước, thuận muồm xuôi gió, tự tại, cũng nhanh chóng tích lũy kinh nghiệm.

Cô trẻ tuổi, đơn thuần, thanh thoát như hoa tươi nở rộ, đã bị Hà Kỳ Lễ hấp dẫn. Ông ta thành thực, lời đời, giàu có. Chính ông ta, là người đã đưa cô từ cái ca vũ đoàn bán thịt kia đến thế giới rực rỡ như ngày hôm nay. Khi ông ta trong cái đêm kia ôm lấy cô đang run rẩy như lá mùa thu, thật kỳ lạ là cô không hề sợ hãi, dù đó là lần gặp đầu tiên của hai người.

Thân thể người con gái cũng có thể lấy ra làm giao dịch, cô hiểu, cho nên cô giao bản thân mình cho anh ta.

“Em thật là càng ngày càng đẹp.”

Tâm Ny nhìn người đàn ông trong gương, đã ngoài 40, Hà Kỳ Lễ, có vóc người của người đàn ông trung niên phát phúc (có lẽ là hơi béo, rồi phúc hậu?), bình thường, quần áo vừa người lại che hết bụng bìa của ông. Nhưng bây giờ ông ta lại đang trần truồng, hiển lộ rõ thân thể cao co tưng tưng, đỉnh đầu thì tóc thưa thớt.

Đáp lại sự ca ngợi của ông ta, cô xoay người một vòng, ném ra một ánh mắt mỉa mai.

“Nếu em xinh đẹp, sao ông còn phải đứng đó làm Hoàng Kiếm Bà?” Cô dụ dỗ nói.

“Ha ha, tiểu bảo bối, lòng tôi ngay từ đầu đã là của em rồi, em còn ghen cái gì chứ?”

“Cũng chỉ là tạm thời thôi, không biết ông đã nói câu này với bao nhiêu người nữa rồi.”

“Ai yêu, thật đúng là ghen rồi.”

Cô hừ nhẹ một tiếng, cũng lười phản ứng. Cô có thể nhìn thấu hắn, giống một loại phụ nữ, như là sâu hút máu vậy. Đứng, hắn khiến cho cô thấy ghê tởm, nhưng cô cũng chưa muốn cùng ông ta trở mặt ngay bây giờ, dù sao thì hiện tại, trong giới nghệ sĩ, ông ta vẫn còn có nhiều điểm để lợi dụng.

Hà Kỳ Lễ lười biếng nói sau lưng cô: “Khó trách La tổng vẫn khen em xinh đẹp, nói muốn để em làm nữ chính phim ‘Lư Kim niên hoa.’”

Cô nhanh chóng quay đầu lại, thanh âm không tự chủ cất cao: “Có thật không? Ông ấy....ông ấy thật muốn em đóng vai nữ chính?”

Đây là vở diễn hàng năm mà ai cũng muốn có được, người tranh nhau như cá diếc sang sông (người mù quáng chạy theo mồi), nhưng không phải ai cũng có dũng khí mơ tưởng. Mà La tổng trong giới diễn xuất có địa vị hết sức quan trọng, một ngày được ông ấy coi trọng, coi như là nhảy được lên Long Môn (lên tiên a).

Ông ta hút thuốc từ từ, thâm ý liếc nhìn cô một chút: “Vậy phải xem em biểu hiện như thế nào.”

Cô vội vã vọt tới trước giường: “Ông có thể giúp em, đúng không?”

Ông ta quý quýt cười một tiếng: “Tôi đương nhiên có thể giúp em. La tổng còn đặc biệt nói, chỉ cần em muốn, thì vai nữ chính này không phải của em thì còn là của ai?”

Cô hí hửng lắc tay ông ta: “Em muốn, em muốn, em đương nhiên muốn.”

“La tổng nói rồi, nếu như em chịu đi Hawaii cùng ông ấy, ông ấy sẽ suy nghĩ, thật tốt suy nghĩ.”

Nét mặt cô có điểm cứng lại: “Có ý gì?”

“Em cũng là người hiểu chuyện, chẳng nhẽ lại muốn tôi nói huych toetk mọi chuyện ra sao?” (nói thế nào thì ta vẫn khâm phục cái từ “huych toet” này a, rất đúng vs cái bản tính của ông, ta phục ta quá)

“Hà Kỳ Lễ.....ông đem tôi thành kỹ nữ phải không?” Cô tức giận đến giọng cũng lạc hẳn đi.

“Nói thật là khó nghe, em cho rằng chỉ cần là kỹ nữ thì có thể leo lên giường La tổng phải không?”

“Ông...ông...ông lại còn nói những lời như thế!!!!”

“Hắc hắc, em cũng quá làm nô thanh cao rồi, cũng đâu phải là lần đầu tiên? Dù sao em và Lý Đạo cũng đã có ít nhất một lần rồi đúng không?”

Sắc mặt cô trong nháy mắt trắng bệch. Ngày đó sau khi chụp ngoại cảnh, toàn bộ nhân viên, diễn viên đều ra ngoài ăn cơm, chỉ có cô trong phòng không khỏe nên ở lại trong phòng. Lúc ấy, Lý Đạo đi vào phòng cô, thô lỗ kéo quần áo của cô xuống..... Sau đó, một bên hắn vừa mặc quần, vừa ném lại một câu: “Tôi sẽ không bạc đãi cô.”

Sau hôm đó, anh ta lại càng đùa giỡn nàng nhiều hơn, nhưng là thường ban đêm mới leo lên giường của cô.

Cô cắn chặt môi, nhìn người đàn ông đang cười gần trước mắt, mơ hồ cảm thấy có ẩn tình gì đó.

“Là.....là ông? Có liên quan đến ông, phải không?” Cô cất giọng hỏi.

“Đúng, là tôi nói cho hắn biết, đêm hôm đó chỉ có em ở trong phòng. Nếu như không phải tôi, làm sao Lý Đạo lại có thêm một người để đùa giỡn? Còn cho em thêm một vai diễn?”

Trước mắt cô đột nhiên hoa lên, trần nhà trên đầu xoay tròn đề lại hướng đến phía cô, nhưng cô lại vẫn như cũ nghe thấy hắn cười, nụ cười đều giả.

Cô nặng nề thở. Rồi, nặng nề ngã trên sàn nhà.

“Em suy nghĩ một chút, La tổng so với Lý Đạo thì hữu dụng hơn nhiều.”

Cô nhắm mắt lại, giống như trải qua một thế kỷ mới chậm rãi mở ra, nhìn thế giới hỗn độn.

“Được, tôi đi.”

Thanh âm thanh u, vắng lặng, từng câu từng chữ giống như ném vào mặt hồ từng từng gợn sóng nhỏ.

Sau đó, cô vẫn không thể nào lấy được vai nữ chính trong vở kịch đó, La tổng cho cô một suất diễn một nhân vật phụ xen kẽ trong đó. Đó là một cô gái không hề xinh đẹp bằng cô, diễn xuất thì sứt sẹo, nhưng nghe nói cô ta có hậu thuẫn vô cùng vững chắc, nên sau vai diễn này, cô ta một lần đã nổi tiếng rồi.

Lòng cô như rơi vào hầm băng, nhưng cô cắn chặt răng, cố gắng không rơi một giọt nước mắt.

Từ ngày đó trở đi, cô đã hiểu được cách sinh tồn trong thế giới hoa lệ này rồi, cô cũng đã hiểu, thế giới này, cũng như một tòa cung điện trong sa mạc, sau khi rời khỏi, không hề có một đường ra nào khác.

Mấy năm này, cô rốt cuộc cũng có một chút địa vị, cũng lấy được những tiếng vỗ tay vốn thuộc về mình. Thế nhưng so với những thứ cô muốn, vẫn là không hề có ý nghĩa gì cả.

Tâm Ny từ từ nổi lên trong giới điện ảnh, trở thành một ngôi sao mới lóe sáng trên bầu trời, cũng vì vậy khuôn mặt cũng trở nên quen thuộc với mọi người.

Sau khi Nguyễn Cương thấy Tâm Ny trên TV, anh ta tìm được địa chỉ công ty, liền canh giữ ở cửa không rời, rốt cuộc cũng thấy được Tâm Ny đã lâu không gặp.

Phong thái tự tin, nụ cười ngọt ngào, sức thanh xuân khiến người ta hoa mắt, một thân trang phục hoa lệ, trang điểm khiến cô trở nên rực rỡ, thanh lệ. Cô xuất hiện trước cửa Đài truyền hình, thì bị fans điện ảnh bao vây muốn ký tên.

Anh ta lặng lẽ đi phía sau cô, cho đến khi cô một mình đi về phía bãi đỗ xe thì anh ta mới xuất hiện, gọi cô: “Tâm Ny!”

Tâm Ny kinh ngạc mở to hai mắt, không dám tin nhìn người đàn ông to lớn trước mặt.

“A.....A Cương.”

Trước mắt cô là Nguyễn Cương, là người cùng cô lớn lên từ nhỏ, cũng chỉ có anh ta mới biết toàn bộ quá khứ của cô.

Trong nháy mắt, trong đầu cô như hiện lên đoạn băng tua chậm từng đoạn ký ức---- ----- hậu đài âm u, ngôn ngữ thấp kém, trên người khán giả tỏa ra mùi hôi thối..... Từng đoạn ký ức xuất hiện trong trí nhớ, khiến cô chán ghét nhàu nhũ.

“Tâm Ny, anh tìm em thật lâu.”

Cô cau mày, khác với vẻ kích động của hân, cô lại có vẻ lạnh lùng mà xa cách.

“Tìm tôi có chuyện gì?”

“Anh... muốn biết em có khỏe không, anh... vẫn rất lo lắng cho em..” Lạnh nhạt của cô làm nhiệt liệt của hân tắt hẳn (“nhiệt liệt” là của tác giả đấy ạ.)

“A! Vậy anh cũng thấy rồi đấy, tôi rất khỏe.”

Anh ta gắt gao nhìn chăm chăm cô, ánh sáng cuồng nhiệt trong mắt từ từ ảm đạm xuống, trên khuôn mặt xuất hiện nét tịch mịch.

“Em chê anh phải không?”

Cô không thèm che giấu tâm tình, chỉ là không nể được nói: “Tôi rất vội, xin anh đừng quay trở lại quấy rầy tôi. Nếu anh thiếu tiền, tôi có thể giúp anh một lần, nhưng duy nhất chỉ có lần này, không có lần sau.”

Anh ta cắn răng một cái: “Cô...cô thật làm cho tôi thất vọng.”

Cô hừ lạnh một tiếng, thanh âm ngạo mạn mà lạnh lẽo: “Giờ tôi đã có cái ngày mà tôi muốn, anh đừng trở lại nữa, chúng ta đã là người của hai thế giới khác nhau rồi.”

“Tâm... Tâm Ny”

Cô nhún mông, lui về sau một bước, nhìn anh ta một thân đơn độc, giống như tư vị sa đọa thấp kém cũng theo hân mà đến. “Anh đi đi, tôi không muốn nhìn thấy anh!”

Nói dứt lời, cô mở cửa chiếc xe thể thao La tổng đưa, nghênh ngang rời đi.

Nguyễn Cương tâm mất vẫn dán chặt, nhìn theo chiếc xe, bóng dáng cao lớn đứng đó cứng ngắc như hỏa thạch.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thật Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 6

Nếu có người hỏi cô, chuyện vui mừng nhất là chuyện gì, thì cô sẽ không cần nghĩ mà trả lời luôn, đó chính là được nhìn thấy Long Thiều Thiên.

“Long...” Cô kêu to một tiếng, ngay sau đó chạy về phía đó, dùng sức nhảy lên người hắn, dùng hai chân quắp lấy hông hắn, đôi tay không nhàn rỗi, ôm chặt cổ hắn.

Hắn nhón cằm cằm cô, trong ánh mắt hân hoan vui vẻ của cô, đôi mắt bén nhọn lạnh lùng của hắn dần dịu đi.

Hắn ôm hông cô, tránh cho cô té xuống từ trên người mình. Những năm gần đây, hắn cũng đã thành thói quen cô đeo tại trên người hắn rồi.

“Em rất nhớ anh, còn anh thì sao? Có nghĩ đến em không?” Lần gặp gần nhất cũng đã cách đây gần 3 tháng, cô chờ đến sắp phát điên rồi.

(Từ giờ ta đổi cách gọi anh Long thành “anh”, cho thân mật nhé!)

Nhìn đến anh có một tia không tự nhiên, cô cười khúc khích, dùng sức hôn môi anh một cái: “Được, em hiểu mà, em biết là anh cũng nhớ em! Haha”

Anh cảnh cáo vỗ mông cô một cái, nhưng cô vẫn là cười hi hi nhòm anh.

“Đã lớn như thế, mà vẫn như một đứa bé.” Anh cưng chiều nói.

“Còn anh, sao còn trẻ như thế mà đã giống ông già thế?”

Ai! Anh bó tay với cô mà. Ôm thân thể ấm áp trong ngực, trong lòng anh có một âm thanh đang nói nhỏ: “Thừa nhận đi, thừa nhận là mày ngồi máy bay mười mấy tiếng cũng chỉ vì muốn nhìn thấy cô ấy, chỉ vì muốn xác nhận cô ấy sẽ không lại ngồi một mình cô đơn trên ban công; thừa nhận mày luôn nghĩ đến khuôn mặt tươi cười của cô ấy, nhớ đến toàn thân khó chịu.”

“Lần này anh sẽ ở lại bao lâu?” Cô có một chút buồn bã, còn chưa hưởng thụ hết vui mừng như điên khi được gặp lại, đã phải đối diện với cảnh chia ly khổ sở.

“Lần này không có việc gì gấp, tôi sẽ ở lại vài ngày.”

“Thật?..... Thật?” Cô nín thở, thanh âm có chút run rẩy.

“Tôi nói dối em bao giờ chưa?”

Cô thở ra một hơi thật dài, chui vào bên cổ anh, lại cọ lại dnhns trên người anh.

“Oa!...Long, anh thật tốt, thật tốt mà! Anh có thể ở cùng em mấy ngày rồi! aaaaaa” Cô điên cuồng hôn lên khuôn mặt anh một trận mãnh liệt, rồi cao hứng bồng bồng huơ tay múa chân trong lòng anh, mà tâm tình anh vì cô cũng tốt hơn rất nhiều.

Cô ở trong lòng anh, ấm áp, hương thơm tự nhiên trên người cô, nhanh chóng kích thích dục vọng của anh. Nhìn đôi mắt anh càng ngày càng đen, càng ngày càng sâu, cô chỉ im lặng, mỉm cười nhìn anh.

“Đến đây đi!” Cô dang rộng cánh tay. “Em là của anh, mặc anh hưởng dụng nha!”

Anh buồn cười một tiếng. cái miệng nhỏ nhắn của cô tiến lên đón, mềm mại dán sát vào miệng anh, kích tình lập tức bốc cháy lên, vội vàng cởi bỏ y phục đối phương, vội vàng lấp đầy cô đơn trống vắng trong mấy tháng này.

Cho đến hồi lâu sau, sau khi ân ái qua đi, đôi nam nữ trên giường vẫn lưu luyến, ôm lấy nhau không rời.

“Em nên chuẩn bị đi rồi đi lúc này thôi.”

Cô nghi ngờ nhìn hắn: “Tại sao?”

“Em nên lên vũ đài rồi, tất cả đều đã chuẩn bị hết cho em rồi.”

Cô giương lông mi, cầm chống trên ngực anh mà nhìn anh.

Ba mươi tư tuổi, anh có vẻ thành thực mà chừng chặc, không có ánh sáng rực rỡ của 6 năm trước nữa, mà bây giờ, anh đã đem hết cảm xúc che dấu

càng thêm kỹ càng, không để chúng biểu lộ ra bên ngoài một chút nào cả.

“Thế nào? Sợ?”

“Không sợ, chỉ cần anh luôn ở bên cạnh em, em sẽ không sợ.”

Anh mở nửa con mắt nhìn cô: “Tin tưởng rồi như vậy? Vậy thì tôi bán em đi chắc em cũng không biết nhỉ?”

“Anh sẽ không!”

“Tôi nói rồi, đừng tin tưởng người khác như vậy.”

“Coi như anh bán em rồi, thì em cũng sẽ chấp nhận.” Cô vẫn chỉ là mỉm cười nhìn anh.

Hắn rung mình, có cảm giác bị người ta nhìn thấu. Một góc trong lòng, bị cô nhìn thấu không sót. Nơi đó dường như trong suốt, không thể che giấu, không thể trốn đi đâu được.

Trong mấy năm này, ngoại hình của cô thay đổi rất lớn. Cô gái nhỏ mang hơi thở trẻ trung, hiện tại đã trở thành một cô gái hấp dẫn mọi người rồi. Cô bây giờ một thân nhiệt tình, qua rèn luyện, toàn thân tỏa ra ánh sáng chói mắt.

Cô vẫn vô cùng đơn thuần, không che giấu chút nào nhiệt tình tràn ngập với anh, một lòng cô, toàn tâm toàn ý đều đặt trên người anh.

“Đừng tin tưởng người ta như vậy, không có người nào đáng để tin tưởng cả, kể cả cha mẹ cũng vậy.”

Đôi mắt cô sáng lên, trong đó xẹt qua tia sáng kỳ lạ, như là hiểu rõ: “Long, anh đã bị lừa sao?”

Anh im lặng không nói, cô vẫn chỉ là lẳng lặng nằm trên ngực anh, nghe tiếng trái tim anh đập trầm ổn.

“Trẻ con đều thích ở chỗ cao. Em đã từng ngã từ trên cao xuống chưa?”

Cô lẳng lặng lắc đầu, nghe anh lạnh nhạt nói: “Đó là người mà tôi gọi là mẹ, bà ta, đẩy tôi từ trên lầu xuống, tôi nghĩ, lúc đó, bà ta đã hi vọng tôi chết.”

Cô thờ dốc vì kinh ngạc, trong con người tối tăm của anh, có tia lạnh lẽo, sâu thẳm như cái giếng không đáy. Giọng cô run run: “Vậy là từ đó về sau, anh không dám đến nơi cao nữa?”

Anh không phản ứng gì. Cô ôm thật chặt anh, cả người run rẩy: “Bà ấy....bà ấy.....sao có thể...làm sao có thể? Hả?”

“Bà ta mơ ước trở thành một siêu sao, mà một đứa trẻ, cùng thân phận thiếu phụ nhân Long thị mà nói, thì đúng là gánh nặng trên vai bà ta cũng không nhẹ cho lắm.”

Cho dù anh đã là một người đàn ông trưởng thành, tuy rằng anh kiên cường mạnh mẽ đến không ai bằng, nhưng dù sao, cô vẫn vô cùng đau lòng cho anh.

“Long thị quyết định đuổi người không xứng làm mẹ kia đi. Bà ta sau đó cũng được như ý nguyện, sự nghiệp vươn đến Hollywood, thành tựu vang danh bốn biển.”

“Bà ấy hiện tại như thế nào?”

“Chết rồi!” Anh lạnh nhạt nói, như đang nói về một người xa lạ, chứ không phải là nói về mẹ ruột mình.

Cô thương tiếc nhìn nét mặt anh. Còn anh, chỉ tựa tiểu phi tiểu nhìn lại cô: “Em không phải là đang thông cảm, muốn an ủi tôi chứ?”

“Anh đã lớn như thế, còn cần em an ủi sao?”

Anh cúi đầu nở nụ cười, còn cô chỉ nằm trong ngực anh mà ngẩng đầu ngắm anh.

“Anh lại chui vào vỏ ốc của mình rồi.”

Anh khẽ nhướn mày: “Vỏ ốc nào?”

“Em thấy anh rất hau chui vào trong vỏ ốc của mình, phong bế bản thân, khép chặt trái tim, dù em có làm thế nào cũng không thể nhìn thấy con tim anh.”

Anh chấn động. Amanda, cô gái nhỏ ngày xưa không sợ mà nhìn thẳng vào anh, giờ đã trở thành một cô gái làm anh hoa mắt rồi.

“Long, thật ra anh rất cô độc.”

Anh chỉ cảm thấy buồn cười: “Em cảm thấy tôi là một người cô độc?”

Trong mắt cô như chợt hiểu, rồi sáng tỏ :”Đúng, anh cô độc”

“Từ khi nào thì em không những biết ca hát, còn biết xem tướng vậy hả?”

Cô tủm tỉm cười với anh, đương nhiên đã bày ả về mặt không muốn tiếp tục đề tài này. “Long, em muốn kể cho anh nghe một câu chuyện cổ.”

Anh vẫn chỉ là lười biếng vuốt tóc cô, còn cô thì ngoan ngoãn rúc vào trong khuỷu tay anh.

“Thật lâu, thật lâu trước đây....”

“Chuyện cổ tại sao lại xảy ra trước đây thật lâu thật lâu? Phải là ngày xưa ngày xưa chứ?”

Cô nũng nịu trừng mắt nhìn anh một cái: “Chuyện như vậy nghe cho thần bí một chút a.” Rồi lại nói tiếp: “Có một quốc gia, có quy định: chỉ cần là tội phạm, sẽ bị đưa đến một sân đấu giống đấu trường La Mã cổ đại, ở đó sẽ có 2 cánh cửa. Một cánh cửa phía sau có một con sư tử đói bụng, sau cánh cửa còn lại là một mỹ nữ. Bọn họ bắt phạm nhân chọn một trong hai cánh, nếu là vào cánh cửa có sư tử, sẽ bị nó ăn luôn, ngược lại, nếu chọn vào cánh cửa còn lại, sẽ được cưới mỹ nữ luôn.”

Trong mắt anh bắt đầu có một tia hứng thú, câu chuyện này hiển nhiên đã hấp dẫn anh.

“Có một người dân bình thường cùng công chúa yêu nhau. Tại quốc gia đó, đây là đại tội lớn nhất, người phạm không xứng cùng quý tộc yêu thương nhau và kết hôn, cho nên người đàn ông kia liền bị đưa đến sân đấu kia. Công chúa ngồi trên đài cao, biết rõ sau hai cánh cửa đâu là sư tử đâu là mỹ nữ. Người đàn ông đó tin tưởng công chúa, chờ cô ra ám hiệu.”

Tay cô buống bình trên đùi trên ngực anh, Long Thiều Thiên cũng chỉ liếc cô một cái, còn cô thì lè lưỡi trên anh.

“Long, nếu anh là công chúa, vậy anh sẽ nói cho anh ta mở cánh cửa nào? Là để cho anh ta bị sư tử cắn chết, hay là để anh ta lấy mỹ nữ đệ nhất thiên hạ, sống đến trăm tuổi rồi hạnh phúc qua đời, sau đó quên anh?”

“Tôi nghĩ, bất kể là công chúa chỉ cửa nào, tôi cũng sẽ chọn cánh cửa ngược lại.”

“Tại sao?”

“Tôi khoogn tin rằng ta sẽ chọn cho tôi một mỹ nữ, cho nên tôi chọn cửa kia.”

Cô lẳng lặng nằm trong ngực anh, nghĩ ngẫm: “Long, anh ngay cả khi nghe một câu chuyện cũng làm nó trở nên nghiêm trọng như vậy.” Cô trong lòng thâm thở dài.

“Vậy anh đoán một chút, em sẽ làm như thế nào?” Cô nhẹ giọng hỏi.

Anh ôn hòa, giọng trầm thấp đầy từ tính, rung động lòng người. “Làm cho người kia bị sư tử ăn?”

“Vậy quá tàn nhẫn, em khoogn đành lòng làm như vậy.”

Hứng thú trong mắt anh ngày càng đậm. “Em thật là quá lương thiện mà, vậy em để cho hắn ta cưới mỹ nữ?”

“Vâng, chỉ cần anh ta sống tốt là tốt rồi, so với chết thì tốt hơn rất nhiều.”

Anh không cho là đúng, lắc đầu một cái: “Em quá lý trí. Nếu trên thế giới ai cũng như em thì sẽ không có câu chuyện xưa kia đâu nhé.”

“Anh thật là lạnh lùng mà. Nếu đàn ông trên thế gian ai cũng như anh thì cũng không có tình yêu đâu nhé!” Cô lườm bàu mấy tiếng.

Anh cười ha hả lên. Rất ít khi anh cười to như vậy, cô hiếu kỳ nhìn anh. Còn anh lại thuận tay nắm lấy cằm cô: “Em thật là khờ, chỉ có con gái các em mới tin vào mấy tình yêu kiểu thế. Đó là lừa gạt, là lừa gạt tiểu nữ sinh, hiểu chưa?”

“Anh không tin?”

“Không tin, cũng không cần.” Anh trả lời, rất đơn giản, nhưng lại vô cùng dứt khoát.

“Nhưng em tin!!!!” Hai mắt cô lấp lánh. “Em tin, trên đời này có tình yêu, cũng có rất nhiều điều tốt đẹp.”

Lòng anh thoáng động, bởi vì cô đơn thuần, bởi vì cô yêu anh say đắm, bởi vì cô nhìn anh bằng khuôn mặt hạnh phúc, vui vẻ ngập tràn. Anh chợt bị một loại cảm xúc chưa ngọt lẫn lộn bao trùm cả người, hai cánh tay không khỏi ôm chặt hơn cô gái bé nhỏ trong lòng.

Cô cười thật tươi, ghé tai lắng nghe nhịp đập trầm ổn của con tim anh. Lúc này, cô cảm thấy rất kiên định: bất kể anh là ai, thời điểm này, anh đơn giản chỉ là người đàn ông mà cô yêu say đắm.

Chương 7

Màn hình TV từ đầu tối đen như mực, không có bất kỳ thanh âm nào. Nhưng sau đó, bất chợt, một bóng trắng xuất hiện, từ từ, ánh sáng cũng mạnh lên. Và, Amanda cứ như thế xuất hiện trong luồng ánh sáng chói lòa. Một tiếng hát đầy nội lực vang lên, to rõ, trong trẻo như muốn xuyên thủng cả phía chân trời. Cô đứng thật cao trên cao nguyên Khang Tăng, bối cảnh phía sau trùng điệp là núi, hùng vĩ, điệp điệp. Đôi tay cô giang rộng, một bộ quần áo đơn giản: quần soóc, áo da, chân đi boots da, trên đỉnh thế giới, vong tình hát vang, như đang nhìn xuống cung điện của riêng mình. Sau khi tiếng hát cất lên khoảng hai mươi phút giây, màn hình lại tối đen như mực trở lại, dừng lại như thế vài giây, TV lại nổi tiếp phát tiếp.

Tối đó, những người xem được đoạn quảng cáo này, trước TV đều ngây người mất mấy giây. Toàn bộ đều đắm chìm trong khiếp sợ, sau đó lại bật phát hồ to lên

“Đây rồi cuộc là ai?”

“Đây là giọng hát thật...”

Trên báo, TV, truyền thanh, các phương tiện truyền thông cũng điên rồi, điên thật rồi. Thảo luận, rồi duy đoán, giống như lửa cháy lan trên đồng cỏ, thiêu đốt hứng lực lòng người, Dường như không tìm được câu trả lời thì họ rầm rút ăn không ngon ngủ không yên vậy

“Ca sĩ thần bí đã mang đến những bài thảo luận không dứt. Chỉ trong ngày hôm qua, số người xem đoạn quảng cáo kia qua trang web của đài truyền hình đã vượt quá con số 200 vạn người (2 triệu), lời nhắn, comment hơn 2000, mấy lần khiến cho trang web bị sập hệ thống. Điện thoại gọi tới đường dây nóng hơn 1000 cuộc, ép nhân viên phải cắt đứt dây điện thoại, cũng phải thận trọng cho mọi người một lời hia thích: Về đoạn quảng cáo kia, đều do tập đoàn Long thị phụ trách, bọn họ không biết bất cứ một thông tin gì cả.

“Long thị với động tĩnh này của giới truyền thông vẫn một mực giữ im lặng, không có bất cứ lời giải thích công khai nào cả, Nhưng theo tin hành lang, Long thị sẽ tiếp tục tuyên truyền quảng bá, vung số tiền lớn để lót đường chỉ cô gái này. Còn về lai lịch của cô gái đó, Long thị từ trên xuống dưới không ai tiết lộ một chút, mà thậm chí họ cũng không biết cô gái ấy là ai.”

Ở nơi này, bản tin truyền hình đang phát đi, thì bên kia, làn sóng tuyên truyền tiếp theo của Long thị đã bắt đầu.

Lại là một buổi sáng sớm, ánh nắng đang dần dần khoác lên thành phố này. Đêm mới vừa tan, mọi người chưa thức dậy, cả thành phố vẫn đang say ngủ, mặt trời mới đang tà tà chậm chạp mọc nơi phía Đông.

Ở tầng 32 cao nhất của cao ốc Long thị, bóng dáng của một người đàn ông đang ngồi yên lặng trên ghế sa long. Người đó nhìn đồng hồ, vừa vặn 5h. Anh ta biết sắp tới đây, một màn này sẽ làm oanh động cả châu Á.

Một bức quảng cáo từ tầng thượng lầu đối diện được thả xuống. một bức quảng cáo khổng lồ, cơ hồ chiếm cả 20 tầng lầu, có thể cho những người đi qua giao lộ này nhìn thấy vô cùng rõ ràng. Dĩ nhiên, thấy nó không chỉ có người đi đường, mà còn có cả giới truyền thông nữa, lát nữa sẽ ùn ùn kéo đến.

Trên poster, Amanda mặc một bộ quần áo trẻ trung mát mẻ, khuôn mặt cười rực rỡ đang tươi cười với anh.

Anh lặng lẽ giở ly rượu lên, không nhìn được cũng cười lại với cô.

Hãy hát đi, Amanda. Xua đi đêm tối, đây là khoảng trời riêng của em.

“Những tấm poster đã tạo thành đề tài bàn luận ở nhiều thành phố lớn trên toàn châu Á: Tokyo, Bắc Kinh, Thượng Hải, Hongkong, Đài Bắc, Singapore, Kuala Lumpur,, tại 17 thành phố sầm uất nhất. Mà điều đặc biệt là, ở mỗi nơi, mỗi tấm poster đều có nội dung khác nhau về cô gái thần bí kia.”

“Xin kính chào quý vị, bây giờ là bản tin lúc 12h trưa. Hôm nay, ở Đài Bắc đã xuất hiện một tấm poster cỡ lớn, nội dung vẫn là về vị tiểu thư Amanda thần bí, trải khắp 20 tầng lầu, đã dẫn đến một lực hấp dẫn vô cùng lớn. Xin mời mọi người xem 17 tấm poster dưới đây tại 17 thành phố. Mỗi bức đều khác nhau mà mọi người cũng không khó phát hiện: Đây tạo thành một câu chuyện tình yêu lãng mạn cổ điển tiêu chuẩn. Nếu chỉ nhìn từng bức một, thì sẽ không nhìn ra, nhưng khi đem những tấm hình này sắp xếp theo thứ tự vị trí địa lý, thì rất dễ dàng nhìn ra.”

Kể cả người đi trên mặt đất, hay người đi tàu điện ngầm dưới đất, thì đều có thể thấy: bên ngoài, một tấm hình quảng cáo nhảy mắt sinh động hẳn lên, là giọng hát của Amanda.

“Cô ấy rốt cuộc là ai?”

Cô ấy từ đâu tới?”

“Lai lịch cô ấy như thế nào?”

Tùng vẫn đề một cú không ngừng xuất hiện trong đầu mọi người, nhưng rốt cuộc cũng không ai có đáp án cả. Mà Long thị, cũng đã thành công đem Amanda thành nhân vật thần bí nhất trong mắt mọi người.

Tiếp theo, ra thông báo về buổi biểu diễn chính thức đầu tiên của cô. Mà khi thông tin này được tung ra, trong vòng ba ngày, vé vào cửa đã hoàn toàn được bán hết, đây quả thật là một kết quả không tưởng với một ca sĩ mới như cô. Mọi người biết về Amanda chỉ vờn vờn dừng lại ở những đoạn quảng cáo ít ỏi. Khi cô ra mắt, không có hộp báo, thậm chí không có một thông tin hành lang nào, cũng không có truyền thông ra mặt. Họ chỉ đơn giản là nghe được giọng hát của cô, nhưng chỉ cần vậy, thì buổi biểu diễn đã đông nghịt người rồi.

Khi buổi biểu diễn kết thúc, cô không như một số người dự đoán là sẽ biến mất, mà lại tạo thành làn sóng lan rộng hơn, rung động hơn. Mị lực của cô trên sân khấu, không gì sánh kịp, lòng nhiệt tình cùng lực bộc phát là mười phần, thậm chí, trên thực tế, xô lên sân khấu là mang theo một cơn gió lớn, là cơn gió của sự cuồng nhiệt, sự sôi, dâng trào sức trẻ.

Rốt cuộc, thì sau dưới sự trông ngóng của hàng vạn người xem, cô đã bước ra khỏi tấm màn thần bí, chân chính, ra mắt mọi người bằng chính bản thân mình, cho mọi người chân chính nghe được giọng ca tuyệt vời của mình, cũng cho mọi người thấy được cá tính, phong cách của riêng mình.

“Amanda, ở đây có rất nhiều những lời nhắn mà khán giả đã để lại cho em, bây giờ muốn mời em trả lời, được không?”

Khi cô gật đầu đồng ý, hình ảnh người kia lập tức hiện lên màn hình:

“Amanda, tôi. . .” Trong điện thoại truyền đến thanh âm một giọng nữ đang khóc thút thít, khó khăn nói từng chữ một

“Tôi. . . Tôi yêu một. . . Một người đàn ông đã có vợ. . . Tôi, thật, thật là khổ tâm. Người tôi yêu lại là chồng của một người khác. . . Mà tôi, lại không thể rời bỏ anh ta. . . tôi, . . ., tôi không biết làm thế nào bây giờ. . .”

Gi? Việc này còn phải hỏi sao? Đang lúc Amanda muốn phát hỏa, lại thấy quản lý đang không ngừng nháy mắt nhướn lông mày ra hiệu với mình, tay chân khoa trương múa loạn xạ, ý muốn bảo cô hãy cười một cái với người ta.

Rõ ràng, quản lý rất hiểu tính cách của cô, biết cô luôn thẳng thắn, bộc trực.

Cô cố gắng nhẫn nại một lúc, hít sâu vài hơi, nhưng cuối cùng vẫn không thể chịu nổi mà nói luôn: “Đó là chị tự chuốc lấy phiền phức, đáng đời.”

Trường quay vang lên rõ ràng tiếng hít sâu của mọi người, đạo diễn ngạc nhiên miệng há to ra. Nhưng không hổ là người chuyên nghiệp, sừng sốt vài giây lại nhanh chóng hạ lệnh:

“Nhanh, máy quay số 3 số 4, quay đặc tả gương mặt cô ấy.”

Amanda ánh mắt trong suốt mà bình tĩnh nói: “Người không nên yêu thì không thể yêu, thua thiệt khổ sở cuối cùng vẫn chỉ là bản thân mình. Anh ta là chồng của người khác, là một người không nên cũng không thể động đến. Biết anh ta là một người đàn ông đã có vợ mà chị vẫn yêu anh ta, đó không phải là chị đang tự tìm khổ sao? Thế nào? Hay vẫn là yêu chồng người ta thì tương đối kích thích? Cảm thấy đã lắm sao?”

“Mau! Đây là một tin tức chấn động! Lập tức đưa tin đi, mau!” Đạo diễn vội ra dấu với những nhân viên trường quay này giờ vẫn đang ngây đơ.

Những ký giả ở hiện trường cũng rối rít dùng tốc độ nhanh nhất liên lạc với tòa soạn, chuẩn bị cho ra lò tin tức nóng hổi này.

Người gọi điện tới chắc là cũng bị dọa cho sợ hãi, cô ấy đứng lại âm thanh thút thít, nói nhỏ: “Tôi. . . tôi đã đem cả thời thanh xuân quý báu của người thiếu nữ trao cho anh ấy. Chúng tôi đã ở bên nhau 10 năm, bây giờ rời xa anh ấy, tôi thật không cam lòng. . .”

“Một người đàn ông bắt chị chờ 10 năm lại không thể cho chị một đáp án cuối cùng, vậy mà chị còn định ngây ngốc chờ anh ta thêm nữa sao? Đàn ông trên thế giới này còn nhiều, chị còn sợ không ai theo đuổi sao?”

Mà, khiến người ta cảm thấy ngoài ý muốn chính là: sau cuộc nói chuyện kia, Amanda thể nhưng có được sự ủng hộ áp đảo, không chỉ bởi cô hát múa song toàn, mà còn bởi cô bộc trực ngay thẳng. . .

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thật Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Trong bãi đỗ xe ngầm của đài truyền hình, Đồng Tâm Ny ưu nhã vừa đi vừa vuốt tóc, đang đi về phía xe của mình.

“Tâm Ny!” Amanda gọi to một tiếng.

Đồng Tâm Ny quay đầu lại nhìn, thì thấy một cô gái toàn thân quần áo màu đen đang đứng phía sau cô. Cô ấy đeo kính đen, mái tóc buộc sau gáy, y phục vừa vặn bó sát người, mang theo nụ cười đi tới trước mặt Tâm Ny.

“Tâm Ny, đã lâu không gặp, thiếu chút nữa tớ đã không nhận ra cậu rồi!” Xa cách nhiều năm như vậy, Tâm Ny vẫn có những nét duyên dáng như ngày xưa, cái khác chỉ là càng thêm xinh đẹp động lòng người mà thôi.

“Cô là...” Tâm Ny kỳ quái nhìn lên nhìn xuống đánh giá cô gái áo đen trước mặt. Tâm Ny cũng không phải là người thích mê ca nhạc, nhưng cô lại cảm thấy giọng nói của cô ấy dường như rất quen tai.

Amanda cười nhẹ, tháo kính râm xuống, hé ra toàn bộ khuôn mặt: “Tớ là Diệp Bình! Cậu quên sao? Chúng ta khi trước cùng nhau ở ca vũ đoàn, sáu năm trước, cậu còn nói với tớ cậu muốn đi thi Hoa hậu nữa mà.”

Nghe được ba chữ “ca vũ đoàn” kia, sắc mặt Tâm Ny trong nháy mắt trầm xuống, hít một hơi lại. Từ khuôn mặt trước mắt này, cô mơ hồ nhớ tới bóng người rất lâu trước kia. Diệp Bình, là cô bạn cùng cô lớn lên, mang theo hơi thở những cô bé con.

Tâm Ny cau mày. Diệp Bình xem ra.....Đã rất khác, không giống ngày xưa một chút nào nữa: Một thân áo đen, đơn giản nhưng lại lộ ra những đường cong quyến rũ, làm toát ra khí chất phi phàm, giờ tay nhắc chân đều toát sự ưu nhã của một vũ giả (người theo nghiệp múa). Hơn nữa, Tâm Ny còn tinh mắt phát hiện: y phục, đồng hồ, dây chuyền trên người cô ấy đều là hàng hiệu từ châu Âu. Hơi thở trên người cô ấy trước kia đều đã biến mất, nếu không phải cô ấy mở miệng gọi Tâm Ny trước, thì nhum thế nào Tâm Ny cũng không thể ngờ người đang đối diện với mình là Diệp Bình.

“Cậu là A Bình.....Làm sao mà.....Sao cậu lại thay đổi nhiều như vậy...?”

“Vậy sao?” Cô cười cười, cúi đầu nhìn mình một chút. “Tớ còn tưởng mình không thay đổi gì a, A Cương nhìn một cái liền nhận ra tớ luôn.”

A Cương, cái tên này giống như đang cửa vào nội tâm Tâm Ny. 2,3 năm trước, cô đã đuổi anh ta đi, không nghĩ tới trong đoạn thời gian này lại rất có đang tiếng, liên tiếp cho ra lò những bài hát chỉ cần tung ra là nổi tiếng. Hiện tại anh ta đã là người chế tác đĩa nhạc được chú ý nhất rồi. Có lúc, cô không khỏi ảo não, sớm biết cũng đã không đắc tội với anh ta như vậy. Trùng giới gái trí kỷ nhất là đắc tội với người khác, bởi vì không biết bao giờ thì người ta sẽ nổi tiếng, thậm chí nổi tiếng đến không tưởng.

“Cậu bây giờ đang làm gì?” Tâm Ny lần nữa quan sát Amanda. Trước kia Diệp Bình luôn bị lấn át bởi hào quang của Tâm Ny, nhưng bây giờ nhìn lại, Diệp Bình lại chói mắt đến nỗi sắc đẹp Tâm Ny cũng trở nên ảm đạm. Tại sao, Diệp Bình trước mắt cũng mang đến cảm giác quen thuộc, nhưng lại không giống với trước kia nữa?

“Tớ hả? Tớ đang hát cùng múa, cũng giống với trước kia thôi.” Amanda vẫn mỉm cười mà trả lời.

Tâm Ny hoài nghi nhìn. Mà Amanda vẫn chỉ cười nhìn lại, đưa qua cho cô ấy tờ giấy có ghi số điện thoại của cô.”Tâm Ny, rảnh rồi tìm tớ nói chuyện, bây giờ tớ tên là Amanda.”

Sau khi Amanda vẫy tay chào Tâm Ny, mở cửa một chiếc Porsche mui trần màu bạc, nghiêng ngang rồi đi.

Amanda?

Cô ca sĩ thần bí nổi danh khắp nơi gần đây? Cô ấy là Diệp Bình???

Truyền thông tranh nhau đưa in về Amanda, bất kể là chuyện gì, chỉ cần là liên quan tới cô ấy, đều được lôi ra bàn luận sôi nổi, tốn không ít giấy mực của báo giới. Mà những việc này, hoàn toàn khiến Tâm Ny trở nên kích động.

“Hừ! Amanda! Amanda! Bọn họ điên hết rồi phải không? Cả ngày lẫn đêm đều chỉ viết về cô ta, trên báo đâu đâu cũng thấy tin tức về cô ta!” Tâm Ny ào ào đem tờ báo trong tay xé nát, không cam lòng mà để mặc những ý nghĩ này choán hết tâm tư.

Hà Kỳ Lễ cười cười đi vào, đem tập giấy dày trong tay đặt lên bàn cô.

“Em xem, đây là kịch bản bộ phim tiếp theo của em, lần này là nữ chính thứ hai nhé!”

“Nữ chính thứ hai? Tại sao mỗi lần tôi đều chỉ có thể diễn loại phim kém chất lượng như vậy?” Đồng Tâm Ny phiền não hất kịch bản xuống đất.

Hà Kỳ Lễ thay đổi giọng ngay lập tức, hừ lạnh: “Đây là bộ phim truyền hình 40 tập, dù là nữ chính thứ hai thì cũng có phân lượng rất nặng, cô còn cái gì không hài lòng?”

“Ông không thể tìm một dự án lớn hơn sao? Luôn để tôi diễn những vai diễn lớn cũng không lớn mà nhỏ cũng không nhỏ. Tìm một đạo diễn lớn, một dự án lớn đi, được không?”

Nếu là lúc trước, có được vai diễn này, hẳn là cô đã sững sờ đến phát điên rồi. Nhưng hôm nay nhìn vào, tất cả báo chí đều có những bài báo thật dài viết riêng về Amanda, cô thấy thật khó chịu lại vừa cảm phẫn. Trước kia cô ta cũng không được chú ý nhiều, mà bây giờ lại còn được đánh giá cao hơn cô là sao?

“Không ai muốn cô diễn những vai diễn dự án lớn, tôi còn biết làm thế nào?” Hà Kỳ Lễ sắc mặt ngày càng tối.

Đồng Tâm Ny mặc dù nổi tiếng, nhưng cũng không quá mức vượt trội, vẫn chỉ là diễn viên hạng 2, 3 mà thôi.

Cô khó chịu đập bàn: “Amanda sau một đêm là nổi tiếng đến không gì đập đổ được, tại sao tôi lại không thể chứ?”

Hà Kỳ Lễ cười ha ha: “Cô lấy gì để so cùng cô ta? Cô ta có chỗ dựa là Long Thiều Thiên. Hiện tại đã là ngôi sao châu Á. Mà cô, vẫn ở đây chỉ là một diễn viên nho nhỏ thôi!”

Gương mặt xinh đẹp của Tâm Ny vằn vệt đáng sợ: “Cái gì ngôi sao mới? Cô ta cũng chỉ là chó ngáp phải ruồi, may mắn hơn tôi một chút mà thôi, còn không phải là cũng giống tôi từ cái hang chuột đó bò ra hay sao?”

“Hang chuột gì?” Hà Kỳ Lễ bắt được từ trọng điểm, hỏi ngược lại.

“Hừ! Cô ta cũng là người của ca vũ đoàn, cha chết sớm, cũng chỉ còn lại một mẹ bị bệnh lao nhưng cũng chết rồi, không hiểu cô ta làm sao mà nương nhờ được Long Thiều Thiên?”

“Thật không? Cô và cô ta cùng trong một ca vũ đoàn sao?” Hai mắt ông ta phát ra tia sáng dị thường.

“Tôi lừa ông làm gì? Tôi và cô ta lớn lên cùng nhau, việc gì của cô ta tôi không rõ làm sao được chứ?”

“Vậy thì quá tốt rồi! Cô biết được chuyện này, không những có thể kiếm được một món hời, mà còn có thể dựa vào điều này để nhanh chóng nổi tiếng, vận may sẽ đến không ngừng.”

Rồi ông ta lại khoát tay: “Chuyện này em cũng đừng quản làm gì cho nhọc công, dù sao có tôi là được rồi.”

Tâm Ny hừ lạnh một tiếng: “Long Thiều Thiên là một người đàn ông không đơn giản, vô cùng khó nói chuyện, đàn ông muốn hắn ta nghe lời chỉ sợ là chưa ra đời, mà không thì cũng không đơn giản một chút nào đâu.”

Ông ta lại cười vô cùng xảo trá: “Hắc! Không sai. Đàn ông cũng không kháng cự được phụ nữ xinh đẹp, chuyện này thì phải xem em có bản lĩnh đến quyền rũ Long Thiều Thiên hay không đã. Ai mà không biết, giới diễn viên châu Á đều là hắn ta định đoạt. Nếu hắn ta coi trọng em, thì một Amanda có là gì?”

Tâm Ny cau mày, cũng không thèm nghe những gì Hà Kỳ Lễ nói nữa, trong lòng âm thầm hạ một quyết định.

Tầng cao nhất tập đoàn Long thị, một cuộc họp quan trọng lại được bảo mật đang được tiến hành. Tham gia hội nghị, bất luận là ai đều có thể khuynh đảo giới ngai trí, trong đó bao gồm Long Thiều Thiên cùng những thành viên hội đồng quản trị khác (còn gọi là đồng sự).

“Trần Dư?”

“Đúng vậy, chúng tôi dự tính quý sau sẽ bắt đầu kế hoạch quảng bá cho cô ấy.”

“Cơ hội, phong độ của Amanda hiện giờ là hoàn toàn phù hợp, không cần đào tạo thêm vào lúc này nữa.” Long Thiều Thiên cau mày nói.

“Cái cô Amanda kia thật không ổn chút nào. Một chút cũng không phối hợp cùng người khác, bộ dạng rất ra vẻ ta đây. Lâm đồng sự tiếp lời ngay.

“Có cá tính không có gì là không tốt, bây giờ mỗi nghệ sĩ đều có phong cách cùng nét đặc sắc riêng của bản thân mình. Chính sự thẳng thắn nhiệt tình là nguyên nhân cô ấy được mọi người chào đón.” Long Thiều Thiên lí luận.

“Kiêu căng cũng không sao, ai làm ngôi sao mà không có chút kiêu căng. Nhưng ít ra cô ta cũng phải phối hợp với sự tuyên truyền của công ty chứ? Cô ta luôn thích làm theo ý mình, tính khí cũng rất khó chịu, vậy chúng tôi còn phải nhìn sắc mặt cô ta mà làm việc hay sao?” Vương đồng sự từ trước tới nay luôn phát biểu một cách trực tiếp, nói thẳng vào vấn đề.

“Hiện tại, danh tiếng của Amanda, muốn suy trì thêm vài năm là không thành vấn đề. Nhưng là, mặt khác chúng ta cũng cần phải đào tạo người nổi nghiệp cô ấy, mai sau đi tiếp con đường của cô ấy.”

Long Thiều Thiên không nhận được tất thuốc lá: “Amanda là độc nhất vô nhị, không ai có thể so sánh hay thay thế. Hiện tại nói chuyện này vẫn còn quá sớm, tương lai trong vòng 3 năm, Long thị còn cần đến cô ấy để đánh vào thị trường Mỹ.”

Tất cả mọi người đều trầm mặc, quay sang nhìn nhau, rồi lại nhủ mảy.

“Không cần thiết, chúng ta chỉ cần đảm bảo trong thị trường người Hoa là được rồi. Có mấy người sau khi Mỹ tiến có thể reu ý lâu dài? Tiền bỏ ra có thể lấy lại được bao nhiêu? Hiện tại danh tiếng của cô ấy là vừa thích hợp, chỉ cần củng cố trong thị trường châu Á là tốt rồi.”

“Chờ đến 2, 3 năm nữa, rồi sẽ vứt bỏ cô ấy đi như cặn bã sao?” Hắn hừ lạnh một tiếng, ngũ quan tuấn mỹ dưới ánh đèn càng thêm lạnh lùng âm trầm. “Tôi nói cho mọi người biết, Amanda tuyệt đối có thể tiến vào thị trường Mỹ, Long thị có thể có một đại siêu sao. Từ ngày đầu tiên cô ấy trở thành nghệ sĩ của Long thị, tôi luôn tin tưởng như vậy. Hơn nữa, tôi quyết định, số tiền đầu tư trong vòng 3 năm tới, một nửa sẽ dành cho cô ấy. Tất cả đều xứng đáng.”

“Ba năm?”

“Một nửa?”

“Cậu điên rồi sao? Vậy những ca sĩ khác thì thế nào?”

Mọi người vô cùng kinh ngạc, trong chốc lát đã ồn ào rồi rít loạn xạ lên.

“Cậu đây là đang đánh cược cả tương lai câu tập đoàn, chỉ cần thua vẫn cờ này, Long thị sẽ bị cậu chìm xuống bùn mất.”

“Cậu là đang hồ đồ sao? Sao lại làm loại chuyện không nắm chắc như vậy?”

“Cậu tuy tuổi còn trẻ nhưng lãnh đạo Long thị rất tốt, mấy người chúng tôi cũng rất coi trọng cậu. Nhưng cậu cũng nghĩ sai rồi, đừng bởi cái quan hệ mẹ kiếp của cậu mà có ý kéo Long thị đi xuống. Cậu mặc dù nắm 40% cổ phần cùng quyền kinh doanh, nhưng chúng tôi đưa cậu lên được, cũng có thể kéo xuống được.”

“Cậu muốn khẳng định thanh thế của người Hoa, chúng tôi có thể hiểu được, nhưng cũng không thể đánh cược vào một mình cô ấy được.”

Tranh cãi vẫn kéo dài.

Long Thiệu Thiên vẫn chỉ lạnh lùng, không nói câu nào ngồi đó.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thật Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

Nhật Bản, Tokyo.

Tối nay, Tokyo được chiếu sáng bởi buổi biểu diễn của Amanda. Dường như đây là buổi biểu diễn trước nay chưa từng có, cô chào cảm ơn đến vài chục lần, thời gian kết thúc so với dự tính trễ hơn những một tiếng.

Long... Anh ấy chưa đến! Anh không ở hậu trường đợi cô, cũng không ở trước sân khấu nhìn chăm chú vào cô. Điều này khiến cô cảm thấy có chút cô đơn vô lực.

Tạm biệt mấy vạn khán giả, cô rời khỏi sân khấu, không ngừng hé miệng thở hổn hển, cả người mệt như muốn là đi. Tuy rằng rất vui vì được ủng hộ, nhưng sau mỗi buổi diễn, cô lại mệt đến không còn chút sức lực nào, dường như sinh mệnh cùng sức sống đã bị rút sạch rồi. Cô mệt muốn chết, luôn luôn phải ngủ bù hai ngày mới có thể khôi phục thể lực.

Mới đi đến phía sau, liền thấy thợ trang điểm Shary lặng lẽ đến gần, nói nhỏ bên tai cô mấy câu.

Trong nháy mắt, khuôn mặt mệt mỏi bỗng sáng bừng lên, hai mắt lấp lánh. Cô hít một hơi thật sâu, hỏi lại: “Có thật không? Anh ấy đến bao lâu rồi?”

Mấy ngày nay, cô đều loay hoay không thấy được anh, công việc lấp đầy hành trình. Ngoài công việc thì cô phải ngủ (ngủ mới có sức). Như vậy, ngày lại ngày trôi qua, thời gian không được thấy anh, cũng đã gần ba tháng.

“Anh ấy vừa ở hội trường xem em biểu diễn, bây giờ chắc ra xe rồi, còn tài xế đang đợi em phía sau đó.”

“A!!!!!!!!!!”

Cô cực kỳ hưng phấn mà kêu to một tiếng, xoay người ôm lấy Shary thật chặt rồi xoay vòng vòng: “Được rồi Shary, thật là yêu chị chết mất, mau, mau tháo đồ trang sức tẩy trang cho em đi! Em thật là vui, thật vui nha, nhanh lên nhanh lên một chút!!!”

Shary miễn cưỡng mỉm cười, trong nét tươi cười cũng có đau lòng, nhưng Amanda đang trong cơn hưng phấn hoàn toàn không phát hiện được nét khác thường của cô.

Thay trang phục hàng ngày, kích động bước đi, cô dễ dàng tránh những ký giả bên ngoài cùng những fan của mình. Trong một con hẻm nhỏ có đỗ một chiếc xe hơi màu đen. Khi cô đến gần, chiếc xe liền đi đến dừng lại trước mặt cô.

Bên trong xe giống như một không gian kín đáo chỉ một màu đen, tấm màn ngăn cách với ghế lái cũng được nâng lên.

Vừa vào trong xe, cô đã bị kéo vào một lòng ngực phái nam. Mùi thuốc lá cùng mùi nước hoa trong lồng ngực vây lấy cô.

Trong nháy mắt, hai bờ môi đối khít dán chặt vào nhau, hai thân thể cũng thực tự nhiên, quen thuộc dính chặt, quấn lấy nhau.

“Em rất nhớ anh, rất nhớ, rất rất nhớ..... Em còn tưởng anh sẽ không đến!” Cô thở hổn hển ghé vào tai anh nói nhỏ.

Người đàn ông không đáp, chỉ là dùng mặt mình cọ cọ vào mặt cô, những nụ hôn nhỏ vun một đường từ mặt, đến tai, rồi đến cổ, hai tay anh mạnh mẽ ôm lấy vòng eo thon thả của cô.....

Kích tình cú như vậy thẳng lan đến trong phòng.

Đây là một khu nhà trong khu căn hộ cao cấp nhất ở Nhật Bản. Ở Nhật Bản tác đất tác vàng, có được một biệt thự như ở đây quả thật là không cần nói cũng biết xa hoa bậc nào.

Từng món từng món y phục rơi xuống đất. Một đôi nam nữ quấn quít vong tình đi vào nhà, rồi ngã lên giường. Thật lâu thật lâu sau, tiếng đàn ông gầm nhẹ cùng tiếng phụ nữ thở gấp mới dần dần tan đi trong không gian.

Cô cười buồn bã nằm trên người anh, ngẩng lên khuôn mặt trắng trong thuần khiết của cô gái hai mươi hai tuổi.

“Em còn cho rằng anh sẽ không tới?”

“Ngày đó còn chưa tới.”

Câu trả lời của anh khiến cô nở nụ cười tươi rói. Chỉ cần là ra nước ngoài biểu diễn, anh nhất định sẽ đến, từ trước đến nay vẫn vậy.

“Em biểu diễn như vậy dùng quá nhiều sức lực.” Này giống như muốn đốt cháy cả sinh mệnh để biểu diễn, để tỏa sáng. Mỗi lần như vậy đều khiến tim hấn đập thình thịch trong lồng ngực. Cô, trên sân khấu, tựa hồ đem sinh mệnh cả đời mình, đem toàn bộ sức lực ra mà sử dụng.

“Anh vừa nãy có thấy?” Cô vui mừng.

Anh không trả lời, coi như là chấp nhận.

“Em biểu diễn có được không?” Cô nín thở nhìn anh, đợi chờ những lời phê bình nghiêm khắc nhưng rất chuyên nghiệp. Đáp án của anh là lời cô quan tâm nhất.

“Ca sĩ chuyên nghiệp một năm có thể diễn hơn 10 concert, mà em, nếu cứ theo phương thức biểu diễn như vậy, cùng lắm chỉ diễn được khoảng 7,8 thôi.”

“Em rất thích biểu diễn nha, chỉ cần đứng trên sân khấu, em liền dùng hết toàn bộ sức lực của mình.”

“Con đường của em còn dài, phải chú ý bảo vệ giọng của mình, nếu không rất dễ vỡ giọng.”

“Em sẽ không thể nhé!”

Chỉ cần đôi mắt kai một ngày cìn nhìn cô, thì cô vĩnh viễn vẫn còn sức để ca hát. Cô trong lòng thầm nghĩ.

“Lần này thật là lâu không được gặp anh, em ghét bận rộn như vậy!” Cô chu môi làm nũng.

“Em không còn là trẻ con nữa, cũng đã là một đại minh tinh, thế nào vẫn nói ra những lời trẻ con như thế chứ?”

Cô kỳ quái nhìn anh. Anh mặc dù đối với cô không thể nói là cuồng nhiệt hay dịu dàng, nhưng giọng nói nghiêm nghị như vậy rất ít thấy anh nói nha. “Làm sao mà anh lại nói như vậy?”

“Hành tung của em cũng sẽ bị theo dõi, mỗi người đều vô cùng tò mò với em, em không thể có bất kỳ scandal nào.”

Cô cau mày, không vui bĩu môi nói: “Em không muốn, chúng ta vốn dĩ đã gặp nhau rất ít rồi.”

Anh lại lạnh lùng nói: “Em không được tùy hứng như vậy. Tôi đang cùng Warner Mỹ thương nghị. Bọn họ đối với em rất có hứng thú, nếu như sự việc thành công, em sẽ trở thành ca sĩ người Hoa đầu tiên đánh được vào thị trường Hollywood. Hiện tại, không thể truyền ra bất cứ scandal nào.”

Cô buồn bực nói: “Em không quan tâm có thể đánh vào thị trường Mỹ hay không.”

“Tôi quan tâm!”. Anh trầm giọng nói. “Đây là nguyên nhân tôi ký hợp đồng với em. Tôi đã chờ nhiều năm như vậy, chính là vì mục đích này.”

Lòng cô trùng xuống, nhìn người đàn ông trước mặt mình. Anh nghiêm túc lạnh lùng, ngũ quan tuấn mỹ, môi mỏng mím thật chặt, khiến thâm tâm cô vốn đang vui vẻ bỗng dưng lạnh hắt đi.

Cô dán vào thân thể anh, cảm nhận hơi ấm áp trên người anh: “Vậy anh không quan tâm về sau raayi ít được nhìn thấy em sao?”

“Em còn phải chụp một bộ ảnh, diễn ba buổi biểu diễn, còn phải ra album, cùng với các loại hoạt động tuyên truyền quảng bá. Tương lai, trong vòng một năm, em sẽ cực kỳ nhiều việc. Mà tôi, cũng sẽ rất bận, không có thời gian để nghĩ đến em.”

Lâu như vậy không gặp, cô cảm thấy anh có chút kỳ quái. Anh vẫn nhu cũ, bình tĩnh, trầm ổn, nhưng cô vô cùng xác định, anh có không ít điều khác, có chút lạnh nhạt, có chút xa xôi. ...

“Long, em yêu anh. ...” Cô như một tin đồ thành kính, mỗi ngày đều nói với anh những lời tâm tình, đến chết không đổi.

“Đừng có nói mãi những lời này, tôi không thích nghe.”

Anh hơi nghiêng đầu, né tránh ánh mắt nóng bỏng của cô.

Cô co người lại, lần đầu tiên có cảm giác bị tổn thương. Cô mở to đôi mắt nhìn anh, trong mắt phảng phất nét đau thương khiến anh không đành lòng nhìn thẳng vào đôi mắt ấy.

Anh nặng nề thở dài một hơi, vỗ nhẹ cô, ý bảo cô nằm xuống giường, nhưng cô không chịu, lăm bắm một tiếng, rồi vẫn tiếp tục chôn mặt trong ngực anh.

Amanda nổi tiếng đã nằm trong dự liệu của anh. Ngay khi cô còn niên thiếu, anh đã có thể thấy được ánh hào quang nơi cô. Nhưng, anh không đời nào có thể đoán được, ánh sáng của cô, hào quang rực rỡ của cô, không chỉ hấp dẫn người khác, mà đến chính anh cũng không thể cưỡng lại, khiến cho anh không khác những thiếu niên lần đầu biết yêu, không nệ được nhớ nhưng mà đi xem cô.

Sân khấu của cô, không nên chỉ dừng lại ở Á châu. Cô nên ở Hollywood, ở Las Vegas, trên sân khấu của thế giới, đứng trên đỉnh thành công. Mà mấy lão già đáng chết trong Hội đồng quản trị kia, bảo thủ, khắp nơi ngăn cản anh. Không được, anh phải có nhiều lợi thế hơn mới được. Vì cô.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thật Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

Long Thiều Thiên nhìn TV trước mặt, trên đó là hình ảnh buổi biểu diễn của Amanda ở Nhật cùng những bài báo liên quan. Anh dùng ánh mắt nghiêm khắc chuyên nghiệp, xem xét kỹ lưỡng.

Uhm, xem ra thị trường Nhật cũng bị cô ấy hạ gục rồi.

Một tràng tiếng gõ cửa vang lên, hần đứng dậy đi mở cửa. Mà ngoài ý muốn, xuất hiện ở cửa là một cô gái xinh đẹp lạ hoắc.

“Long tổng...” Tâm Ny tà mị liếc nhìn hần một cái, trên mặt treo một nụ cười lay động lòng người. (Nhưng anh là ai? Hehe, anh là anh Thiên a, loại nào chả gặp rồi?)

Long Thiều Thiên nhú chặt lông mày, lạnh lùng quan sát người trước mặt: “Cô là ai?”

Đây là khách sạn cao cấp, phòng anh lại là phòng Tổng thống hạng nhất, ra vào đều có quản lý. Một người xa lạ như thế nào có thể xuất hiện trước cửa phòng hần?

Cô ta vẫn là mềm mại đáng yêu đứng đó cười, nghiêng người dựa vào cửa, lộ ra cặp đùi đẹp dưới làn váy ngắn: “Tôi đại diện cho tổ diễn “Thu thiên đích ca”* muốn cùng Long tổng nói vài lời.”

*Khúc ca mùa thu, đề thể kia cho sành điệu.^^

Cô là dùng hết tất cả các biện pháp mới hỏi được hành trình của hần, lại phải chuẩn bị bao nhiêu tiền để đút lót, mới có thể ở đây nói chuyện cùng anh ta.

“Muốn nói gì?”

Nghe ngữ điệu trầm thấp, nhìn ánh mắt băng lãnh, tim cô như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Người đàn ông cao lớn tuấn mỹ như vậy, sao lại có thể có ánh mắt vô tình đến thế?

“Cô rốt cuộc là ai? Không có việc gì hi cút ngay!” Chân mày anh gần như đã nhíu lại thành một đường thẳng.

Cô run lên, cảm giác khiếp sợ tự nhiên mà sinh ra. Từ vai anh nhìn ra phía sau, thấy TV đang mở, mà trên đó là những bài phỏng vấn, các tin về buổi biểu diễn của Amanda, trong lòng cô lại nổi lên dưng khí vô hạn.

“Trước kia, em ở cùng một ca vũ đoàn với Diệp Bình...”

Anh lạnh lùng nhìn à một cái, mở cửa cho vào. Trong khi đó, Tâm Ny vẫn mang theo nụ cười phong tình vạn chủng mà nhìn anh. Long Thiệu Thiên vừa mới tắm xong, trên người chỉ tùy tiện khoác một cái áo choàng tắm. Anh đốt một điếu thuốc nói: “Cô tới đây có chuyện gì?”

“Anh cảm thấy em thế nào?” Cô ta vén lại một lọn tóc, ánh mắt tà tứ nhìn về phía anh. Cô ta cời cúc áo, rồi lại cời váy, chốc lát, cô ta đã không còn một mảnh vải che thân. Một thân thể mỹ lệ như hoa hiện ra trước mắt anh.

Khỏe miệng anh khẽ nhếch, một nụ cười nhạt xuất hiện trên khuôn mặt tuấn dật: “Cô rất đẹp...”

Cô ta lại cười càng thêm kiều diễm như hoa, trên khuôn mặt tràn đầy tự tin: “Long tổng, anh xe.....em có thể diễn một vài vở kịch, hầu vợ phim được không?”

“Nhưng là...còn nhiều người đẹp hơn cô nhiều!” Anh lạnh lùng thốt lên.

“Anh....!!!!” Cô à giận dữ, vô cùng xấu hổ, hai bàn tay không tự chủ siết thành nắm đấm. Từ sau khi bước vào vòng giải trí, cô à vẫn chưa từng bị sỉ nhục như vậy, ai không mê muội về đẹp nhường này cơ chứ?

“Tôi không muốn một con búp bê, vẻ xinh đẹp chỉ là hơi hợt thoáng qua, một chút giá trị sử dụng cũng không có.” Long Thiệu Thiên lạnh lẽo vô cùng mà trả lời cô ta.

“Em...em có thể diễn xuất, có thể trở thành người trong tay anh kiếm lợi nhiều nhất, so với Diệp Bình...a, so với...Amanda càng...càng hoàn hảo hơn.” Nhìn thấy anh híp mắt lại, cô nhanh miệng đổi lại lời nói. Mặc dù vô cùng hận cái tên Amanda, cái tên đó tượng trưng cho một địa vị cô khó có thể thực hiện được.

Anh ưu nhã thở ra một vòng khói, nhìn trên màn ảnh rộng Amanda đang mỉm cười rực rỡ, ánh mắt anh bỗng chốc trở nên phức tạp.

“Cái tôi muốn là ánh sáng khôn cùng, một loại sức quyến rũ không gì sánh được. Khi cô ấy vừa đứng trên sân khấu, là có thể hấp dẫn toàn bộ ánh mắt. Cô ấy, là mơ ước của mọi người, là độc nhất vô nhị, không thể bị bất cứ ai thay thế được. Cô ấy, là chính cô ấy.”

“Em xứng đáng mà, làm sao anh biết em không thể như cô ấy?” Nghe được Amanda được đánh giá cao như vậy, cô tức đến cơ hồ muốn cắn vỡ răng.

Anh châm chọc cười một tiếng: “Hiện nay khoa học kỹ thuật tiên bộ, chỉ cần chịu chi tiền, ai cũng có thể có được khuôn mặt xinh đẹp hơn cô gấp vạn lần.”

Cô cắn răng, trong mắt hiện ra một loại ác ý hung ác.

Trong sương khói, giọng anh thâm trầm mà lạnh khốc: “Cô cứ tốt nhất an phận thủ thường đi, vẫn sẽ còn có cơm ăn, nhưng nhiều nhất chỉ có như vậy mà thôi.”

Cô đỏ hết mặt, xấu hổ lan rộng ra trên khuôn mặt xinh đẹp.

Anh lại ra lệnh đuổi khách: “Đi nhanh! Nếu cô không muốn tôi gọi bảo vệ.”

“Anh...anh không để tôi diễn...tôi...tôi có thể nói anh đã cường bạo tôi!” Mạnh miệng nói, nhưng khi ánh mắt rét lạnh của anh quét đến, cũng phải dùng hết khí lực mới có thể kiềm chế bớt cơn run rẩy. “Chỉ cần tôi hô to cứu mạng, bên ngoài sẽ có người xông vào, đến lúc đó, người bị tổn thương danh dự là anh. Tôi chỉ là một diễn viên nhỏ nhoi, còn anh bất chấp thủ đoạn chiếm đoạt tôi.”

Anh cười lại, có chút ác ý: “Vậy cô cứ kêu đi! Tôi ngược lại, thật muốn xem ai sẽ xong đời, ai sẽ thân bại danh liệt?”

Cô run rẩy, nhìn anh trước mắt một bộ dáng ưu nhã tự nhiên, quyền uy tôn quý như một quân vương, mà cô, ở trước mặt hắn, hèn mọn như con kiến không đáng liếc mắt.

“Cô đi đi! Nếu cô dám làm loạn, đừng nói là trong giới diễn viên, kể cả khi cô sa vào con đường kỹ nữ cũng sẽ không có cơm ăn, không thể sống yên ổn đâu.” Một người đàn ông ưu nhã như vậy, cư nhiên lại nói ra những lời ngoan tuyệt, mà trên khuôn mặt vẫn là nét bình tĩnh ngàn năm không đổi.

Cô run rẩy cài lại nút áo, bước chân lảo đảo ra ngoài cửa, cô muốn khóc một lần cho hết những uất ức trong lòng, khóc cho những tháng ngày đã qua của cuộc đời mình, khóc to lên, khóc thật thống khoái một lần đi. Lần đầu tiên trong cuộc đời, cô thấy mình hạ tiện như vậy, hèn mọn như vậy.

Từ phía cầu thang xuất hiện một bóng người. Theo bản năng, cô trốn vào trong góc tường. Nơi này là khách sạn cao cấp, cô có chút nổi tiếng, khôn thể ở nơi này làm phát sinh bất kỳ dèm pha nào. Hơn nữa, bình thường, lên tầng cao nhất này, khách sẽ đi thang máy chuyên dụng lên, sao người này lại đi thang bộ?

Tâm Ny thấy một cô gái đeo kính, đội mũ sụp xuống mặt, thần thần bí bí nhẹ nhàng thẳng bước lên trên. Tấm lưng kị, còn có gò má kia, tuy bị kính râm che phần lớn khuôn mặt, nhưng cũng vô cùng quen mặt.

A! Đó là Amanda! Cô ấy tại sao lại tới nơi này?

Tâm Ny nín thở nhìn Amanda đi đến trước cửa phòng Long Thiệu Thiên. Chỉ thấy cô gõ nhẹ, cửa mở ra, mà cô ấy đang cười đã bị Long Thiệu Thiên ôm

vào trong ngực, sau đó cửa đóng lại.

Hừ! Cái gì sao châu Á mới nổi? Cô ta còn không phải là lên giường mới có được sao? Còn giả bộ thanh cao nữa?

Tâm Ny cắn giận xuống lầu, đi xuống bãi đậu xe, khom người chui vào trong, “sập” một tiếng đóng cửa xe lại, sau đó, chiếc xe lạo đi như tên bắn.

“Anh về đây khi nào vậy?” Amanda cười hỏi.

“Hôm qua.” Anh nhú nhú mày. “Làm sao em tới đây?”

“Em rất nhớ anh mà, đã lâu không được gặp anh rồi.” Cô thở dài một tiếng, đem cả người mình vùi trong ngực anh. Hồi thơ độc nhất chỉ thuộc về anh, chỉ cần người thấy, cũng khiến cô cảm thấy thực an tâm.

Cô đang trong thời gian bận rộn, đến cả thời gian để thở cũng không có, thường thường hôm nay nơi này, mai đã đến nơi khác. Không có cả thời gian để ngủ nghỉ, lại còn không được nhìn thấy anh nữa, thỉnh thoảng cũng chỉ nói chuyện điện thoại một chút. Nhưng cô có thể thấy được, anh vô cùng bận rộn cùng một mối.

“Em lúc đi vào có thấy ai không?”

“Không có! Anh xem em đã cải trang rồi, lại còn đi cầu thang bộ nữa mà.”

“Em bây giờ mọi việc đều phải cẩn thận một chút, lúc nào cũng có thể có phóng viên đi theo em.”

Cô bịu môi: “Em biết! Em đã cắt đuôi bọn họ rồi!”

“Em về sau đừng đến tìm anh nữa, khi nào muốn anh sẽ đến tìm em sau.”

“Vậy em nhớ anh thì phải làm sao?”

Anh cứng người. Đã bao nhiêu lần rồi? Mỗi khi cô nhìn thẳng vào mắt anh nói lên nỗi lòng mình, anh đều không thể nói nên lời.

“Tôi có rất nhiều việc phải làm, em khi làm việc cũng sẽ rất mệt mỏi. Em bây giờ đã là một ngôi sao lớn, không chỉ nghĩ cho bản thân em được, biết không? Em không thể lại tùy hứng thế này nữa.”

Cô cau mày, bóng lưng anh có vẻ rất kiên quyết, cô không thích nhìn bóng lưng ấy một chút nào cả.

Cô từ phía sau ôm hông anh, buồn buồn không nói lời nào. Long Thiều Thiên thở dài, giọng điệu hòa hoãn đi hẳn: “Tại sao càng ngày em càng không nghe lời?”

“Anh bây giờ nói cái gì em cũng không thích nghe, từng câu từng câu đều làm người khác tổn thương.”

“Em có phải bị tôi làm hư rồi không, chuyện gì em cũng muốn làm theo ý em? Còn muốn tôi phải nói với em bao nhiêu lần, chúng ta không thể tùy tiện gặp mặt. Em bây giờ là Amanda, ngôi sao lớn, đã không còn là cô gái nhỏ mấy năm trước nữa rồi.”

“Là ngôi sao lớn thì sao? Em liền không thể yêu anh sao? Thì không thể nhớ anh sao? Thì không thể gặp anh sao?”

“Không được!” Anh quả quyết nói. “Tôi đã nói với em là tôi không muốn em nói yêu hay không yêu. Em phải như một người đã trưởng thành đi. Em chuyên chú vào sự nghiệp của em, tôi cũng không cần em yêu tôi. Tôi không thiếu người yêu.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thật Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11

Cô mở to đôi mắt, không thể tin nhìn anh, môi khẽ run, hốc mắt đỏ lên.

“Đừng khóc... Đáng chết, không cho phép khóc!” Anh hét to lên.

Vậy mà, chờ anh nói xong câu đó, cô lại không nhịn được, nước mắt liền theo khuôn mặt chat xuống.

“Đáng chết! Không cho phép khóc, không cho phép khóc!!!!” Long Thiều Thiên tức giận ôm cô vào lòng, ảo não phát hiện cô gái kiên cường trong trí nhớ đã không thấy đâu. “Có nghe không?”

“Vâng!” Cô dịu ngoan nói, nhưng nước vẫn đọng đầy trong mắt.

Anh thở dài một hơi, đầu hàng, dỗ cô như dỗ trẻ nhỏ, nói thì thầm vào tai cô: “Làm sao em lại thích khóc như vậy?”

“Là anh giận em!”

Anh thở dài (lại nữa): “Thật là không kiên cường, mềm yếu như vậy, mới nói em hai câu mà em đã không chịu nổi, về sau biết làm thế nào? Em còn không chịu nổi một chút ảm ức vậy?”

“Người khác nói thì không sao, nhưng em không thể chịu được anh mắng em!”

Đã biết cô chỉ một lòng một dạ nơi anh, từ khi bắt đầu cho tới bây giờ, chưa bao giờ thay đổi. Hơn nữa, cô cũng rất thẳng thắn, rất dũng cảm nói cho anh biết, mà anh đây?.... Đến cả dũng khí để nhận tình cảm thuần khiết của cô cũng không có.

“Về sau đừng như vậy nữa, động một cái là khóc ngay được.” Nhìn cô khóc, tim anh như bị một tảng đá đè lên, rất khó chịu, đau lòng lại càng không ít.

“Nhưng anh cũng đừng nói những lời kia để em khóc.”

Anh cầm lên điều thuốc, trầm mặc hút. Còn cô, chỉ an tĩnh ôm anh từ đằng sau, lẳng lặng không nói lời nào, chỉ là, khi nhìn anh, lại có chút mê mang, bàng hoàng mà trước kia chưa hề xuất hiện.

Lòng anh đau xót, ôm sát cô vào lòng. Cô nhún một cái, hai chân lập tức vòng quanh hông anh, cả người chôn trong vòng tay anh.

“Tôi nên làm gì với em bây giờ?” anh ní non, nói nhỏ. Cô khẽ run, tựa người xuống, nhiệt liệt hôn anh, hai cánh tay càng vòng cổ anh chặt hơn.

Long, không cần suy tư, anh nghĩ càng nhiều sẽ lại càng xa cách em. ... Bị lo âu thúc giục, cô khẩn trương tìm kiếm thân thể anh, hiển nhiên, cô biết rõ, phải làm như thế nào mới khiến anh điên cuồng.

Anh lại thở dài, ôm cô đi về phía chiếc giường rộng lớn kia, để cô xuống, toàn thân mặc cho tình dục làm chủ. ...

Cho đến tận khuya, anh vẫn là tỉnh dậy trước. Cô lại gầy nữa rồi, dưới mắt hiện rõ quầng thâm. Trong giấc ngủ cô cũng cau mày lại, mấy lần lo lắng ác mộng, đôi tay cố chấp vẫn một mực ôm chặt lấy tay anh. Chỉ cần anh vừa động, cô liền căng thẳng, lông mày cũng xau lại càng sâu.

“Long, thế nào lại không ngủ?”

Anh kéo lại chiếc chăn mỏng cho cô, che đi bờ vai trần như ngọc: “Tôi còn chưa muốn ngủ, em cứ ngủ trước đi”

“Uhm, vâng...” Cô mơ hồ trả lời, dán chặt vào anh rồi lại tiếp tục chìm vào giấc ngủ.

Amanda, ... cô công chúa kiên cường, xinh đẹp, vì ma quỷ trong địa ngục mà cất cao giọng hát của mình. Amanda của anh. ...

Anh vuốt khuôn mặt cô, càng ngày càng gầy, thời gian này thật là khiến cô mệt chết rồi. Thử xem xem có thể cho cô nghỉ ngơi nửa năm không, hai người cùng đi nghỉ?.....A!!!!

Anh sợ hãi cả kinh, vội rút tay về. Đến tốt cũng là bắt đầu từ khi nào, cô gái này đã chiếm cả trái tim anh? Anh không muốn thừa nhận, nhưng là cũng không cách nào phủ nhận, mỗi một cái nhăn mày, hay một nụ cười của cô, đều có ảnh hưởng rất lớn đến anh.

Không! Không thể tiếp tục như vậy nữa, anh còn những kế hoạch khác, còn có chuyện khác phải làm, không thể vì cô mà chững chân, mà dừng lại được.

Amanda của anh, sẽ vĩnh viễn là công chúa. Thời điểm cơ cực rồi xinh đẹp nhất là lúc ở trên sân khấu. Là anh một tay đem cô trở thành ngôi sao, cô, chỉ nên là một công cụ của anh thôi, mà sao, lại cứ nhiên chiếm cả trái tim anh như thế?

Không, không! Anh không có dũng cảm, cũng không có tình yêu cuồng nhiệt như cô. Cô nên là đồ gốm một tay anh tạo nên, trải qua luyện nhiệt, sau đó anh sẽ bán cho một người mua thích hợp.

Anh hoàn thành giấc mộng của anh, đùa tạo một siêu sao người Hoa. Mà yêu cô, không có trong kế hoạch của anh! Anh vốn tưởng rằng chỉ cần không gặp mặt cô, cũng không cho cô đến gần mình, thì có thể ngăn chặn tình cảm trong tim, thế nhưng cuối cùng, anh vẫn bị khuất phục bởi tình yêu của cô. Trên bàn bày đầy các loại báo cùng tạp chí, những coot6j báo dày đặc chữ, cùng những hình minh họa. Có vài tấm là khi cô còn ở ca vũ đoàn, có ảnh cô và mẹ chụp chung, còn có ảnh chụp hồi nhỏ: Tuổi còn nhỏ, mà lại mặc quần áo hở hang lên sân khấu.

“Amanda của ngày hôm nay, cô gái ca múa ngày xưa, đằng sau sân khấu là thân thể đáng thương”

“Đêm khuya gặp gỡ tình lang quyền cao chức trọng, khuynh đảo thiên hạ, một tay chống nửa bầu trời giới diễn viên.”

“Căn cứ vào tin tức đáng tin cậy, Amanda hàng đêm bồi ngủ, đằng sau cái danh “siêu sao”, phải chăng là do tình sắc mà có được?”

Trong một bài báo khác, dựa vào “tin tức đáng tin cậy”, Amanda cùng một ông trùm truyền hình là có liên lạc mật thiết, thậm chí có vài tấm hình là bóng

lưng hai người kề cận sát bên nhau.

Trên mặt mỗi người đều mang nét trầm trọng, chân mày nhíu chặt, một cổ áp lực vô hình bao phủ, đè ép mọi người trong phòng.

Amanda nhìn những người trước mắt. Họ đều là những người đã làm bạn cùng cô nhiều năm, như chị Shary, như anh Nguyễn Cường, nói năng tuy chưa chắc nhưng tâm lại thiện lương—đại diện Nhân Kiệt Sinh, người chế tác hài hước thân thiết Đại Hồ Từ, Bọn họ, tất cả đều là vì cô mà đang rất lo lắng.

“Những tờ báo cùng tạp chí ra sáng sớm nay đều là những tin tức như vậy, tin tức cũng đang truyền đi rất nhanh. Bên Nhật, Hồng Kông, Singapore cũng rất đề ý chuyện này. Hiện tại tổng bộ đã loạn thành một đoàn rôi.” Shary nói.

“Cũng không biết truyền thông tại sao lại biết những tin tức này, lại còn cận kề tìm được ca vũ đoàn nọ, có rất nhiều nhân chứng, chuyện này xem ra.... Rất khó giải quyết.”

“Anh nghĩ, trước hết mấy ngày này em hãy tránh mặt bọn họ đã, chờ vài ngày sau lại nói tiếp. Mà em ở Nhật cũng tiếp tục tuyên truyền là được rồi.” Đại diện Nhân Kiệt Sinh trước tiên nói. “Chúng ta sẽ thương lượng cùng những người bên ca vũ đoàn kia, để bọn họ không nói thêm điều gì nữa...”

“Về phần những việc khác, chị sẽ nói đó là hiểu lầm, lời đồn đãi dù sao cũng 9/10 không có chứng cứ.” Shary tinh táo tiếp lời.

“Phải giải quyết chuyện này nhanh lên, làm thật gọn gàng dứt khoát, nếu không càng đồn lại càng thêm kỳ cục, tam sao thất bản, hình tượng của Amanda cũng bị phá hủy.

Nguyễn Cường như có suy nghĩ gì, liếc mắt nhìn những tờ tạp chí trên bàn, thủy chung vẫn không nói một lời.

Amanda đi lại trong phòng, vừa nghe xong ý kiến của mọi người thì hỏi: “Long nói thế nào?”

“Hôm qua ông chủ vẫn còn ở Los Angeles, ông chủ nói.... Tất cả đều tùy em, em có thể xử lý chuyện này.” Shary nói.

Cô cắn cắn môi, từ từ đi.

Long, anh cứ như vậy mà tin tưởng em, để em một mình xử lý, một mình đối mặt loại chuyện này?

Em là Amanda của tôi.

Dường như có thể nhìn thấy anh đang cảm ly rượu, nhìn cô, cười như k hông cười.

Cô bỗng nhiên xoay người phát lại, nói từng chữ từng chữ rõ ràng: “Em không muốn trốn tránh, em muốn thẳng thắn đối mặt.”

“Cái gì?????????” Tất cả lớn nhỏ, tiếng hít khí, cùng tiếng kính hô ngay lập tức vang lên.

“Trên đời này không có bức tường nào gió không lọt qua được, bất kể là bí mật gì, càng che giấu lại càng khiến mọi người tò mò, tốt nhất vẫn là thẳng thắn, trực tiếp giải thích nói rõ mọi chuyện.”

“Amanda là thần bí, là một siêu sao.... Là một cô gái tài năng nhất.....Aaaaaa!” Kiệt Sinh phiến não rên rỉ.

Cô cười khò: “Không có Bí mật không thể cho ai biết. Em từng là người ca múa ở vũ đoàn đó. Em không có quá khứ xinh đẹp rực rỡ, từ nhỏ đã lớn lên ở đó, đây chính là con người em, không thần bí, mà rất chân thật.”

“Làm như vậy, sự nghiệp em của em rất có thể sẽ đi tong đấy.” Shary lại chau mày lại. “Mỗi ngôi sao chỉ cần bị truyền ra một scandal, nếu không tránh né thì sẽ nói dối qua loa cho qua, nói thật, đều không có kết cục tốt.”

“Em phải suy nghĩ cẩn thận, hiện giờ đang trên đỉnh cao, tương lai của em sau này sẽ như thế nào sau chuyện này?” Đại Hồ Từ ý vị thâm trường nói.

“Để cho cô ấy nói đi. Dù sao, thẳng thắn mới là Amanda chân chính.” Từ đầu vẫn trầm mặc, Nguyễn Cường bây giờ mới mở miệng. “Càng không đối mặt sự thật, tin đồn càng ngày sẽ càng vắn vẹo, đến lúc nói thật, thì mọi người vẫn sẽ không tránh khỏi hoài nghi.”

Mọi người xoay mặt, mờ mịt nhìn nhau, trong nháy mắt, không khí nặng nề lại bao phủ.

“Vậy mẹ và.... Cùng chuyện của anh ấy muốn nói thế nào?” Shary cẩn thận hỏi.

Amanda cùng Long tổng quan hệ mập mờ, bọn họ trong lòng cũng có suy nghĩ của mình. Hai người trong cuộc không tỏ rõ thái độ, bọn họ lại càng không nên chọc phá vào.

Hai người kia, một quá thâm trầm, một lại ngông nghênh cuồng dã, khi tách ra cảm thấy tịch mịch, nhưng ở chung lại không giống như là tình nhân.

“Em và anh ấy? Người nào? Em cùng anh ta có chuyện gì?” Cô cười gượng mấy tiếng: “Không có bất kỳ chứng cứ gì, có đánh chết cũng không thừa nhận, không phải sao?”

Lời nói tuy bình thản ôn hòa, nhưng mọi người nghe xong lại một hồi ngẩn ngơ. Trong câu nói kia, lại không giấu được vẻ cô đơn tịch mịch.

Một trận tiếng bước chân vang lên, mang đến mọi người mong đợi cùng không thể tưởng tượng nổi. Long Thiều Thiên đã về rồi. Trên mặt anh có râu vừa mới mọc, đuôi mắt cũng khó nén nét long đong mệt mỏi. Trong lòng mọi người thầm vui mừng, Long tổng vì cô ấy mà quay trở lại, bất luận đang ở nơi nào, giờ phút này, anh cũng đa vì Amanda mà trở lại.

Mọi người nhìn thấy anh, không khỏi thở phào một hơi, nội tâm lơ lửng lo lắng cuối cùng cũng có thể buông lỏng.

“Long...” Cô cắn môi nói, lúc này mới phát giác, những lời mình nói lúc nãy đều là phô trương thanh thế. Nghĩ đến những gì sắp phải đối mặt, cô không khỏi thấy khiếp đảm trong lòng.

Anh liếc nhìn cô một cái, con ngươi lạnh lạnh không nhìn ra tâm tình gì. “Tôi muốn cùng em nói chuyện riêng một chút.”

Tất cả mọi người rất thức thời rời đi, đem căn phòng to lớn để lại cho hai người họ.

Khi trong phòng chỉ còn lại hai người, anh ngồi vào sofa, vẫn im lặng nhìn cô như cũ. Từ trong ánh mắt tinh táo của anh, cô có thể nhìn thấy đôi mắt hoảng hốt luống cuống của mình.

Anh giang hai tay, và... cô ngay lập tức như con chim nhỏ sà vào ngực anh, ôm thật chặt cổ của anh.

“Em có phải hay không đã chuẩn bị xong?” Giọng nói trầm thấp của anh luôn có thể ổn định tâm trạng cô.

“Chuẩn bị xong!”

“Vậy nhày mai sẽ mở họp báo! Tôi sẽ chuẩn bị.”

Cô ngẩng đầu lên: “Đợi chút, anh... anh biết em muốn nói gì sao?”

Anh nhẹ nhàng cười: “Muốn em nói dối em còn khó chịu hơn chết, không phải sao?”

Cô nở một nụ cười thật tươi: “Long, anh thật tốt.”

“Em nghỉ ngơi trước đi! Ngày mai em có một trận đánh ác liệt đấy!”

“Anh sẽ ở đâu?”

“Ở một chỗ có thể nhìn thấy em.”

Cô cười, cười đến sáng ngời, rục rờ, chỉ cần có anh, cô luôn có một chỗ dựa khi không ai sánh bằng, huống chi là chỉ đối mặt với mấy trăm cái máy chụp ảnh mà thôi.”

“Nhớ! Chuyện ca vũ đoàn có thể thừa nhận, những chuyện tình cảm nam nữ nhất định, phải một mực phủ nhận.” Ah nhấn mạnh. “Biết không? Chuyện này đối với sự nghiệp vô cùng quan trọng.”

Xuất hiện lần nữa trước mặt mọi người, dù con người ta có lớn gan đến đâu cũng vẫn phải rất cẩn thận. Amanda như chim nhỏ nép vào, như dựa cả nửa người vào anh, mà Trên khuôn mặt như điêu khắc của Long Thiều Thiên, không hề nhìn lầm, đó chính là nhu tình. Anh vững vàng bảo vệ cô, giống như ôm trong ngực trân bảo quý giá nhất.

Đây là lần đầu tiên bọn họ lấy tư thái là người yêu xuất hiện.

Vậy mà hiện trường lại có hai người sắc mặt âm đạm. Shary trong mắt là trống rỗng, búi tóc ưu nhã tán loạn cũng không để ý. Mà Đại Hồ Từ liếc cô ấy một cái, hung hăng hừ hai cái.

“Long nói tất cả đều nói như tình hình thực tế, ngày mai sẽ mở họp báo, anh ấy sẽ sắp xếp.”

Thấy cô vẻ mặt phấn khởi, bọn họ đều đã đoán được. Lão đại đx tin tưởng cô, bọn họ vậy còn lời nào để nói? Chờ nên nhanh chóng tản ra, chuẩn bị cho ngày mai.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thật Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Amanda mở hộp báo. Tin tức này vừa truyền ra, ngay lập tức phổ lớn ngõ nhỏ, thậm chí cả những quốc gia lân cận cũng bị oanh động. Các phóng viên lão làng cơ hồ đều xuất trận, thời gian khai mạc chưa tới, nhưng cả hội trường đã bị chen lấn chật ních, đến nước cũng chảy không lọt.

Hiện trường vô cùng náo nhiệt, những đồng nghiệp ngành tin tức hay truyền thông đều tụ tập lại một chỗ thảo luận. Thời gian từng giây từng phút trôi qua, mọi người không nhìn được, người thì cúi xem đồng hồ trên tay, người thì lại ngóng nhìn ra cửa.

“Xin chào tất cả các khán giả xem truyền hình, hiện tại tại hội trường họp báo đã vô cùng đông đúc, trong đó chúng tôi còn nhận ra được một vài đồng nghiệp nước ngoài cũng tới. Lần này sóng gió Amanda đưa tới quả thật đã thu hút được rất nhiều sự chú ý của truyền thông cũng như những người yêu ca nhạc.”

“Nhằm vào scandal khi trước, hôm nay Amanda đã mở họp báo. Vì vậy ngay từ sáng sớm, nơi đây đã bị lấp đầy bởi những fan âm nhạc, họ giờ lên những tấm poster, biểu ngữ, có ủng hộ, cũng có phản đối không đồng tình. Ký giả tại hiện trường, tràn trề!”

Theo từng tiếng hét chói tai của fan, Amanda đứng gờ đến hội trường. Cô mặc một bộ lễ phục lệch vai, cổ khoét sâu màu đỏ, tóc vấn lên thật cao, điểm xuyết bằng vô số những viên kim cương nhỏ lấp lánh, làm lộ ra cái cổ trắng nõn. Dây chuyền kim cương sáng chói mắt, chiếc nhẫn, hoa tai, những trang sức đó khiến cô càng trở nên sang quý, khí chất đoan trang tạo nên không ai sánh kịp. Nhưng không đời ở cô vẫn là đôi mắt sáng trong thuần khiết, không sợ búa rìu dư luận. Trên cổ tay cô là vòng tay được liên khảm từ những viên kim cương. Toàn thân cô như đang tỏa sáng, dưới ánh đèn, mỗi viên kim cương đều tỏa sáng rực rỡ, mà cô, ở giữa vầng sáng đó.

Hiện trường bất chợt vang lên những thanh âm kêu lên, to nhỏ khác nhau, đèn flash cũng lóe lên không ngừng. Amanda như vậy, thật khiến cho người ta kinh ngạc. Có khác với bình thường, nhiệt lực tỏa ra mọi hướng. Cô bây giờ một thân ung dung hoa quý, một bộ kim cương chói mắt làm người ta phải sợ hãi than.

Cô mỉm cười gật đầu chào mọi người. Trên khuôn mặt kia, không thể nhìn ra một tia hoảng hốt luống cuống, cũng không thấy được lo lắng tiều tụy. mà cô, vẫn giống như đang đi lên sân khấu như những buổi diễn khai, hua hoàng rực rỡ, hao lệ chói mắt.

Khi cô đang chuẩn bị tới họp báo, đang không ngừng hít sâu điều hòa hơi thở, thì có người đưa tới một bộ lễ phục, cùng bộ trang sức hơn ngàn viên kim cương. Ngoài ra còn có một tờ giấy đặt trên chiếc váy.

“Amanda, đây là chiến phục* thích hợp nhất cho em, hãy thắng một trận thật đẹp đi!”

*chiến phục: trang phục chiến đấu

Không cần ký tên, thì chữ viết như rồng bay phượng múa lia đã như chủ nhân nó rồi.

Cô biết, kể từ khi bọn họ bắt đầu nhìn vào cô, hiển nhiên, cô đã có một bắt đầu vô cùng tốt.

Người chủ trì ôn hòa cười với cô một tiếng: Đây là người chủ trì nổi tiếng trong giới giả trí, nổi tiếng nhờ chính tài trí cùng thiên tính của mình.

“Các phóng viên xin mời ngồi xuống, họp báo sẽ bắt đầu ngay bây giờ.”

Đội hiện trường từ lúc hỗn loạn dần dần an tĩnh lại, người nọ mới nói tiếp:

“Amanda, trước khi bắt đầu buổi họp báo hôm nay, cô nhất định phải thỏa mãn lòng hiếu kỳ của tôi cùng những người ngồi đây mới được. Trên người cô rốt cục hiện tại có bao nhiêu viên kim cương vậy?”

Kim cương luôn là món đồ ưa thích của phụ nữ. Khi người chủ trì nói lời đó, không ít người đã bật cười, không khí bất chợt cũng thoải mái hơn nhiều.

“Ba trăm viên. Lớn nhất là 52 Carat, chính là sợi dây chuyền này, tổng giá trị hơn 8 ngàn vạn. Đây là do công ty Nhật Bản Xuyên Khi cung cấp. Bọn họ đang chuẩn bị cùng tôi ký hợp đồng, trở thành người phát ngôn của họ.”

Cô vừa mở miệng, đèn flash lại lóe lên không ngừng. Công ty kia từ trước đến nay lựa chọn người phát ngôn đều vô cùng nghiêm cẩn, bảo thủ, đều là những siêu soa quốc tế. Truyền thông đã ồn ào huyền ảo một thời gian rất lâu, dự đoán không biết là ai sẽ trở thành người phát ngôn mới của công ty Xuyên Khi, không nghĩ tới lại là Amanda. Dù biết được Amanda đang bị tin đồn không tốt quấn thân, âm thầm muốn ký hợp đồng người phát ngôn với cô, việc này vô cùng có lực đảm bảo, khiến lời đồn về Amanda được xóa tan đi không ít ngờ vực của mọi người.

“Không biết có bao nhiêu người hâm mộ cô đây nhỉ?” Người chủ trì tròn to hai mắt nói.

Cô dí dỏm cười lại một tiếng: “Thực ra cũng không cần quá hâm mộ tôi, trên thực tế, tôi chỉ có thể đeo nửa ngày, lát nữa còn phải trả lại người ta. Tôi rất sợ dĩ bộ liền rơi mất mấy viên, nếu có ai nhặt được, nhờ phải trả lại cho tôi nhé.”

Mọi người đều cúi đầu cười, không khí ở hiện trường nhất thời vui nhộn hẳn lên.

“Chúng ta phải trở lại chuyện chính rồi. Hiện tại, trên phố có rất nhiều tin đồn, không biết cô đã nghe thấy chưa?”

Cô cười, cười vô cùng thân nhiên: “Nếu đó là những gì báo chí đã viết, thì đúng vậy, hôm qua tôi đã xem rồi.”

Người chủ trì nở nụ cười, không ngờ cô lại thẳng thắn và phối hợp như thế.

“Cô có đồng ý nói một chút về cuộc sống thời thơ ấu của mình không?”

“Thật ra tuổi thơ của tôi cũng rất đơn giản. Bố tôi mất sớm, mẹ tôi từ nhỏ đã mang tôi cùng đến ca vũ đoàn mà lớn lên. Mãi cho đến khi mười bốn tuổi, ký hợp đồng cùng tập đoàn Long thị, tôi mới được chính thức tiếp nhận huấn luyện chính quy, cho tới bây giờ.”

“Lần này một tờ báo đã viết tin tạo nên một rung động lớn, không biết việc này có ảnh hưởng xấu gì đến cô không?”

Cô nghiêng đầu: “Ảnh hưởng xấu, quá nhiều thì không có. Nhưng, chỉ thấy lượng tiêu thụ của họ lớn như vậy, nên cho tôi một chút phí phỏng vấn mới đúng.”

Người chủ trì hỏi nhẹ: “Vậy bây giờ cô có muốn nói gì với tòa báo kia không?”

“Tôi rất hoan nghênh họ tới phỏng vấn, không cần khổ cực như vậy theo dõi tôi, vừa leo tường vừa phải đi phỏng vấn rồi theo dõi, tôi thấy rất bất khoan.”

Cô nói tựa gió xuân, lời vừa như khách khí lại châm chọc, khiến phía dưới vang lên những tiếng cười khẽ.

“Cô tuy tuổi còn trẻ, nhưng khi hát tình ca lại có tình cảm vô cùng phong phú, tràn đầy hương vị tang thương, không biết cô đã từng có kinh nghiệm trong chuyện tình cảm chưa?”

Cô dịu dàng cười lại: “Chuyện xưa của tôi nghe thật rất buồn chán, tôi sợ các vị nghe xong lại nhầm chán đến muốn ngáp ấy?”

“Tôi biết mọi người có rất nhiều tò mò với Amanda thần bí, sóng gió lần này còn đề cập đến chuyện quan hệ mật thiết giữa cô và một ông trùm truyền thông, không biết với sự việc này cô có ý kiến gì không?”

Người đại diện cùng tất cả bạn bè của tôi đều đã xem những hình kia, bọn họ nói, người trong ảnh xinh đẹp hơn tôi rất nhiều!” Cô vậy mà lại dùng giọng điệu nghiêm túc trả lời những lời như thế.

Phía dưới lại một hồi tiếng cười.

“Amanda nói những lời này thật là khiêm tốn, vậy, cô phủ nhận người trên tạp chí, người đó không phải cô sao?”

Cô lắc lắc đầu: “Đó thật sự không phải tôi, không phải là không phải, tôi không cần thiết phải nói dối.”

“Vậy có phải hay không, cũng không có nhân vật là “trùm giới giải trí”?”

Cô trầm tư một chút rồi nói: “Tôi yêu một người đã nhiều năm rồi, anh ấy chỉ là một người đàn ông bình thường mà thôi. Tôi yêu anh ấy, hoàn toàn không liên quan đến thân phận và địa vị của anh ấy.”

Lời nói bình tĩnh như nước, nhưng lại như một quả bom dội xuống toàn hiện trường, cũng đồng thời khiến cả vạ người đang xem trực tiếp cũng chấn động.

“Vậy là có rất nhiều người phải thất vọng rồi.”

“Tôi cũng chỉ là một người bình thường, một người phụ nữ bình thường, cũng hy vọng sẽ có người mình muốn yêu thương trọn kiếp.”

“Vậy có thể tiết lộ người đó là người như thế nào không?”

Cô nhắm mắt lại, mi rũ xuống trên khuôn mặt như hai cánh quạt nhỏ: “Đối với tôi mà nói, anh ấy chỉ là người đàn ông mà tôi yêu thôi, chỉ như vậy thôi.”

Lời nói bình tĩnh như nước, nhưng không giấu được vạ tấn bi ai, rơi vào tai mọi người, lại làm rung động đến tận sâu tâm hồn.

Kết quả, như một quả bom nổ. Sự thành thật, sự thẳng thắn của cô, đã lấy được sự ủng hộ của thiên thiên vạn vạn người hâm mộ: Từ HongKong, Singapore, Nhật Bản, Trung Quốc, thậm chí đến cả nước Mỹ xa xôi, cùng với bao người xem ở các quốc gia khác, cũng đều phát ra thông điệp khích lệ. Chuyện này chẳng những không khiến cho sự nghiệp của cô gặp trở ngại, mà ngược lại, còn đưa cô đến đỉnh vinh quang sáng hơn cao hơn.

Nhưng là, Long Thiệu Thiên cũng giận đến không thể đè nén. Mà cô đang phải đối mặt với con thịnh nộ của anh.

“Tôi đã sớm nói, nói là tôi muốn em một mực phủ nhận chuyện tình cảm.”

“Cũng không phải là chuyện gì mất mặt, em cũng chỉ là một người phụ nữ bình thường, trong lòng em nghĩ như vậy, tại sao em lại không thể nói?”

“Em điên rồi!” Mối ông lạnh lẽo của anh phun ra mấy chữ này: “Em quá tùy hứng, sớm muộn cũng có một ngày cái sự tùy hứng của em hại chết em.”

“Em mặc kệ! Em một chút cũng không quan tâm mình có thể là ca sĩ nữa không. Em chỉ biết, em không nói dối, em thành thật với chính bản thân em.” Cô vô cùng ảm ức mà nói.

Anh quay đầu ra chỗ khác, đường cong trên khuôn mặt không hề thay đổi: “Em lại càn quấy!”

“Tại sao anh luôn nói em hồ đồ? Tại sao không thể thật cẩn thận nhìn vào em?”

“Tốt! Vậy tôi nói cho em, tôi không thương em! Nói yêu ư? Thật buồn cười.” Anh lạnh lùng nói. “Em là một tay tôi đào tạo, chỉ là một ca sĩ tong tay tôi thôi. Em đặc biệt, nhưng một khi không nghe lời, tôi có thể thay thế em bằng một người khác.”

Trong nháy mắt, khuôn mặt cô trắng bệch như tờ giấy: “Long....”

“Câm miệng, không cho phép khóc!”

Cô hít sâu một hơi: “Long, đừng nói những lời nói làm em thương tâm nữa. Em biết ý anh không phải như vậy. Anh có thể tiếp tục không đáp lại, có thể tiếp tục trầm mặc. Chỉ là, hãy để cho em nói đi. Đến một ngày em không thể nói những lời như vậy nữa, có nghĩa là em đã chết tâm rồi. Nhưng, kể cả có ngày đó, thì bây giờ, em cũng chỉ biết, cả tâm hồn em chỉ có duy nhất bóng dáng anh.”

Cô nói, đáy mắt chỉ là một mảnh thần nhiên.

Anh quay đầu, tránh tầm mắt cô: “Em chỉ cần hát tốt bài hát của em là được rồi. Em nếu là vẫn muốn nói những lời này, thì chúng ta hẳn là cũng không cần thiết gặp nhau nữa.”

“Tại sao?” Cô không hiểu, tại sao một năm này, anh lại thay đổi đến chóng mặt như vậy? Tại sao, vào thời điểm cô cho rằng đã hoàn thành giấc mộng của anh rồi, thì anh lại càng trở nên xa xăm với? Mặc dù biết anh có giấu giếm, có khổ tâm, nhưng cô có thể xác định, anh là có tình cảm với cô. Cô hiểu được tâm hồn anh, bọn họ cũng tương tự nhau mà thôi.

“Rất đơn giản, tôi không thương em. Trong mắt tôi, em chỉ là một món hàng hóa, không giống như người yêu, hoàn toàn không giống một chút nào.”

Không đếm xỉa đến ánh mắt lã chã chực khóc của cô, anh xoay người rồi đi, cắn răng tự nhủ: ác với cô ấy một chút cũng tốt, cô ấy cũng nên biết không chế tình cảm của mình rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thật Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Bắt đầu từ khi nào, cô gái nhỏ này đã chiếm cứ hết tâm anh? Tình yêu không biết từ lúc nào đã nảy sinh. Bắt đầu từ lần đầu tiên nhìn thấy cô, cô đã hấp dẫn toàn bộ ánh mắt anh. Anh khát khao cô, giống như hắc ám khát khao ánh mặt trời vậy. Cô có thể sống thẳng thắn mà nghiêm túc, nhiệt tình mà điên cuồng. Còn anh? Đến cả cười cũng là câu nệ. Cô muốn yêu liền yêu, mà anh đến lời yêu cũng không thể thốt thành lời.

Người là thương phẩm trong tay hắn, nên là mãi mãi xinh đẹp rạng rỡ- Amanda- một cô công chúa thần bí, chứ không nên là cô gái tiê tụy vì yêu, nên tỏa sáng, không nên lâm vào hắc ám tuyệt vọng.

Anh lặng lẽ một mình, ngày người hỏi lâu, cho đến kho ngoài cửa một mảnh tối đen mới bỗng nhiên đứng dậy như tỉnh ngộ điều gì. Muốn cuồng nhiệt thì để cho cô ấy cuồng nhiệt, cho đến khi bị thiêu đốt thành tro bụi chỉ còn lại tuyệt vọng đi! Bởi vì cô trẻ tuổi, cô dũng cảm. Mà dũng khí của cô, là thứ từ trước đến giờ anh vẫn mong muốn còn không kịp.

Một tháng, không biết Long ở đâu? Từ sau lần trước cãi vã, anh lại biến mất. Anh vốn là như vậy, không báo trước mà xuất hiện, rồi lúc muốn rời đi cũng không nói một tiếng.

Vậy mà hiện giờ, bằng trực giác, cô biết anh càng ngày càng cách xa cô.

Cô vô ý thức mà nhả ra một miệng khói, rồi lại ngăn người nhìn đám khói như sương mù trước mặt chậm rãi tan đi mất. Đôi môi đỏ chót, cánh tay ưu nhã đang kẹp lấy điều thuốc tựa nhẹ trên bàn trang điểm. Bên trong phòng yên tĩnh, chỉ có khói mù nơi đây lướt nhẹ, rồi bỗng nhiên có một người không tiếng động tiến vào phòng nghỉ.

Tách! Một tiếng bấm máy ảnh vang lên, kèm theo là đèn flash nháy lên.

Cô mở to hai mắt, quay đầu thì thấy đại diện Kiệt Sinh cười hehe mang theo một người đàn ông trẻ tuổi tiến vào.

“Đây là nhiếp ảnh gia Jady, còn người này không cần giới thiệu chắc cậu cũng biết, là Amanda.

Amanda mỉm cười, gật đầu nhìn anh ta: “Chào anh.”

Hắn ta đánh giá cô từ trên xuống dưới một cách nhạy bén. Cô nhướn mày, nghiêng đón ánh mắt anh ta với đôi mắt thẳng thắn mà không khiến người ta ghét bỏ.

Kiệt Sinh nói tiếp: “Amanda, cậu ta là người phụ trách bộ ảnh hàng ngày của em.”

Ảnh hàng ngày? Còn có chuyện này nữa sao? Trong đầu trống rỗng, thế nào cũng nghĩ không ra lần trước là như thế nào quyết định việc này? Những ngày gần đây cô sống rất hỗn loạn, như là con búp bê được người khác định đoạt.

Cô phối hợp nói: “Nhanh như vậy phải chụp sao? Không phải nói là đi nước ngoài? Sao nhanh vậy?”

“Vốn là đi châu Âu chụp, nhưng mà...” Kiệt Sinh chần chờ nói.

“Bộ dáng kia một chút cũng không có sinh mệnh sức sống, so với chụp một con buos bê cũng không có gì khác nhau.” Jady tiếp lời: “Không cần đi châu Âu, tôi là muốn chụp con người chân thật của cô.”

“Vậy anh tính chụp thế nào?”

“Tôi sẽ ở bên cạnh đi theo cô, rồi sẽ chọn góc độ, cô chỉ cần coi như tôi không tồn tại à được rồi.”

“Anh đang nói anh sẽ theo dõi tôi sao? Như paparazzi?” Cô không nhận được mà cười hỏi.

Jady nghe vậy cười ha hả: “Căn bản là vẫn có khác biệt”

“Oh! Có gì khác nhau?”

“Tôi so với côn trùng to hơn rất nhiều, hơn nữa ăn cũng nhiều hơn nó.” Hắn ta nghiêm trang nói.

Amanda cười. Mấy ngày nay khó có khi được buông lỏng mà cười sảng khoái như vậy.

“Còn có, con sâu này thỉnh thoảng sẽ đột nhiên yêu cầu cô làm một vài động tác, cô phải phối hợp một chút nhé.”

“Nghe đến đó giống như một con côn trùng có hại.”

Hắn ta lại nở một nụ cười mê người: “Tin tưởng tôi, thân ái, tôi tuyệt đối sẽ là một con sâu có ích.”

Cô cũng hơi nâng cằm lên, có vẻ hài hước mà nghịch ngợm đáp trả lại: “Tốt, vậy tôi cũng mời mắt chờ mong thôi, Trùng Trùng tiên sinh.” (TRùng: con sâu)

“Đừng động!” Hắn hô to một tiếng, nhanh chóng cầm máy ảnh lên, đèn flash nhấp nháy liền hai cái. Cô ngạc nhiên mở tròn mắt.

“Biểu tình khi nãy của cô rất tốt.” hắn điều chỉnh ánh sáng một chút, hài lòng nhìn cô cười một tiếng: “Chúng ta nhất định sẽ hợp tác rất tốt.”

Một ngày hôm đó, Jady đi theo cô khắp nơi. Hắn gài hươc chọc cười, thi thoảng khiến cô cười to. Thật lâu rồi, cô đã quên vui vẻ mà cười như vậy.

Cô thật sự là một muốn chết rồi.

Dưới ánh đèn màu vàng, khuôn mặt vẫn chưa được tẩy trang hết, trang sức cũng chưa tháo xuống, lông mày cau lại đầy mệt mỏi, thật sự làm lòng người sinh thương tiếc. Đã bao lâu, cũng không nhớ nữa, anh đã không được nhìn cô ngủ. Liếc mắt, trên bàn một mảnh hỗn loạn, còn có nửa chai rượu mạnh uống dở. Bắt đầu từ khi nào, cô cứ nhiên lại biết uống rượu?

Đã rất lâu không thấy dáng ngủ không hề đề phòng này. Trước kia ở New York cô không thường trang điểm, luôn là mặt mộc cùng quần áo nhẹ nhàng. Trời vừa sáng cô sẽ rời giường đi chạy bộ, sau đó chuẩn bị, hi hi gọi anh tỉnh dậy. Cô luôn là tinh thần mười phần, nhiệt lực tỏa ra tứ phía, anh cũng chưa từng nhìn thấy cô mệt mỏi như vậy.

Trong mơ, cô chau mày lại, đột nhiên thân thể cự quậy, như nằm mơ, khẽ kêu: “Em sẽ hát xong... Đợi em thêm một lát... Uhm... Không kịp rồi... Đã không kịp ôi... Đừng đi... Anh đừng đi mà...”

“Amanda... Amanda...” Anh khẽ gọi cô.

Cô mở to mắt, trong đôi mắt vẫn là một mảnh mờ mịt, không phân rõ được đâu là mơ đâu là thực. Thế nào mà... Long... cô vẫn đang đuổi theo anh, mà anh đã ở ngay trước mắt rồi?

“Tỉnh đi! Em gặp ác mộng rồi.”

“Sao anh lại tới đây?” Cô vẫn không thể tin, đã hơn hai tháng không thấy anh.

“Tôi đi Nhật, hôm nay mới về.”

Cô một thoáng liên tưởng, bây giờ là hai giờ sáng: “Em đi tắm.”

Trong không khí nóng ẩm trong phòng tắm, cô tẩy sạch lớp trang điểm cùng một thân mệt mỏi. Khi cô đi ra, tinh thần đã vô cùng sảng khoái.

Anh đang ngồi trên sofa hút thuốc. Cô đi đến, tự nhiên đưa tay ra: “Cho em một điếu.”

Anh không đồng ý, nhưn mảy: “Em bắt đầu từ khi nào thì hút thuốc lá?”

“Đã sớm hút rồi, chỉ là anh không thích, cho nên không hút trước mặt anh thôi.”

“Vậy tại sao hiện tại lại hút trước mặt tôi?”

“Không cần thiết giấu nữa.”

Cô cầm điếu thuốc, đến gần điếu thuốc của anh để châm lửa. Nhìn khói dâng lên, hai đôi mắt nhìn thẳng nhau, nhưng... trên đời, không ai có thể hiểu rõ đôi phương nữa rồi.

“Em biết hút thuốc biết uống rượu, còn biết gì nữa?”

“Nếu như có thuốc có thể khiến em thả lỏng, thì em sẽ dùng.” Cô nói tùy tiện.

Sắc mặt anh trầm xuống, thanh âm căng thẳng: “Em dùng ‘thuốc’?”

“Em ăn một đồng vitamin, còn có thuốc gì nữa.”

“Đáng chết! Em có động đến ma túy không?”

Cô khó tin nhìn chăm chăm: “Không! Em sẽ không động đến loại thuốc đó.”

Anh nắm cầm cô, cẩn thận xem kỹ khuôn mặt nhỏ nhắn, còn có cũng kiểm tra cánh tay cô, cho đến khi xác nhận trong mắt cô là một mảnh thân nhiên, mới thoáng yên tâm. Biết cô sẽ không nói dối, coi như đã căn thuốc rồi, thì sẽ không kiêng dè mà thừa nhận với anh.

“Em không được dính vào nó, dính vào liền xong đời.”

Cô cảm thấy mệt mỏi trước nay chưa từng có. Anh cứ nhiên lại nghi ngờ cô động đến ma túy. “Em đã từng rất muốn ăn, mấy lần cũng không nhin được, nhưng em vẫn không dùng nó. Ở New York, em đã thấy kết quả của rất nhiều người dùng nó rồi.”

Từng thân thể khô gầy, ánh mắt trống rỗng. Khi ma túy hành hạ, họ ti tiện như những con chó, chỉ cần cho họ ma túy, muốn họ giết cha mẹ đẻ cũng được, sẽ không chút do dự. Cô không muốn đó là kết quả nửa cuộc đời sau của mình.

Anh cau mày. Lời cô nói khiến anh rất không thoải mái. Nghĩ đến còn có loại ý nghĩ muốn động đến những thứ có hại kia, càng làm cho lòng anh thêm cá kình. Cô thế nào...?

“Trong giới này có rất nhiều người dùng ma túy, nhưng tôi sẽ không cho em đụng tới dù chỉ là một chút! Nếu em động đến nó, tôi sẽ khiến em không thể bước được một bước lên sân khấu được nữa. Thứ này không thể động vào, có việc gì em cũng phải cố gắng mà nhịn xuống.”

Cô cúi đầu nở nụ cười, cười đến ngả ra ghé, cười đến khóe mắt đều là lệ. Anh chỉ ngồi đó lạnh lùng nhìn cô, nhìn cô cười đến cổ quái như vậy.

“Yên tâm đi, em sẽ không động đến, bất luận xảy ra chuyện gì, em cũng sẽ cố chịu đựng mà nuốt ngược lại vào lòng.”

Nhìn cô ánh mắt long lanh, còn có khóe môi tươi cười, anh cũng không còn tâm trạng mà đè nén cảm xúc của mình nữa, nặng nề, lo lắng. Giờ phút này, bao phủ cô là sự mềm yếu cùng cô đơn khó tả, ghé sofa như con dã thú to lớn dần cắn nuốt thân thể nhỏ bé, cô nhìn qua thật cô đơn, lẻ loi.

“Amanda...” Anh nhẹ giọng gọi cô, cố gắng áp chế cảm giác không ;ảnh đang dâng lên trong lòng: “Em thế nào...?”

Cô nghiêng đầu, cau mày cố gắng nghĩ, khuôn mặt như cô bé con, yếu ớt khiến người ta phải yêu thương: “Không có nha! Em rất khỏe, thân thể rất tốt, đĩa nhạc cũng bán rất tốt, ông chủ đối với em cũng rất tốt, fan đối với em cũng rất tốt. Là một ca sĩ, thật không thể nghĩ có khi nào sẽ tốt hơn hiện tại. Em cảm thấy rất thỏa mãn.”

Anh bậm môi, biết cô đang không muốn nói ra câu mấu chốt nhất. Nhưng là,.....cái cô muốn, anh không thể cho cô, cũng không nguyện ý cho.

“Còn...khóc không?” Anh khàn giọng hỏi.

Một đôi mắt to tròn nhìn anh không chớp, giống như là thấy kỳ lạ tại sao anh lại hỏi điều này: “Anh nói em không được khóc nữa.”

Ngực anh như có một khối đá đè nặng, khiến anh ngay cả hít thở cũng cảm thấy khó khăn khổ sở. Cắn răng một cái, anh dang hai tay ra với cô. Cô

cũng theo thói quen đưa ta ôm cổ anh, nhảy lên người anh, hai chân cũng quấn quanh hông anh. Anh vững vàng đem cô ôm vào trong ngực.

Cô lại gầy đi nữa rồi, ôm vào trong lòng cũng không khác gì cành cây khô mà.

“Anh một lát nữa sẽ đi.”

Cô trầm mặc không nói.

Vòng tay đang ôm cổ anh cũng rất gầy, nhưng thân thể lại im lặng không động, kháng nghị. Anh nói với giọng khàn khàn: “Amanda, em đã sớm không còn là đứa bé nữa rồi. Em nên chuyên tâm vào sự nghiệp của mình. Ở nơi này, trong vạn người mới có một người là đỉnh cao. Em phải tự mình quý trọng cơ hội này hơn, Tôi cũng phải có việc của riêng mình.”

“Đó là mơ ước của anh.”

“Cái gì?”

“Tiền vào Hollywood là ước mơ của anh, vẫn luôn luôn không phải của em. Anh, mới là giấc mộng của em.”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thật Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14

“Cậu phải quyết định nhanh một chút, mọi chuyện đang dần tồi tệ hơn rồi.”

“Không nên động đến cô ấy.” Thanh âm có chút dè dặt tức giận.

“Hiện tại tình trạng của Amanda không tốt, chính cậu cũng biết rõ, vậy mà lại vẫn mang tiền ra đổ vào cô ta.”

“Đó là tạm thời. Người nào mà không phạm sai lầm? Chỉ cần cô ấy đi qua chuyện này được, thì sẽ lên đến đỉnh cao nhất.”

“Hừ! Cha con hai người đều là cùng một dạng.”

“Ông nói cái gì?” Long Thiều Thiên âm điệu trầm thấp, không nóng không lạnh nhưng âm lượng đã cao hơn.

“Cha con Long gia nhà cậu đều yêu ca sĩ. Cha cậu chính là một ví dụ máu chảy đằm đằm còn đó, cậu vẫn muốn theo bước ông ấy sao?” Vương đồng sự lạnh lùng nói.

Không khí phút chốc bỗng trở nên nặng nề, mọi người cũng đều trầm mặc, bởi người họ Vương kia đã nói lên hộ tiếng lòng của họ.

“Được rồi, có chuyện gì thì từ từ nói, làm gì mà lại phả hỏa lớn như vậy chứ?” Long Chính Khang lên tiếng. Ông là chú của Long Thiều Thiên, ở Long thị uy vọng cũng rất cao.

Mọi người đều đồng loạt đứng dậy rồi đi, chỉ còn lại Long Chính Khang. Ông dùng ánh mắt ôn hòa nhìn Long Thiều Thiên.

“Thiều Thiên, về hôn sự kia, cháu tính như thế nào?”

“Cháu sẽ suy nghĩ thêm.”

Ông nhìn ánh mắt cơ trí của Long Thiều Thiên: “Chú biết cháu đã bí mật mua cổ phiếu, hiện tại cháu có khoảng 46% đi?”

Long Thiều Thiên khuôn mặt vẫn là không một chút thay đổi, chỉ cười nhẹ một tiếng.

“Chú biết, cái cháu muốn không phải chỉ là Long thị, mà còn nhiều hơn thế nữa kia.”

“Chú đang làm thuyết khách cho ai vậy?”

“Ha ha! Coi như chú vì mình! Chú vẫn luôn hy vọng Long thị có thể phát triển hơn nữa, Thiều Thiên, đừng dấn vào vết xe đổ của cha cháu. Tiểu thư Quan Gia cũng rất tốt, chú đã gặp mấy lần, coi như không tính đến xuất thân bối cảnh, thì cũng là một cô gái rất xuất sắc.”

Long Thiều Thiên một chút cũng không nhúc nhích, chỉ là rời ánh mắt ra ngoài cửa sổ.

“Mấy cậu nói vậy có đúng không?”

“Hừ! Nhỏ giọng một chút, Amanda có trong đó không?”

“Cô ấy không có đây, còn đang trong phòng thu, chút nữa sẽ ra.”

Từng giọng nói cổ đeo thấp thanh âm từ ngoài cửa truyền đến, khiến cho Amanda vốn đã thu âm xong muốn đẩy cửa bước ra lại nghe thấy tên mình thì không khỏi rút tay về.

“Nghe nói Long thị đang nâng đỡ một người mới- Trần Dư, hát nhảy đều tốt. Mọi người đều nói cô ấy chính là tiểu Amanda.”

“Amanda chiếm cứ cả nửa vùng trời, Long thị hiện tại là đã vội vã đào tạo người mới?”

“Nghe nói a.....” Người này thanh âm lại càng cổ làm nhỏ hơn, những người khác thân thể đều ghé vào sát người nọ: “Nghe nói Amanda bám dính quá, Boss không chịu nổi nữa, hắc hắc.....”

Rõ ràng có thể nghe tiếng hút khí từ đó truyền ra.

“Quá bạo đi! Hai người bọn họ.....”

“Có thật không? Vậy thì thật là một đại bát quái*”

*Đại bát quái: bát quái là tin giả trí, là cái đó, đại khái đây lag tin tức để buồn rất lớn.

“Đây đã sớm không phải tin gì mới, rất nhiều người cũng đã biết việc này rồi. Lần trước không phải có scandal cô ấy với trùm truyền thông sao? Đó chính là Long Thiệu Thiên đó, nếu không anh ta làm sao mà thương thức, cất nhắc cô ấy trở thành một ngôi sao lớn thế chứ?”

“Cái chuyện về cô người mới cậu vừa nói là như thế nào?” Đại khái là không dám nói đến chuyện này nữa, đề tài lại được chuyển qua cái khác.

“Người mới kia ngoan ngoãn lại láu lỉnh, có thể không được cưng chiều sao?”

“Nhưng không phải anh ta muốn cùng tiểu thư Quan gia kết hôn liên minh sao?”

“Chắc! Cậu lại không hiểu rồi. Đàn ông mà, gặp dịp thì chơi là một chuyện, muốn kết hôn, cưới vào cửa lại là chuyện hoàn toàn khác.”

“Vậy thì Long gia tập đoàn trong giới giải trí châu Á là lớn nhất rồi.”

“Còn không phải sao? Sau khi liên hôn cùng Quan gia, làng giải trí châu Á không phải là thiên hạ của Long Thiệu Thiên sao.”

“Này Long đại thiếu gia đúng là không ai sánh bằng. Sau khi khám phá ra Amanda. Lại đào tạo Trần Dư, hiện tại lại sắp liên hôn cùng Quan gia, thật là hưởng hết diễm phúc của người ta mà.”

“Đã sống lâu như vậy, cậu còn không biết? Ở đây đàn ông có tiền như vua thiên hạ vậy đó, mỹ nữ thiên hạ, Hoàn phi Yến gầy có thể tùy ý mà chọn.”

“Đàn ông có tiền vẫn là tốt nhất.....”

Amanda như con rối gỗ, mờ mịt chui vào trong xe.

“Tiểu thủ, hiện tại về nhà sao?” Lão Trần tài xế quan tâm hỏi.

Cảm giác sai rồi sao? Từ ánh mắt của lão Trần có thể nhìn ra tia đồng tình. Cô miễn cưỡng lấy lại tinh thần, yếu đuối cười một tiếng: “Không, tôi còn phải đến đài truyền hình nữa.”

Cô không muốn ở một mình, không muốn một mình trong căn phòng rộng lớn trống rỗng. Cô tình nguyện ở cùng một chỗ với đám người không quen biết trong những tiết mục giả trí kia.

Đúng rồi, ngày mai vẫn còn có việc phải làm, Trái Đất vẫn sẽ quay, Mặt Trời vẫn sẽ mọc lên như bình thường.

Cô ôm lấy đôi vai mình, chỉ cảm thấy cả người rét run, ý lạnh từ lòng bàn chân hừng vọt thẳng lên đầu, lạnh đến hai hàm răng cô va lập cập vào nhau. Mùa đông Đài Bắc so với New York còn lạnh hơn vài phần, lạnh khiến cô nghĩ đến New York, nghĩ những khi cô ngồi ở ban công căn hộ ở New York, còn Long ngồi ở phòng khách hút thuốc, lặng yên nhìn cô.

Cô buồn ngủ quá, cần ngủ một giấc thật ngon, trong mơ, có thể quay trở về thời điểm hạnh phúc tốt đẹp ấy.

“Amanda, đợi lát nữa chụp ảnh xong, ba giờ rưỡi phải đến phòng thu thu âm, trong khoảng thời gian chờ còn có một cuộc phỏng vấn ngắn. Khi thu âm xong còn một buổi chụp hình nữa...” Kiệt Sinh thao thao bất tuyệt nhớ lại lịch trình hôm nay của Amanda.

Cô ngắt lời hắn: “Rồi rồi em biết rồi, chuyện đó nói lên là hôm nay trước 1h sáng em sẽ không về nhà được phải không?”

“Nếu tất cả công việc đều thuận lợi thì hai giờ rưỡi mới có thể về đến nhà.” Kiệt Sinh xem thoáng qua cái lịch. “Còn nữa, sáng mai em phải dậy từ 5h nữa.”

“Thật là hành trình đáng sợ.” Cô tự lẩm bẩm.

“Đợi lát nữa anh tới gọi em.” Rồi Kiệt Sinh xoay người rời đi.

Cô nằm trên tầng thượng đài truyền hình, gió thổi tung mái tóc dài của cô. Những ngày bận rộn tới mất đến bao giờ mới kết thúc?

Sau lưng có tiếng bước chân. Lòng cô một hồi căng thẳng. Là anh sa? Là anh? Cô không kịp chần chừ, quay đầu lại.

“Hi...!” Jady cảm thấy ánh, miệng ngậm một miếng thuốc, cười như không cười nhìn cô.

“Hi.” Cô phờ phạc rồi lên tiếng trả lời anh ta, sau đó liền đem tấm mắt phóng ra xa.

“Xem ra cô rất thất vọng?” Anh ta cũng dựa người vào tường, học theo cô quan sát thành thị dưới chân.

Cô không nói lời nào, bò lên chỗ cao hơn, như có suy nghĩ nhìn về phương xa. Bầu trời mù mịt, bầu trời trước mắt như nửa vòng tròn, u ám, thâm thúy.

“Này, cẩn thận một chút, nếu cô té xuống, tôi sẽ là người tình nghi đầu tiên đó.”

“Yên tâm đi, tôi vẫn còn rất biết quý trọng bản thân mình.”

Anh ta cười nói: “Tôi lại cảm thấy cô như đang có ý định tự sát.”

Cô nhướn mày nhìn anh ta.

“Là vì Long Thiệu Thiên?”

Khi nét kinh ngạc hiện lên trong mắt cô, thì anh ta chỉ cười mà nói: “Qua máy ảnh có thể nhìn thấy rất nhiều thứ mà mắt thường không thể thấy. Đáng tin hơn nhiều”

Anh ta đưa cho cô một miếng thuốc, cô nhận lấy! anh ta lại thuần thục châm lửa cho cô/ Tấm mắt hai người chạm nhau, cả hai đôi mắt đều toát lên thứ ánh sáng ấm áp.

“Rõ ràng như vậy sao?” Cô tự giễu hỏi.

“Không phải rất rõ ràng, mà là thị lực của tôi tốt hơn người bình thường một chút.”

Cô khẽ mỉm cười: “Anh làm nhiếp ảnh gia thật đáng tiếc- một nhiếp ảnh gai kỳ quái.”

“Cám ơn lời khen, cô cũng là một ca sĩ kỳ quái.”

Trước mắt là TV chiếm cả một bức tường. Trên màn hình là hình ảnh từ các máy quay từ các góc truyền về. Mỗi máy đều là hình ảnh Amanda. Cô mỉm cười vẫy tay, hiện trường liên vang lên tiếng hét chói tai.

Long Thiệu Thiên mang theo vẻ mặt phức tạp nhìn Amanda trên màn hình. Cô lại gầy rồi. Trước kia, cô thích ăn kem, thích ăn bánh tráng dầu, nói chung tất cả thức ăn làm người ta béo phì, cô đều thích. Hồi ở New York anh từng nhìn thấy cô ăn một lúc hết hai hộp bánh chocolate, dưới ánh mắt không đồng ý của anh, cô lại hài hước liếm ngón tay, lười biếng như một con mèo mà híp mắt cười với anh. Nhớ, khi biết hôm sau phải về Đài Loan, những bơ, kem chocolate trong tủ lạnh, đều bị cô dứt khoát vứt vào thùng rác.

Khi anh nhìn cô thì cô lại đáng yêu cau cái mũi, vẻ mặt thâm nói: “Ba mươi năm sau em mới lại được ăn những đồ này rồi.”

Rồi cô bĩu môi một cái, khiến anh khẽ cười: “Ăn một chút cũng không sao mà.”

“Không được! Trước ông kinh nhiều hơn 1 puond cũng bị coi là mập. Hollywood không chấp nhận một người béo mà.”

Từ ngày đó trở đi, ngoài rau xà lách cùng trái cây, anh cũng không thấy cô ăn cái gì khác. Cô có voc người thon gầy uyển chuyển, không biết đã phải hy sinh cái gì để duy trì?

Trong lòng anh dâng lên một cổ tức giận. Khi người con gái anh ôm trong ngực ngày càng nhẹ, thì đồng thời, nhiệt lực cùng sức sống mãnh liệt ngày xưa cũng ngày một mất đi. Mà anh muốn, là được nhìn thấy cô ăn cánh gà chiên ngon lành, liếm kem trên tay, muốn nghe giọng nói đầy tình thần của cô.

Anh biết, cô cũng chẳng sung sướng gì. Từ bao giờ, cô đã biết hút thuốc lá, cũng sẽ học uống rượu?

“Xem xem, xem có phải cô ấy giống như đang đi trên một cái dây nhỏ? Chỉ cần không để ý một chút cũng sẽ chết không có chỗ chôn?” Jady lười biếng

tựa vào cánh cửa nói.

Long Thiều Thiên nhìn anh ta một cái, rồi ánh mắt hai người lại đồng thời nhìn về phía Amanda trên sân khấu. Cô chói sáng làm người ta hoa mắt, sôi nổi, tựa như một tiểu tinh linh trên đời.

“Cô ấy sẽ vượt qua được, chỉ cần có thể đi qua đoạn đường này, thì cô ấy sẽ đứng ở chỗ cao nhất.”

Jady như co điều gì suy nghĩ, nhìn Long Thiều Thiên. Long Thiều Thiên chuyên chú nhìn màn hình, đôi mắt toát lên vẻ vui mừng sáng rỡ.

“Đây là cách anh yêu sao?”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thật Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15

Khuôn mặt Long Thiều Thiên dần lạnh lại, trầm mặc.

Thật lâu sau anh mới lên tiếng: “Cô ấy cho rằng mình không cần đứng trên sân khấu, chỉ cần có tình yêu là đủ rồi. Nhưng là, cô ấy trời sinh, nhất định phải đứng ở đó. Cô ấy còn trẻ, nếu bị nhốt vào trong cái lồng có tên là tình yêu quá sớm, sẽ chỉ khiến cô ấy ngày một hao mòn.”

“Cô ấy sắp chống đỡ không được nữa rồi, cô ấy đã quá mệt mỏi.” Jady lắc đầu thở dài. Người đàn ông này, khéo khi thích một người, cũng chính là hành hạ người ta đến chết thì thôi. “Mặc dù cô ấy kiên cường, nhưng chung quy lại vẫn là một cô gái, cũng sẽ có lúc yếu ớt. Nếu anh không ủng hộ, cô ấy sớm muộn cũng sẽ ngã xuống.”

Anh trầm mặc, nhìn cô trên màn hình, ánh mắt phức tạp khó hiểu.

“Cô ấy nên trưởng thành, con chim nhỏ rồi cũng sẽ lớn lên bay đi thôi.”

Jady vẫn không thay đổi bộ dạng cà lơ phất phơ: “Tôi vẫn luôn tò mò một chuyện. Anh đã nhặt được một con chim rừng nhỏ, chỉ cần cho một chút nước, một chút thức ăn, cũng đủ để cho cô ấy báo ân cả đời, ví anh làm trâu làm ngựa, nhưng tại sao, anh lại nuôi cô ấy như con chim hoàng yến, cho cô ấy những thứ tốt nhất?”

“Cậu làm nhiếp ảnh gia thật đáng tiếc.” Trên mặt anh không một chút thay đổi, chỉ là lời nói có chút châm chọc: “Cậu là một nhiếp ảnh gia kỳ quái.”

Jady nhún vai một cái, vẫn là trước sau như một cà lơ phất phơ: “Trước máy ảnh, tôi có thể tùy tiện định đoạt bọn họ, muốn họ đứng cửa họ tuyệt không dám ngò, muốn họ chạy họ không dám nhảy, mà bọn họ còn phải đưa tiền cho tôi, trên đời này có công việc nào nhẹ nhõm vui vẻ hơn sao?”

Đột nhiên, người vốn đang nhìn chăm chăm vào màn hình TV- Long Thiều Thiên kêu lên một tiếng: “Amanda...”

Sắc mặt anh thoáng cái đại biến. Chỉ có anh nhìn thấy, khi đi về phía sau hậu đài, cơ thể cô liền mềm nhũn, ngã xuống.

Trước sân khấu, khán giả vẫn như cũ tâm tình sôi trào, gây huỳnh quang vẫn không ngừng nhấp nháy.

“Amanda..... Amanda..... Amanda..... Amanda..... Amanda.....”

Mà Amanda, vì quá mệt mỏi, đã được đưa vào bệnh viện.

Mùa đông tới, Đài Bắc lạnh lẽo ẩm ướt khiến người ta khó có thể chịu nổi.

Amanda ôm chặt chân, cuộn tròn người lại, ngồi trên ban công căn hộ tầng 26. Nhớ đến lúc mưa căn hộ này, Long cùng cô đi xem. Cô nhìn liền thích ban công này, anh lúc ấy cũng chỉ lắc đầu: “Đã sớm biết em sẽ thích nơi này mà.”

Cô nghĩ đến, anh sợ độ cao, nói gì cũng không nguyện ý bước lên ban công, bình thường cũng không muốn nhìn nó một cái, nhưng lại vì cô, mà cho cô chọn chỗ cao nhất. Anh không hay nói, cô vẫn tự cho là mình hiểu anh.

Nhưng, anh thay đổi, cô càng ngày càng không biết rốt cuộc anh muốn gì, nghĩ gì. Anh đối xử với cô lúc xa lúc gần, tựa hữu tình lại tựa vô tình, cô chỉ cảm thấy càng ngày càng mệt mỏi. Có phải, một con người càng trưởng thành thì càng trở nên phức tạp?

Long....

Trong lòng cô thầm nhắc cái tên đã nhớ khắc cốt ghi tâm. Cô trở lại Đài Loan, số lần gặp nhau nhiều hơn, nhưng tại sao, hai người tuy ở gần nhau, mà khoảng cách trong lòng lại ngày càng lớn?

Anh ngày càng bận, cô cũng bận. Ghi hình, hội diễn, còn có những tiết mục nói chuyện không đếm hết. Cô bị xoay như chong chóng, di chuyển không ngừng, mà Long lại là bận đến một tháng không thấy bóng. Một tháng trước cô chỉ biết anh đang ở Mỹ, nửa tháng trước biết anh đã về Đài Loan, nhưng lại vẫn không thấy anh.

“Làm sao mà em lại vẫn giống như đứa trẻ luôn ngồi trên ban công?” Một giọng nam trầm thấp vang lên.

Cô quay nhanh đầu lại, nhìn anh đang đứng trong phòng, gương mặt long đong một mối, có nét mệt mỏi giống cô.

“Sao anh lại tới đây?” Cô rất vui vẻ. Tuy tức giận mình không có tiền đồ, nhưng vẫn không khờ khạo chế được mình mà lại chạy về phía anh.

“Muốn nói cho em một chuyện.”

“Chuyện gì?” Cô dừng lại bước chân đang chạy về phía anh. Anh nghiêm túc khác hẳn với bình thường, khiến lòng cô chột chùng xuống, lòng bàn tay vì hồi hộp mà đổ mồ hôi.

“Nếu không nói bây giờ thì mấy ngày nữa em hẳn sẽ thấy trên báo.” Giọng anh bình thản như đang nói thời tiết hôm nay thật đẹp. “Tôi sẽ kết hôn.”

Cô thẳng người, tròn to mắt nhìn anh: “Kết... Kết hôn?”

Kết hôn? Cô lập tức choáng váng, vẫn không thể phân biệt được ý tứ trong lời nói của anh, mà dường như ý thức cũng kháng cự không muốn hiểu ý anh.

“Vào khoảng nửa 6 tháng cuối năm nay, có lẽ là sau khi hội diễn của em kết thúc.” Giọng anh vô cùng rõ ràng, nhưng lại như đang mở ra sương mù trong đầu cô.

Cô cắn cắn môi, mãi mà không thể nói thành lời. Mà anh lại vẫn đứng thẳng nơi đó, xa cách, lạnh nhạt, khó có thể thân cận.

Cái đầu cô ong ong choáng váng, tứ chi lạnh lẽo không còn chút sức lực. Cô quên thở, quên đi cả sự tồn tại của mình. Chỉ sợ nếu không có cảm giác anh đang đứng đây, thì cô sẽ ngỡ mình là đang nằm mơ.

“Anh muốn em chúc phúc cho anh sao?” Trong miệng cô khô khốc, giọng nói khàn khàn.

“Đúng vậy. Không những thế, em còn phải hát ca khúc chúc mừng trong đám cưới, thuận tiện có thể tiêu trừ một số tin đồn không tốt.”

Cô hít sâu từng hơi, lồng ngực đau đớn như sắp nổ tung, ngay cả thở cũng cảm thấy thật khó khăn. Cả người run rẩy, tựa như hoa bồ công anh trong gió.

“Anh kết hôn.....Còn bắt em phải chúc phúc cho anh.....Anh.....Anh làm sao có thể.....có thể đối xử với em như vậy?”

“Tôi cho rằng trong lòng em sớm đã có dự tính rồi.” Anh cắn răng, không nhịn được khổ sở dâng lên trong lòng.

“Anh thật đáng hận, đáng ghê tởm!!!!” Cô như con báo nhỏ, tức giận nhào về phía anh, hung hăng đánh vào lồng ngực anh.

“Đáng chết!” Anh cũng nổi giận. Cô có ý chỉ ngoan cường, có cố chấp điên cuồng.

“Tôi hận anh! Tôi hận anh...” Cô tức giận kêu lên, tóc mây rối tung. “Anh thật là ghê tởm, anh biết rõ tâm lòng của tôi, vậy mà...”

Anh không nói lời nào, chỉ là trầm mặc, để cho cô phát tiết những quả炸弹 nhẹ hều trên ngực mình.

Cô nức nở khóc khẽ, ôm chặt cổ anh mà khóc.

“Em là một người hạ tiện. Anh không thích nghe mà em vẫn nói, biết anh không muốn gần em em lại vẫn ôm anh, biết anh không muốn em mà em lại vẫn cứ muốn anh. Em chán ghét chính mình, tự xem thường mình. Em đã tự nói với mình hàng trăm lần, ngàn lần, vạn lần rồi, em muốn ở một mình, em không cần anh nữa. Em đã từng quyết định sẽ không bao giờ để anh khinh phụ em nữa, lần này em cũng sẽ không tha thứ cho anh, không bao giờ để anh làm tổn thương em một lần nào nữa.....Nhưng là.....nhưng là.....em không thể khống chế được mình.”

Nước mắt chảy thành hai hàng trên khuôn mặt cô, mắt đỏ lên, không ngừng nức nở, cô nói: “Em cho là có thể mặc kệ những phản ứng lạnh nhạt của anh, chích cần em yêu anh là đủ rồi. Nhưng, đó lại không đủ, chỉ và muốn anh đáp lại, một lần lại một lần, em đặt mình vào vị trí hèn mọn, giống như một đay tớ, muốn chạm đến tình yêu của anh. Một chút xú đáp lại của anh cũng khiến em vui sướng đến phát điên, có thể quên đi anh đối với em tàn nhẫn, quên đi rằng trong lòng anh em chỉ là một món đồ có giá trị. Làm sao em uốn thành cái bộ dạng này? Em tự hận mình chết thôi, em hận... em hận... em hận... hận muốn chết...”

Cô khóc, vừa khóc vừa nói, từng câu từng chữ như ngàn dao vạn quả, đem con người mình vạch trần hết ra. Cô bây giờ không phải Amanda, không phải một siêu sao, chỉ là một người phụ nữ rất bình thường, một người phụ nữ đang lún vào tuyệt vọng.

“Long... Em yêu anh, em phải làm thế nào..... Em... Em quý xuống... Em quý xuống trước anh được không? Đúng, quý, em sẽ quý... Giống như trước đây...” Cô quý xuống, đầu liều mạng đập xuống.

Cộp! Cộp! Cộp!

Từng tiếng từng tiếng vang lên rõ ràng. “Em cầu xin anh, xin anh... Cầu xin anh yêu em... Yêu em... Chỉ cần yêu em, một chút xíu cũng tốt... Không cần... Không cần cự tuyệt em... Đừng đẩy em ra xa... Em sẽ ngoan ngoãn mà, em... bảo đảm, em thề! Đừng kết hôn... Đừng đối xử với em như vậy... Em sẽ chết mất... Anh...”

Trước kia, cô vì mẹ mà quỳ xuống trước mặt anh lần đầu tiên, anh gạt đầu, đồng ý giúp cô. Lần này, cô lại ví mình không được đáp lại mà lần nữa quỳ xuống, cho dù có phải dập đầu đến chảy máu, cũng không muốn dừng lại không muốn chùn bước, chỉ cầu xin anh đáp lại một chút.

Anh khó tin rằng to, hung hăng kéo cô đang quỳ dưới mặt đất lên.

“Em đây là đang làm gì? Đứng lên cho tôi!”

Cả người cô xui lơ, môi đỏ bị cắn đến bật máu. Anh kéo cả người cô, nắm thật chặt cánh tay cô, nhìn thẳng vào đôi mắt đầy ánh lệ của cô: “Em có biết em là ai không? Em là Amanda!!!!”

Cô liều chết lắc đầu, một đầu tóc dài bị làm cho tán loạn.

“Không được phép khóc!” Anh thét to lên.

Cô nâng đôi mắt đầy nước lên nhìn anh, theo thói quen không chế nước mắt không cho một giọt rơi xuống nữa. Trái tim anh như bị ai dùng dao rạch một đường, đau đến không thở nổi. Bộ dáng nuốt nước mắt của cô khiến anh càng không cách nào xoa dịu được nỗi đau thấu tâm can.

“Anh... Anh đến khóc cũng không cho em khóc...” Cô run run nói với anh.

Anh muốn điên lên rồi. Cô trước nay vẫn là một ngọn lửa, trước kia là ngọn lửa nhỏ kiêu kiêu, giờ đã thành một ngọn lửa hùng hục thiêu đốt cả rừng rậm rồi.

“Không cần... Khóc... Không cho phép chảy nước mắt nữa... Amanda... Không khóc...”

“Em mệt quá, mệt quá... Em cũng không muốn làm Amanda nữa rồi.”

Trong giọng nói của cô có buồn bã thê lương đến tuyệt vọng, khiến anh sợ hãi. Khuôn mặt đầy nước mắt. Cô còn trẻ như vậy, mới hai mươi ba tuổi, lại đau thương như một phụ nhân.*”

*phụ nhân: người phụ nữ có chồng

“Vậy em muốn làm người nào? Muốn là Diệp Bình khi đó?”

“Em không quan tâm người nào cả, em đều không cần.”

Gương mặt cô hiện vẻ đau thương muốn chết, quá khứ tràn đầy sức sống, anh lại chỉ là một màu tái nhợt.

“Ai em cũng không phải, em là của tôi!” Anh đè cô trên giường. Chỉ có khi nào cảm nhận được nhiệt độ ấm áp trên người cô, anh mới có thể đánh tan được nỗi sợ hãi đang lan tràn toàn thân.

Cô nhếch khóe miệng, cười mà như không cười: “Vậy anh là của ai?”

Tối nay cô khiến anh kinh hãi tột độ. Đau thương đến muốn cười... cười... ..Khiến cho anh sợ hãi. Tựa như cô đã nhìn thấu việc đời, dường như bất cứ việc gì, cô cũng không quan tâm nữa.

Anh nổi giận gầm lên một tiếng, kéo y phục của cô xuống. Tư lự theo đó mà vang lên từng tiếng xé rách, từ ngực đến thắt lưng, làm lộ ra một bên ngực cùng da thịt trơn bóng mịn màng.

Cô nhìn thấy ham muốn nóng bỏng trong mắt anh. Vốn là như vậy, Khi cô nóng bỏng nhiệt tình thì anh lại lạnh lùng xa cách; khi cô tuyệt vọng thì anh lại mong muốn thiêu đốt cô. Lần thứ nhất rồi lần thứ hai, một ngày lại một ngày, cô đều không thể với được tới trái tim đó. Nhưng bây giờ, tối thiểu, anh vẫn là mê luyện thân thể cô.

Bàn tay to của anh theo khuôn mặt cô trượt đến bộ ngực. aAnh hps mắt lại, theo dõi phản ứng của cô. Anh trên chọc thân thể cô, cho đến khi trong đôi mắt cô phue lên một tầng tình dục.

“Không nên nói những lời nói như vậy nữa, tôi không muốn nghe nữa.” Môi abg dán trên cổ cô, rồi theo đó hôn từng tác da thịt cô.

“Không cho phép khóc, hiện tại đến nói cũng không cho phép em nói.” Cô sâu kín nỉ non.

Mắt thấy anh alij cau mày, lòng cô dường như lại thấy đau đớn.

“Em là... Amanda, là người độc nhất vô nhị trong thâm tâm tôi.” Anh cắn răng, những lời này như là phun ra từ kẽ răng.

Cô biết, đây là giới hạn tận cùng của anh rồi, những lời này đã là giới hạn thấp nhất, nhưng là... Cô muốn nhiều hơn.

Cô với tay ra phía anh: “Mà anh, là toàn bộ sinh mạng của em, là linh hồn, là tất cả, tất cả. Cho dù anh không muốn, tất cả của em đều muốn đặt nơi anh.”

Anh run rẩy. Người trước mắt này, đang nằm trên giường, đang hai tay muốn ôm anh, như muốn... ôm toàn bộ thế giới vào lòng. Cô tại sao... lại có dũng khí để yêu cuồng nhiệt như thế? Không chút nào giấu diếm, cất giữ, cứ như vậy đem toàn bộ tình yêu của mình đặt vào tay anh, lộ ra trước mắt anh.

Không! Tuyệt đối không!

Trong lòng anh tức giận gào thét. Anh không cần hủy diệt như vậy, không cần tình yêu hủy thiên diệt địa như vậy. Như thế không anh toàn, không đáng tin! Người trước mắt đang lấy phương thức của cô để phá hủy pháo đài kiên cố nhất trong lòng anh.

Anh thở gấp, tay cởi hết đồ còn lại trên người cô, rồi dò hường quần lót của cô. Không để ý đến nét khổ sở cùng kinh ngạc trong mắt cô, anh dùng lực xé ra, cũng nhanh chóng đè lên người cô. Anh cậy mạnh không để ý đến cảm thụ của cô, như một con dã thú, một lần lại một lần chạy nước rút trong cơ thể cô. Anh đã gần như điên cuồng. Từ ngày đầu nhìn thấy cô, một cô gái nhỏ mười bốn tuổi, đã dùng tư thái xinh đẹp kiều diễm, tỏa sáng nhất khiến anh không thể chuyển dời tầm mắt. Mà bây giờ, đã trở thành một cô gái thành thực, một cô gái khiến anh điên cuồng.

Mùi hương kích tình tràn ngập trong phòng. Bất kể là tám lòng có cách xa nhau thế nào, thì bây giờ, vẫn là thân thể đòi hỏi lẫn nhau.

Cô khóc, thanh âm nghẹn ngào khó nén, rất nhỏ, dần dần biến mất trong phòng.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thật Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16

“Tại sao hiện tại tôi lại không có công việc gì?” Tâm Ny giọng cao thế lên, cảm tức nhìn Hà Kỳ Lễ. “Hơn nữa hai bộ phim trên tay tôi cũng nói dừng giữa chừng, không giải thích một câu liền hạ tôi xuống, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

“Hừ! Trong lòng cô hẳn phải biết rõ!” Hà Kỳ Lễ khuôn mặt đầy râu, có vẻ tiêu tụy già nua nói lại.

“Tôi biết rõ? Tôi biết cái gì?”

“Lần trước chuyện của Amanda bị dư luận đào xới, Long Thiệu Thiên đã nói với cả giới truyền thông, không hợp tác với chúng ta nữa.”

“Cái gì?” Tâm Ny hét lên. “Anh ta làm sao biết được là chúng ta tiết lộ?”

“Hắn làm sao không biết được? Vòng này là thiên hạ của hắn, lần này lại làm hắn phát bực. Vốn tưởng sau khi chuyện của Amanda bị lộ, cô sẽ được nâng lên một tầm mới, ai biết cư nhiên số cô ta lại may mắn hơn, ngược lại chúng ta lại bị hạ bệ.”

“Tôi... tôi không tin... tôi không tin...” Cô ta tự lẩm bẩm.

“Nói cho cô biết, giới văn nghệ hiện giờ không ai dám tìm cô đóng phim nữa rồi. Cô bây giờ đã hết cơ hội đứng trước ông kính, mà tôi cũng xong đời, lão tử làm sao mà xui xẻo vậy cơ chứ?”

“Không thể... đóng phim... nữa?” Ngay sao đó cô ta hoảng sợ tròn to mắt: “Không thể đóng phim vậy tôi làm gì bây giờ?”

“Tự cô lo đi!”

Quảng lại lời đó, Hà Kỳ Lễ đóng cửa thật mạnh, để lại Tâm Ny chán nản ngồi phịch xuống đất.

Điều này giống như bị ác mộng bao phủ. Các loại hợp đồng, công việc, ước mơ đều bị hủy bỏ.. Chỉ trong một đêm ngắn ngủi, cô như bị cả thế giới quên lãng.

“Ôi! Trương đạo diễn, em là Tâm Ny!” Cô ta nũng nịu, biết họ Trương này luôn thích cô nói với giọng điệu như vậy.

“Ai vậy? A! Đồng Tâm Ny?”

“Đúng ạ! Em rất nhớ anh đó, lúc nào anh rảnh để em mời anh một bữa cơm?”

Hắn ha ha cười gượng: “Không cần khôn cần, bữa cơm này tôi không ăn nổi, cô cũng đừng gọi điện tới nữa, tôi không tiêu được.”

“Trung đạo diễn, sao anh lại nói thế?.....” Cô ta tiếp tục cười ngọt ngào.

Cup!

Bên tai cô ta truyền tới thanh âm cốc điện thoại rõ ràng. Lòng cô cũng lạnh hơn phân nửa. Rốt cuộc, con đường của cô đã bị phong kín rồi.

Khi Nguyễn Cương xuất hiện trước cửa phòng Tâm Ny thì trên mặt hắn có nét tức giận không thể che giấu.

“Là cô, phải không?” Hắn vừa vào đã hỏi phủ đầu.

Hắn nhìn chằm chằm Tâm Ny, không bỏ qua bất kỳ biểu tình gì trên mặt cô. Chỉ thấy môi cô mấp máy một chút.

“Tôi nghe không hiểu anh đang nói gì.”

“Cô đừng giả bộ. Cô đã nói cho bọn giới về chuyện của Amanda, có phải hay không?”

Cô quay phắt đầu lại, trong hoảng hốt có xen lẫn lo lắng: “Tôi việc gì phải làm như vậy? Anh không thể tùy tiện vu khống tôi!”

“Tôi vu khống hay không trong lòng cô tự hiểu rồi!” Hắn oán hận nói: “Tôi thật không ngờ cô lại ác độc như vậy. Amanda coi cô như chị em tốt nhất, còn cô lại đang tâm hãm hại cô ấy.”

“Hừ! Cô ta không hề coi tôi như chị em tốt một chút nào cả.” Cô ánh mắt lạnh lẽo.

“Làm sao cô có thể nói như vậy?”

“Tôi nói sai sao? Quá không công bằng. Tại sao cô ta có thể có cuộc gặp gỡ tốt đẹp với Long Thiệu Thiên? Không cần tự mình cố gắng cũng có thể trở thành siêu sao, còn tôi chỉ có thể tự mình bò lên trên.”

Hắn chấn động, nhìn người trước mắt, khuôn mặt tuấn tú tức giận: “Tâm Ny! Sao cô có thể nói thế? Amanda có bao nhiêu cố gắng cô có biết không? Từ nhỏ cô ấy đã tự mình thức thâu đêm luyện tập vũ đạo, còn không ngừng học hát. Không sai, cô ấy đã có một cuộc gặp gỡ rất tốt, thế nhưng cô ấy phải có thực lực, phải không ngừng cố gắng mới có ngày hôm nay.”

“Hừ! Nếu như tôi là cô ta, tôi cũng có thể rất nổi tiếng. Cô ta là cái khi gì? Tôi có điểm gì không bằng cô ta? Ông trời quá không công bằng.”

“Cho nên, chuyện của cô ấy là cô nói cho bọn nhà báo? Cũng chỉ bởi vì cô ghen tỵ với cô ấy.”

Cô hất mặt không thèm để ý gì đến Nguyễn Cương. Hai mắt chất chứa ngọn lửa thù hận thiêu đốt.

“Vậy thì cô hãm hại cô ấy, cũng không làm tổn hại gì. Tâm Ny, trần châu cho dù có cố gắng che giấu, cũng không thể che lấp được ánh hào quang. Mà cô, chỉ là một đóa hoa lớn lên trong nơi âm u, dù cố gắng thế nào, vươn tay thế nào cũng không thể chạm đến với ánh sáng được.”

Cô như bị người ta giáng cho một đòn đau đớn: “Tôi độc ác? Đúng! Tôi ích kỷ lại độc ác, tôi ghét cô ta, từ nhỏ đã ghét cô ta rồi! Cô ta hát hay hơn tôi, nhảy cũng giỏi hơn tôi. Tất cả mọi người đều thích cô ta, ngay đến Long Thiệu Thiên cũng vậy. Tại sao những gì tốt trên đời này đều là giành cho cô ta? Tôi đây phải tranh đấu suốt đời để có hợp đồng, cô ta lại không cần tốn chút sức nào có thể khiến Long thị tốn vài tỷ tuyên truyền nâng đỡ. Tôi hận cô ta! Đúng vậy, tôi ước gì cô ta ngã xuống từ cái đỉnh cao ấy, phải thảm hại vô cùng, không thể có thêm một cơ hội để chuyển mình.”

Ánh mắt của hắn chứa đựng thương hại làm cô không thể chịu được, nó cho cô cảm giác mình hèn mọn, đáng thương, cô rống to “Anh đi đi! Tôi không cần anh tới dạy dỗ tôi, anh cho rằng anh là ai, anh thì có gì tài giỏi chứ?”

Cô như bị nổi điên, liều chết mà đẩy hắn ra ngoài, ngoài cửa là kẻ đã mấy ngày không thấy mặt: Hà Kỳ Lễ.

“Ông tới đây làm gì?” Tâm Ny hét lên.

“Có mấy hợp đồng cho em nè.”

“Thật sao?” Tâm Ny vì quá hưng phấn mà quên mất A Cương còn đang ở bên cạnh, cô vội hỏi “Là hợp đồng gì vậy?”

“Hắc hắc, tôi thật vất vả mới giành được mấy hợp đồng này đó nha, em cũng biết hiện tại không có ai dám mời em đóng phim chụp ảnh gì nữa mà.”

“Tôi biết.” Cô không nhịn được hỏi. “Ông mau nói đi là hợp đồng gì.”

“Là phim của công ty quản lý Hoa Hoa.”

Sắc mặt Tâm Ny nhanh chóng trở nên xanh mét. “Ông... Dám tìm cho tôi loại phim này?”

Nguyễn Cương vừa nhìn thấy Hà Kỳ Lễ, thì đã cảm thấy chán ghét. Nụ cười và cặp mắt của Hà Kỳ Lễ đều chứa đựng thâm độc. Khi thấy Hà Kỳ Lễ tới thì

hắn đã nghi ngờ rồi.

Hắn kéo Hà Kỳ Lễ ra ngoài. “Ông cút đi! Không được tới đây thêm một lần nào nữa.”

Tâm Ny giận đến mức cả người run rẩy, hung tợn nhìn chằm chằm Hà Kỳ Lễ. “Ông đi đi! Đi cho khuất mắt tôi!”

Hà Kỳ Lễ bị hai người đuổi ra ngoài, sắc mặt rất khó coi, nhìn nhìn hai người, cười nhạt vài tiếng. “Loại nữ nhân này mà cậu cũng muốn sao?”

“Không cho phép ông vũ nhục cô ấy!” Nguyễn Cương hung hăng nắm lấy y phục của ông ta.

“Không ngờ một cậu, lại thích dùng đồ dùng rồi.” Hà Kỳ Lễ chế cười.

“Ông có ý gì?”

“Đã nói là ông cút đi! Không được nói!” Tâm Ny hoảng sợ che tai lại.

“Nói cho cậu biết, cô ta đã ngủ với tôi, lần đầu tiên của cô ta là cho tôi, còn có rất nhiều người đàn ông khác, Lý Đạo, La tổng, Lâm Biên, Trần công tử....”

Bốp!

Nguyễn Cương vùng quyền đánh trúng lỗ mũi Hà Kỳ Lễ, tiếp theo là quyền đâm cước đá một cách thô bạo. Phần nộ của hắn bộc phát như nước lũ tràn bờ, giống như dã thú mất hết lý trí, chỉ biết đâm đá. Hà Kỳ Lễ đau đớn rên rỉ, sau đó tiếng rên rỉ cũng yếu ớt dần.

“Đừng đánh nữa, đừng đánh nữa, A Cương, anh đánh chết ông ta mất! ông ta không đáng cho anh làm vậy, A Cương, tôi xin anh!” Tâm Ny vội vàng giữ hắn lại, nước mắt rơi như mưa. “Tôi xin anh, xin anh! Anh đừng giết người, không đáng, ông ta không xứng mà....”

Nguyễn Cương nặng nề thở dốc, từ từ ngừng lại, gân xanh trên mặt nổi rõ, ánh mắt sắc bén như một con sói. “Ông cút đi! Nếu để tôi nhìn thấy lần nữa, tôi sẽ làm thịt ông!”

“Dạ, dạ, đại ca, tôi đi liền, đi liền.” Hà Kỳ Lễ mặt mũi sưng vù vội vàng chạy đi.

“Khoan đã, quay lại đây!” Nguyễn Cương gầm lên.

“Dạ.....còn chuyện gì...sao?” Hà Kỳ Lễ sợ hết hồn.

“Nói cho ông biết, không được tung tin tùm lum ra ngoài, nếu không, ông cũng đừng nghĩ sống sót được trong giới này! Tôi sẽ khiến ông đến chao cũng không có mà húp!”

Bây giờ Nguyễn Cương đã không còn là người không quyền không thế như ngày xưa, mặc người khác chà đạp, giờ hắn vô cùng nổi tiếng. Các ca sĩ nổi tiếng đều muốn hợp tác với hắn, lại có tập đoàn Long Thị làm chỗ dựa. Mà giờ Hà Kỳ Lễ đã hết thời, chỉ còn hơi tàn mà thôi, không thể đấu lại hắn được.

“Dạ, dạ, dạ, tôi sao dám? Tôi sẽ không nói bất cứ điều gì. Tôi biết mà, tôi sẽ không nói gì hết.” Hà Kỳ Lễ nói xong chạy mất dép.

Căn phòng rơi vào trầm mặc, Nguyễn Cương đứng thờ, Tâm Ny chán nản ngồi trên mặt đất.

“Anh biết....” Cô cắn chặt môi, nước mắt rơi đầy trên gương mặt tuyệt đẹp, son phấn trên mặt bị nhòe hết cả. “Tôi rất hạ tiện, rất vô si. Vì nổi tiếng mà không từ thủ đoạn.”

Hắn cũng ngồi xuống đất, cởi áo trắng trên người xuống, thật cẩn thận và thương yêu lau mặt cho cô. Cô khó hiểu, mở to mắt nhìn hắn.

Về mặt hắn nghiêm túc chân thành như đang lau một bảo vật, khiến cô không nhìn được nước mắt lại rơi. Cái áo trắng của hắn đã không còn là màu trắng nữa.

“Em có còn nhớ lúc nhỏ không, có một lần chị Kim Chi cho em và Amanda một quả táo Fuji, hai người chia đôi, nhưng em lại giả bộ bệnh, Amanda liền cho em hết quả táo.”

“Anh... Anh biết sao?”

“Còn có một lần, em làm hư thiết bị âm thanh, cũng là Amanda nhận tội thay em. Anh biết rõ em ghét vũ đoàn đó, cố gắng để có một cuộc sống tốt đẹp hơn.”

“Em....” Cô khẽ cắn môi, nước mắt lại rơi.

Lời của hắn ôn hòa, không có khiển trách, chỉ có dịu dàng và thâm tình. “Anh biết rõ có lúc để đạt được mục đích em sẽ ích kỷ, không chừa thủ đoạn, còn biết em bề ngoài nhu nhược nhưng lại có ý chí cứng rắn. Biết em rất cố gắng, biết bản chất của em là dịu dàng lương thiện. Dù biết em không phải người tốt, nhưng anh vẫn yêu em, yêu em không có thuốc chữa, trước giờ chưa bao giờ thay đổi.”

"A Cương."

"Tâm Ny. . . ." Hấn vuốt ve mái tóc của cô, nhìn gương mặt xinh xắn khi không hóa trang của cô, lộ ra hồn nhiên và yếu ớt. "Em sẽ không còn cô độc nữa, giờ em có anh, em không cần phải khổ cực như vậy nữa. Giờ anh đã đủ năng lực để cho em một cuộc sống tốt hơn rồi."

"Anh. . . .không quan tâm chuyện kia sao?"

"Anh cũng là đàn ông, tất nhiên cũng có ý muốn độc chiếm. Nhưng mà đó đã là chuyện quá khứ, quan trọng nhất bây giờ là anh không muốn mất em, anh sẽ quý trọng hiện tại."

Cô cắn răng nói "Lời ông ta là thật đó, còn có rất nhiều người khác. . . ."

"Em đừng nói nữa." Hấn gặm khề. "Đừng làm nhảm nữa. những chuyện kia đã qua rồi, đều là quá khứ rồi."

"Sẽ không đâu," cô lạnh lùng nói, "Những chuyện đó đều là thật. Nhưng tôi không hối hận, nếu như thời gian quay ngược lại, tôi vẫn sẽ quyết định như vậy. Đó là lựa chọn của tôi."

Nước mắt lại tuôn rơi, nhưng ánh mắt của cô đầy vẻ kiên định. "Anh đi đi! Tôi không muốn nhìn thấy anh nữa, vào cái ngày tôi rời khỏi cái vũ đoàn đó, tôi đã quyết tâm không bao giờ trở về nữa, cũng như không bao giờ muốn gặp lại anh nữa. Tôi không cần anh đồng tình, không cần anh thương hại! Tôi có thể tự mình sống tốt."

"Tâm Ny."

"Anh đi đi! Đi đi! Tôi không muốn thấy anh nữa !" cô dùng sức đẩy hấn ra ngoài, đóng rầm cửa lại.

"Tâm Ny, Tâm Ny, em mở cửa ra đi!"

Cô vô lực ngồi phịch xuống đất, thoái mái mà khóc lớn một trận.

"Thiếu gia tập đoàn Long Thị đã đính hôn với con gái chủ tịch tập đoàn giải trí Quan Thị, một đôi trai tài gái sắc trời sinh, làm bao nhiêu người ghen tỵ."

"Đính hôn? Chuẩn bị kết hôn? Hai tập đoàn liên minh mang lại lợi ích khổng lồ. Quan tiểu thư thận trọng nói, hai người đã quen biết từ lâu, yêu nhau nhiều năm, có sự đồng ý của cha mẹ hai bên."

Amanda thần thờ đề tờ báo xuống, ngầy người, sau đó đốt một điếu thuốc, hút một cách máy móc. Anh nói thật! thật ra thì anh chưa bao giờ nói dối cô, chỉ là cô vẫn ôm một tia hy vọng rằng anh đang nói đùa. Người khác lừa gạt mình thì không nói, đáng buồn nhất là mình lại tự lừa mình.

"Cô đã hút nhiều lắm rồi đó."

Cô giật mình, trong gương hiện lên khuôn mặt cau có của Jady.

"Có chuyện buồn, mà thuốc cũng không được hút vậy thì quá bi ai rồi." cô cười khổ.

Hấn nhìn lướt qua tờ báo trên bàn, hiểu ra, vỗ vỗ vai Amanda.

Cô trừng mắt nhìn hấn, tưởng rằng mình rất kiên cường, sẽ không khóc, nhưng nhìn thấy ánh mắt ấm áp của hấn, nước mắt của cô lại rơi.

Hấn xoa xoa mặt cô, giống như một người anh đang an ủi em gái, cô không nhịn được nữa, khóc lớn lên.

"Tôi cũng không muốn khóc đâu."

"Có thể khóc ra là tốt rồi, nếu không khóc được mới đáng lo đó." Hấn thở dài. Tâm sự của cô đều hiện rõ trên mặt, người đa tình luôn là người bị tổn thương nhiều nhất nha!

"Tôi phải làm sao? Làm sao đây. . . ."

"Quên anh ta đi, bắt đầu lại một lần nữa."

Cô sùng sờ nhìn hấn, tự lẩm bầm "Tôi đã thử rồi, thử rất nhiều lần rồi, tại sao anh ấy không đáp lại chứ? Tại sao tôi lại tự làm khổ mình như vậy?"

"Anh ta yêu cô, có lẽ chính anh ta cũng không biết điều đó, hoặc là biết nhưng không muốn thừa nhận, anh ta yêu cô bằng một cách khác." Người đàn ông đó bảo vệ cô như bảo vệ một bảo bối vô giá, đó cũng là tình yêu, chỉ là yêu quá sâu, quá đê nển mà thôi.

"Tôi không hiểu, tại sao người ta không thể nói thẳng ra, như vậy mọi chuyện sẽ đơn giản hơn không phải sao?"

"Anh ta có nỗi khổ tâm riêng, nếu như cô không thể thay đổi được anh ta, vậy thì cô chỉ có thể tự thay đổi mình mà thôi."

“Không nên yêu.” Cô tự lẩm bầm.

“Sao cơ?”

Công chúa không nên yêu dân thường, không nên yêu người không nên yêu, cô nên ngoan ngoãn nghe lời phụ vương, cũng không cần khổ sở như vậy. Không đành lòng để hân bị sự tử uất, nhưng cũng không cam lòng nhìn hân cưới người khác, cô biết, cô biết hết! nhưng tình cảm và lý trí lại khác nhau a!

Cô đã làm một chuyện sai lầm, yêu người không thể yêu, để bây giờ rơi vào địa ngục vạn kiếp bất phục thế này.

“Thật ra thì, đàn ông trên đời còn rất nhiều, cần gì phải đau khổ vì anh ta.” Tay hân hơi run rẩy. “Ví dụ như.....tôi.”

Cô kinh ngạc nhìn hân, khó hiểu. “Anh.....đang nói đùa sao?”

Hân cười gượng, “Tôi cũng hi vọng là tôi đang giỡn, nhưng thực tế là, tôi đang rất nghiêm túc.”

Người đàn ông bất cần đời này, bình thường rất hài hước, nhìn như là người vô tâm, nhưng thật ra hân là người rất nghiêm túc.

“Tại sao?”

“Chỉ muốn nói cho em biết vậy thôi.” Hân cau mày, cười khổ một tiếng.

Cô cũng cười, rất cứng ngắc, khó coi. “Tôi sẽ xem như là anh đang nói đùa, tôi sẽ quên chuyện này.”

Hân bắt lấy cánh tay của cô, đối diện với đôi mắt sưng đỏ của cô, “Tôi lại hi vọng em sẽ nhớ kỹ chuyện này.”

Cô lắc lắc đầu, “Jady, anh say rồi.”

“Tư lượng của tôi rất cao, mà thực ra, hôm nay tôi cũng không uống rượu”

Cô lắc đầu, ánh mắt đau thương. “Tôi không thể rời bỏ nơi này.”

Hân cố làm ra vẻ như chẳng hề để ý. “Tôi biết ngay không thể dễ dàng lừa gạt một cô gái bỏ trốn theo mình mà.”

Cô khẽ mỉm cười. “Anh định đi đâu?”

“Một nơi ở Châu Phi.”

“Châu Phi.” Cô lẩm bầm. “Một nơi thật xa.....”

“Đúng, rất xa, như là đi tới một thế giới khác, nơi đó, không ai biết em là ai, em có thể cùng tôi đi, ngắm thảo nguyên vô tận, nhìn thấy những phong cảnh chưa bao giờ thấy trước đây.” Giọng hân trầm thấp vẽ ra viễn cảnh tương lai.

Cô nhìn hân. “Anh đang dụ dỗ tôi sao?”

“Đúng.” Hân cười hi hi nói. “Có đã động được em không? Muốn đi thì phải quyết định nhanh đó!”

Cô lắc đầu. “Tôi không phải là anh. Cũng không phải tôi không thể rời xa nơi này, mà thực chất là tôi không thể rời xa... anh ấy.”

“Nếu như có một ngày, em muốn rời xa nơi này, đừng quên tới tìm tôi.”

Cô kinh ngạc nhìn hân, hân cười. “Tôi nói rồi, qua máy hình tôi có thể nhìn thấy được nhiều thứ mắt thường không thấy được.”

“Anh đúng là một nhiếp ảnh gia kỳ quái.”

“Cám ơn em đã khen.” Hân nửa đùa nửa thật nói “Hãy nhớ, đề nghị của tôi có hiệu lực vĩnh viễn!”.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thật Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

“Gần đây Nguyễn Cương cứ nóng nảy thế nào ấy.” Shary vừa mở hộp trang điểm, vừa tán gẫu với Amanda.

“Dạ, anh ấy gặp rắc rối về tình cảm mà.” Cùng là người yêu đơn phương, nên cô có thể hiểu được nỗi khổ vì tình của Nguyễn Cường, cô biết hẳn rất yêu Tâm Ny, vì vậy mà hiện tại tính khí hẳn càng thêm nóng nảy, cổ quái.

“Vậy sao? Anh ta giữ kín quá, chưa từng nghe nói anh ta có bạn gái gì nha!”

“Chắc không lâu nữa là chị sẽ thấy được bạn gái anh ấy đó.” Nhớ lại vẻ mặt rạng rỡ của A Cường tối qua, cô mỉm cười.

“A, sao mà em biết vậy?”

Shary chuyên chú làm tóc cho Amanda, tóc của cô vừa đen vừa thô cứng, thường rất khó tạo kiểu, giống như hiện tại, Shary nhìn không được lại nói.

“Tóc em thật khó tạo kiểu a.”

“Có người nói nhìn tóc của một người có thể biết được cá tính của người đó, từ tóc em có thể thấy được tính tình của em cũng giống vậy thô cứng, bướng bỉnh.”

“Nếu như em chịu nghe theo sự sắp xếp của người khác, thì Amanda không còn là Amanda nữa rồi.” Shary khẽ cười.

“Anh ấy muốn tìm một người biết nghe lời sao?” dừng một lát, cô bỗng nói.

Tay Shary ngừng lại một chút, sau đó, giống như là che giấu gì đó vội vàng chải tóc cho cô. “Em đừng nghe lời đồn thổi, trong giới này tin đồn rất nhiều mà.”

“Shary, nói cho em biết đi.” Cô khẽ nói.

Shary mím chặt môi, tăng tốc làm đầu cho cô.

“Gạt em, cái gì cũng không nói, tưởng rằng như vậy thì có thể xem như mọi chuyện không xảy ra sao?” Amanda tự nói nhỏ.

“Em đừng nghĩ nhiều, địa vị của em không ai có thể thay thế được”

Cô cười, nụ cười đau khổ bất đắc dĩ. Từ lúc nào nụ cười của cô đã không còn là nụ cười nữa rồi. “Chị nhầm rồi, không ai là không thể bị thay thế, địa vị không thể là vĩnh cửu.”

“Em là độc nhất vô nhị, trong vòng mười năm không! Trong vòng hai mươi năm nữa, cũng không ai có thể thay thế được.”

Mặt môi giống như nước tràn bờ, cô nhắm mắt lại, sau đó từ từ mở ra. “Nói cho em biết sự thật đi, anh ấy tìm người mới phải không?”

“Đó là Trần Dur, hiện tại đang có kế hoạch để phát triển cô ta.” Shary chán nản để lược xuống, ngồi bên cạnh cô, khuôn mặt dịu dàng tràn đầy lo lắng. “Em không cần suy nghĩ gì cả, cứ tập trung vào việc hát, rồi sẽ tốt thôi, em sẽ tấn công thị trường Mỹ.”

Đã có người mới thay thế cô rồi sao, cô khẽ cười một tiếng, cũng không thêm đề ý. “Em không quan tâm thị trường như thế nào, em chỉ thích ca hát thôi, em cũng không quan tâm có thể tấn công ra thị trường nước ngoài được hay không.”

Không có tình yêu, không có ca hát, cô chỉ còn lại hai bàn tay trắng, mà thôi, vốn dĩ cô là người không có gì mà.

“Amanda... chị....chị đã từng yêu anh ta.” Shary hạ quyết tâm nói.

“Em biết.” Shary kinh ngạc, Amanda nở nụ cười thản nhiên. “Con gái vốn rất nhạy cảm, em đoán được chị đã từng thích anh ấy.”

“Nhưng chị hiểu rõ chị không thích hợp với anh ta, chị sắp kết hôn rồi.” Shary khoe chiếc nhẫn trên tay.

Amanda nở nụ cười, “Là đạo diễn Đại Hồ Từ phải không?!”

Shary kêu một tiếng, hai má đỏ bừng. “Sao em biết?”

“Em đã nói trực giác của phụ nữ rất chuẩn mà.” Amanda chân thành nói. “Đại Hồ Từ rất yêu chị.”

Shary vui vẻ nói. “Chị cũng không biết anh ấy đã đợi chị lâu như vậy, anh ấy đối với chị rất tốt.”

“Người nào có mắt đều nhìn ra được anh ta đối với chị rất tốt, anh ta yêu chị điên cuồng.”

“Cảm ơn, chị đã từng mê muội. Long Thiều Thiên có một sức hút đáng sợ với phụ nữ, Amanda, Long..... đối xử với em rất đặc biệt.”

“Em biết.”

Ngay cả người khác cũng biết Long Thiều Thiên đối xử với cô đặc biệt, cô sao lại không biết chứ. Chỉ là cô rất tham lam, cô không chỉ muốn ‘đặc biệt’,

mà còn muốn nhiều hơn nữa.

Shary vỗ nhẹ vai cô an ủi. “Sắp tới giờ em phải ghi hình rồi, chuyện gì cũng nên nghĩ thoáng một chút.”

Amanda quá bình tĩnh khiến Shary lo lắng, dưới ánh đèn chói lọi, sắc mặt của cô trắng bệch, không một chút máu, làm Shary nhìn mà phát sợ.

“Amanda!” Shary hô to.

Cô chớp mắt, ngẩng đầu nhìn Shary, mỉm cười. Nhưng Shary vẫn không thể nào yên lòng được.

“Em... Em phải tự chăm sóc tốt bản thân mình, sắp đến liveshow rồi.”

“Em biết mà, chị bắt đầu giống Đại Hồ Từ rồi đó, cứ thích cảm râm.”

Thấy Shary rời khỏi phòng hóa trang, Amanda thu hồi ánh mắt, bàn tay vô thức vuốt ve bụng. Hiện giờ bụng cô vẫn bằng phẳng, không có bất kỳ khác thường gì. Nhưng cô biết, trong đây đang có một sinh mệnh nhỏ.

Kinh nguyệt đã trễ mất một tháng, không khó đoán được là do đêm đó. Đêm đó anh quá điên cuồng, mà cô lại quá tuyệt vọng.

Thân thể cô không có bệnh tật gì, chỉ là dễ mệt mỏi. Cô quyết tâm phải bảo vệ sinh mệnh nhỏ bé này, không hút thuốc lá, không uống rượu, uống nhiều nước hơn. Mặc kệ đồn đãi gì đó! Cô không biết, cũng không muốn biết. Cô luôn cảm thấy mệt mỏi, thường trong tình trạng lơ mơ, cho nên đa số thời gian, cô đều dành cho việc ngủ. Chỉ có lúc ngủ, cô mới có thể dối gạt mình là, mình vẫn còn đang ở New York, đang ngồi trên ban công, chờ anh đến.

“Em càng ngày càng tùy hứng!” anh nhủ chặt mày. “Em không tập hát cũng không luyện vũ đạo, Robert nói em đã không luyện vũ đạo một tháng nay rồi, bỏ rất nhiều hợp đồng quảng cáo, rốt cuộc em muốn thế nào?”

Cô ngẩng đầu nhìn anh, vẫn là khuôn mặt lạnh lùng, giờ có thêm phần tức giận.

Là tức giận cô sao? Cô cười khổ, khổ sở bỗng nhiên dâng trào.

“Gần đây em cảm thấy không khỏe, nên muốn nghỉ ngơi. Chắc anh cũng không hi vọng đến liveshow mà sức khỏe em lại không có chứ?”

Lần trước vừa hát xong thì cô mệt đến té xỉu, gây xôn xao dư luận. Mà giờ khí sắc của cô nhìn còn kém hơn cả lúc đó.

Mất anh có sự dịu dàng khó phát hiện, anh tới trước mặt cô, thấy khuôn mặt tái nhợt và ánh mắt trống rỗng của cô.

Cô có thói quen dựa vào anh, ôm lấy hông anh, ngửi mùi hương của anh. Vào lúc này, dựa vào cơ thể ấm áp của anh, lại suy nghĩ làm cách nào để rời xa anh, nếu không phải suy nghĩ gì cả, chỉ làm việc theo cảm tính, thì thật tốt.

Anh khẽ vuốt mái tóc cô, vỗ nhẹ lưng an ủi. “Tháng sau là tới liveshow rồi, em phải giữ sức khỏe thật tốt, sau khi xong liveshow, sẽ để em nghỉ ngơi dài hạn, em muốn đi châu Âu hay là Châu Úc.”

Tháng sau là liveshow đã được chuẩn bị từ lâu! Đây là hoạt động quan trọng hàng năm. Sau liveshow này, cô sẽ chính thức tiến quân vào thị trường nước Mỹ.

Liveshow này là một sự kiện quan trọng đối với cả anh và cô.

“Long, ôm em đi.” Không muốn nghe tiếp những điều này, cô mệt mỏi, cô không muốn suy nghĩ gì nữa, cô chỉ quan tâm tới một chuyện, tới một người đàn ông mà thôi.

Anh cau mày, cuối cùng thần phục, nhẹ nhàng ôm lấy cô. Lần trước điên cuồng, giờ cô lại an tĩnh thế này, làm anh cảm thấy lo.

Cô sâu kín nói, “Lâu rồi anh không tới, đêm nay ở bên em được? Trời rất tối.”

“Công chúa Amanda không bao giờ sợ tối.”

“Em không sợ tối, em sợ cô đơn.”

Lời cô mang theo u oán làm anh chấn động, anh ôm cô vào lòng.

“Em sao vậy? Không có chút sức sống nào cả.”

“Em bệnh.”

“Anh gọi bác sĩ tới khám cho em.”

“Không cần!” Cô khẩn trương, không thể để cho anh biết cô đang mang thai được. “Em chỉ là hơi mệt mỏi xíu thôi, không có gì đâu.”

“Em có phải con nít đâu, chẳng lẽ còn sợ gặp bác sĩ sao?”

“Em không muốn gặp bác sĩ.” Cô như là làm nũng, âm thanh mềm mềm làm lòng anh cũng mềm nhũn luôn rồi. “Long, không cần đi, chỉ cần ở bên cạnh em là được rồi.”

Anh ôm cô lên giường, cởi áo khoác ra, chui vào trong chăn, cô thỏa mãn ôm anh. “Đã lâu chúng ta không nói chuyện với nhau rồi.”

Lúc này cô không kích động, rất bình tĩnh, nhưng anh vẫn cảm thấy một nỗi sợ mơ hồ. Cô phải là thích khóc thì khóc thích cười thì cười chứ không nên ôn hòa thế này. Giờ cô giống như một con búp bê vô hồn.

“Về sau, chúng ta còn nhiều cơ hội nói chuyện mà.”

Cô nhẹ nhàng cười. “Anh có nhớ trước kia khi còn ở Mỹ, lúc nào anh đến chúng ta cũng sẽ ra ngoài ban công nói chuyện phiếm không?”

“Ừ.”

“Có lúc thật hi vọng được trở lại quãng thời gian đó.” Cô buồn bã nói, là bởi vì biết không thể nào, cho nên mới hi vọng.

“Hiện tại không tốt sao? Em trở thành một ngôi sao lớn, là công chúa Amanda.”

Cô mơ hồ cười. “Em chỉ là một ca sĩ nhỏ nhỏ mà thôi, không phải công chúa gì hết, quạ đen thì dù có cấm lòng không tước khắp mình cũng không thể trở thành không tước được.”

Anh nhú nhú mày, bộ dạng âm thầm sa sút như vậy thật không giống cô xiu nào, làm anh cảm thấy nặng nề.

“Khi nào anh cười?” cô bình tĩnh hỏi.

Trầm mặc như sương mù dày đặc giăng kín giữa hai người, anh trả lời bình thản như đang nói chuyện của người khác chứ không phải chuyện của mình. “Hai tháng nữa.”

“Sau liveshow à.” Cô trầm tính, thời gian được ở cùng anh không còn nhiều nữa.

“Ừ.”

“Long.....” Đau đớn như đâm thẳng vào tim, cô lặng im nằm trong lòng anh. “Em yêu anh.”

Anh vẫn trầm mặc như trước, đến mức cô muốn từ bỏ rồi, anh lại giống như đã suy nghĩ kỹ từ từ nói “Đã lâu không nghe em nói câu này rồi.”

“Anh không thích nghe, vậy em sẽ không nói nữa.”

Anh ôm chặt cô, tay siết chặt, một câu “Anh rất muốn nghe em nói” cứ như là xương cá mắc tại cổ họng không thể nào phát ra được.

Một tầng hơi nước trong mắt cô, nhưng không rơi xuống, lòng cô đau đớn như bị xé rách, chỉ biết thầm than.

Long, đây là đáp án của anh sao, anh biết tình cảm của em, nhưng vẫn tiếp tục coi thường, vẫn thờ ơ, tiếp tục sống cuộc sống của anh, vậy còn em thì sao? Chỉ một mình em làm sao sống nổi?

“Vậy chúng ta thì sao?”

“Vẫn như hiện giờ.” Một cổ đau đớn chiếm đầy trái tim anh, cơ hồ khiến anh không thể thở nổi, anh khó khăn nói “Anh... anh vẫn đối với em như vậy.”

“Anh thật ích kỷ...” cô nhắm mắt lại, mặc cho tuyệt vọng như thủy triều dâng lên nhấn chìm cô, cô chìm trong đó, dường như sắp không thở được, khiến cô lạnh run.

“Sao vậy?” anh ôm lấy thân thể không ngừng run rẩy của cô.

“Lạnh...lạnh quá..... Lạnh quá.....”

Anh lấy chăn bông dày đắp cho cô, ôm chặt cô vào lòng, thân thể hai người quấn lấy nhau.

“Em là Amanda của anh! Đây là chuyện vĩnh viễn không thay đổi.”

“Long... Em lạnh quá..... em lạnh quá..... em sợ lạnh.”

“Ừ, anh sẽ tăng nhiệt độ lên.” Anh đã quên, trước giờ cô không bao giờ sợ lạnh, khi thấy tuyết cô còn vui vẻ chơi ném tuyết mà; khi Đà Loan vào đông cô cũng chỉ mặc áo len mỏng và quần short mà thôi. Thế mà vào lúc này, ở nơi này lại kêu sợ lạnh.

Cô cũng ôm chặt anh, hấp thu nhiệt độ trên người anh. Nhưng sao vẫn không hết lạnh được?

“Amanda! Chúng tôi yêu cô.”

“Amanda! Amanda! Amanda!”

Mấy vạn người điên cuồng thét lên, sân khấu như muốn nổ tung, Liveshow còn chưa bắt đầu mà cảm xúc đã lên đỉnh điểm.

Cô mặc một bộ váy lụa màu hồng, làn váy xẻ cao lộ ra đôi chân thon dài. Quanh thân cô như tỏa ra hào quang làm người ta chói mắt.

“Đẹp lắm, em xoay một vòng cho chị xem nào.” Shary giống như đang quan sát một tác phẩm nghệ thuật, nhìn ngắm kỹ lưỡng.

Điều chỉnh xong hết, Shary hài lòng nói “Rất đẹp, tất cả đều hoàn mỹ.”

“Chị cứ như là bà tiên đỡ đầu, vung đũa phép lên, liền biến bí đỏ thành xe ngựa.”

“Vậy cô bé lọ lem cũng phải điểm tô cho đẹp để đủ tư cách.” Shary rắc lên người cô một ít bột kim tuyến. “Hoàn hảo, em có thể tham gia vũ hội rồi, đi đi!”

Long Thiều Thiên đẩy cửa vào, Shary thấy anh, vội có rồi đi, để lại không gian riêng cho hai người, còn chu đáo đóng cửa lại.

Anh giang tay ôm cô thật chặt.

“Long...” cô hít một hơi dài, thật là ám áp!

Tối nay cô rất đẹp, trong mắt lóe ra ánh sáng khác thường, có một loại mỹ hoặc kỳ dị.

“Anh sẽ dõi theo em.” Anh thì thầm bên tai cô, giống như những lần biểu diễn trước đây.

“Em biết, vẫn là vị trí cũ, đúng không?”

Cô rời khỏi vòng tay anh, cố gắng đè ép đau đớn trong tim, nhìn anh thật sâu.

“Long...” Cô nén khổ sở, lúc này mới hiểu được quyết định rời xa là khó khăn đến thế nào. “Em sẽ cố gắng thật tốt hát cho xong lần này.”

“Anh biết em rất xuất sắc.”

Cô cười, ôm anh một cái, rồi nhanh chóng buông ra. “Em đã cai thuốc kiêng rượu rồi, anh cũng bớt hút thuốc uống rượu đi!”

“Amanda!” Anh khàn giọng kêu cô. Nhìn bóng lưng của cô, lòng anh dâng lên nỗi bất an mơ hồ, cô phiêu phiêu như cánh chim, cứ như phút chốc là bay đi mất.

Cô xoay người nhìn anh, cả người tràn đầy sức sống, tựa như những lần biểu diễn trước đây.

“Em....” do dự một lát, anh cắn răng hỏi “Em yêu anh sao?”

Cô sững sốt mấy giây, tựa như kỳ quái sao anh lại hỏi vậy, trong đôi mắt to tràn đầy trống rỗng. “Long, em đã nói quá nhiều, giờ không muốn nói thêm nữa, em đã mệt mỏi rồi.”

Anh nhìn cô bước đi, trái tim đập điên cuồng, đến nỗi thấy đau.

Cô nói, cô đã mệt mỏi rồi, không muốn nói nữa.

Cô nói....cô.... đã..... mệt mỏi.....rồi.

Liveshow hoành tráng chưa từng có, ngoại trừ mấy vạn người ở trong sân vận động, bên ngoài sân cũng có hơn mười vạn người. Những người đó vì không mua được vé nên không thể vào, ở bên ngoài xem đỡ TV màn hình lớn phát trực tiếp. Tiếng hò reo bên trong sân và ngoài sân hợp lại, khí thế kinh người, có vô số đài truyền hình đến quay phim, có đài truyền hình còn mua bản quyền truyền hình trực tiếp. Đây là đại liveshow đầu tiên trong sự nghiệp ca hát của cô, nên ý nghĩa rất lớn.

Đầu tư thiết kế, âm thanh, trang phục hoành tráng không kém gì siêu sao Âu Mỹ.

Cô xuất hiện trên sân khấu, tiếng hoan hô vang lên đỉnh tai nhức óc, cô phát tay ra hiệu cho tiếng hoan hô lắng xuống, một tay lại không tự chủ vuốt bụng.

“Tiểu bảo bối, ngoan nha, để mẹ có thể hát xong lần này.”

Như cảm nhận được sự khích lệ của đứa bé chưa thành hình, cô run lên, lên tiếng chào mọi người.

Cả buổi tối, mọi người vì tiếng hát của cô mà điên cuồng.

--

Anh nói với em, trên đời không có mặt trời

Em nguyện trở thành mặt trời của anh

Anh nói với em, thế giới thật u ám

Em nguyện làm một ngọn đèn nhỏ, soi sáng đường anh đi

Anh nói với em, trên đời không có tình yêu

Em khóc, khóc bao đêm

Chẳng lẽ tình yêu của chúng ta chỉ là bi kịch

Ta chỉ có thể là người qua đường lướt qua nhau sao

Chỉ mong trong tim anh có một góc nhỏ

Lưu lại nụ cười của em

--

Cô hát, hát, mấy lần nghẹn ngào tưởng như không hát nổi, trong tiếng ca mang theo tiếng khóc. Cô cố nén, hít sâu một hơi hát cho xong câu cuối cùng.

--

Không yêu em, cũngkhông sao.....

--

Tiếng hát của cô làm người nghe cảm thấy thương cảm, mọi người cũng hát theo.

--

Anh nói, em là một đám mây thích khóc

Lo lắng đầy trời cũng vì anh

--

Amanda rớt cuộc khóc lện, mọi người cho rằng cô quá nhập tâm vào ca khúc.

Bên dưới lại vang lên tiếng hô “Amanda chúng tôi yêu cô”.

“Amanda, đừng khóc.”

“Amanda, chúng tôi mãi mãi ủng hộ cô.”

Tiếng hoan hô như sấm động, vạn người cùng hát, vạn người cùng múa, vạn người cùng khóc, tiếng còi trật tự, hòa cùng tiếng khóc, tiếng la hét.

--

Anh nói với em, trên đời không có mặt trời

Em nguyện trở thành mặt trời của anh

Anh nói với em, thế giới thật u ám

Em nguyện làm một ngọn đèn nhỏ, soi sáng đường anh đi

Anh nói với em, trên đời không có tình yêu

Em khóc, khóc bao đêm

Một đêm này đã thành truyền kỳ trong giới giải trí. Sáng lập ra một lịch sử mới, rung động tâm linh, lan truyền khắp cả nước. Một đêm này khắc sâu vào lòng người hâm mộ, cho đến nhiều năm sau, cái tên Amanda này vẫn là một truyền kỳ, vẫn tồn tại. Về sau, cũng sẽ không bao giờ có một Amanda thứ hai nào như vậy.

Hôm sau, Amanda mất tích, hoàn toàn biến mất! Giới giải trí hỗn loạn, hàng vạn fan hâm mộ tụ tập trước cửa tập đoàn Long Thị, khắp nơi là lời kêu gọi cô trở về, một lần sóng lan truyền trên mạng, TV, báo chí...

Ngày qua ngày, một tháng, hai tháng, một năm..... Hai năm, hai năm.....

Mọi người tuyệt vọng, Amanda giống như sao băng lóe sáng rồi chợt tắt, nhanh chóng biến mất vào trời đêm.

Chỉ có một phong thư lẳng lẳng nằm trên bàn, bút tích hỗn loạn giống như tâm tình của chủ nhân.

Long:

Lâu nay, em luôn mơ cùng một giấc mơ, trong mơ, chỉ có một mình em đứng ở một nơi rất cao, bên tai là tiếng gió rít gào, dưới chân là vực sâu vạn trượng. Có mấy lần, em dường như sắp bị gió thổi ngã, không thể đứng thẳng người được. Đáng sợ hơn là, em nghe từ đáy vực truyền đến: “Nhảy xuống đi! Nhảy xuống đi!”

Thanh âm kia làm em sợ hãi, em liền gọi to tên anh, thanh âm vang vọng lại, anh đang ở một nơi cách em rất xa, rất xa. Anh không kêu em tới, cũng không chịu đến chỗ em. Trong mộng em vẫn cứ khóc, khóc mãi, nhưng anh vẫn cứ đi xa mãi, rồi cuộc biến mất hẳn.

Giấc mộng này cứ lặp đi lặp lại rất nhiều lần, nhiều đến nỗi em cứ nghĩ nó là sự thật. Chín năm rồi, em rút cuộc nên tỉnh lại, cũng đã quyết định phải tỉnh lại; mà anh cũng đã không cho phép em tiếp tục mơ nữa rồi.

Em quá mệt mỏi rồi. Cho nên, em quyết định không làm Amanda nữa, quyết định không chạy theo anh nữa. Anh đã thắng, em thua, thua triệt để.

Anh còn nhớ câu chuyện xưa mà em đã kể không? Câu chuyện về nàng công chúa đó? Em cũng có thể vì anh mà làm như cô ấy, chỉ anh mở ra cánh cửa có mỹ nhân; cho dù không cam lòng, nhưng em lại không nhẫn tâm nhìn anh bị sự tử đối ăn thịt.

Xin lỗi, hôn lễ của anh em không thể tới. Em đi đây, em rút cuộc có thể không cần lo lắng tin tức truyền thông, có thể tự do phát biểu rồi. Thật xin lỗi, em không đủ dũng cảm

Cứ nghĩ đến việc không cần đeo trên lưng gánh nặng vô hình đó nữa, cảm giác rất nhẹ nhõm.

Amanda.

Amanda biến mất, bạn bè, fan điên cuồng tìm kiếm, thế nhưng qua thời gian dài không thấy, cũng dần bình ổn lại, ngày vẫn trôi.

Ngôi sao mới Trần Dư nổi lên, sức sống, sự nhiệt tình của cô làm cho người ta liên tưởng tới Amanda. Nhưng chỉ có Long Thiệu Thiên là kiên trì không cho phép gọi cô là “Tiểu Amanda”.

“Amanda là độc nhất vô nhị, không ai có thể thay thế được.” Khi anh dùng giọng nói trầm thấp khàn khàn nói ra những lời này tất cả mọi người đều trầm mặc.

Hôn lễ của Long Thiệu Thiên vẫn tiếp tục được chuẩn bị, ý đồ dùng một tin tức khác hấp dẫn sự chú ý của giới truyền thông, làm cho người ta quên Amanda.

Việc làm Shary và những người khác không ngờ nhất là, người thân với Amanda nhất, Long Thiệu Thiên vẫn trước sau như một, thâm trầm, lạnh lùng, cứ như việc Amanda biến mất không có bất kỳ ảnh hưởng nào tới anh.

Hôm nay ở công ty Long Thị, thư ký Lâm đang cố gắng ngăn cản Jady, kẻ cứ như là một mũi tên lửa, xông vào công ty. “Anh này, anh này, anh không có hẹn trước không thể vào!”

Nhưng hắn vẫn lao vào phòng làm việc của Long Thiệu Thiên, thư ký Lâm nóng nảy theo sau. “Thưa tổng giám đốc, người này cứ kiên trì đòi vào cho bằng được.”

Jady lạnh lùng nói “Tôi đã nói là có chuyện muốn nói với hân, là chuyện về Amanda, chắc chắn là hân muốn biết!”

Amanda!

Nghe thấy cái tên đó, thư ký Lâm nhìn Long Thiệu Thiên, thấy anh khoát tay ra hiệu, cô mới dám gật đầu đi ra ngoài.

“Anh muốn nói gì?” trong mắt anh như có sóng trào mãnh liệt.

“Đây đều là hình của cô ấy, anh từ từ mà xem cho kỹ đi!”

Jady hung hăng ném một đồng hình lên bàn anh.

“Anh tự xem đi! Anh có từng chú ý đến cô ấy chưa, hãy dùng trái tim mà nhìn cho kỹ! tôi nghĩ mắt của anh mù rồi, mới không phát hiện ra!”

Mấy trăm tấm hình văng tung tóe trên bàn, đều là hình của Amanda với những tư thế khác nhau, cứ như cô đang ở trước mặt anh.

Anh máy móc cầm hình lên xem.

Cô đi chân trần đứng trên lầu cao, dưới chân là phố phường xa hoa, xe cộ tấp nập, tựa hồ có thể nghe được cả âm thanh ồn ào. Gió thổi bay mái tóc dài của cô, cô mờ mịt nhìn về phía trước, phía chân trời đang dần sáng, mặt trời như một quả cầu lửa từ từ mọc lên, tuy còn trẻ nhưng cô lại có vẻ mặt như một cao tăng đắc đạo, trên mặt không có hi vọng gì.

Cô ở trong sa mạc mênh mông, từng gò cát đụn lên. Cô mở rộng vòng tay chạy về phía mặt trời, giống như tư thế ôm người yêu, hình ảnh nhẹ nhàng, mỹ lệ.

Buổi diễn kết thúc, xung quanh yên tĩnh, cô đứng sau cánh gà, trên gương mặt đầy mệt mỏi và trống rỗng. Cô hút thuốc, trong khói thuốc mờ ảo, nhìn thật cô đơn, tịch mịch, cứ như một con búp bê không có sự sống, so với một Amanda trên sân khấu thật là khác nhau một trời một vực.

Một tấm khác là cô đang thổi bong bóng, khuôn mặt thuần khiết, cô và một bé trai nhìn bong bóng bay cao, cười vui vẻ, hồn nhiên.

Cô cúi đầu, hai tay khẽ vuốt ve bụng mình, mơ hồ lộ ra một nụ cười âm áp, giống như đang độc hưởng một bí mật nào đó, môi khẽ mở, nói thầm gì đó.

Cô có thai! đây chính là lý do cô bỏ đi, ý nghĩ này cứ như một tiếng sét đánh trúng người anh, Long Thiều Thiên gào lên.

Đến lúc này, anh biết được lý do cô bỏ đi! Bỏ đi vĩnh viễn! ngực cứ như bị đâm một dao, đau đớn tột cùng.

Buồn cười nhất chính là, anh vẫn luôn hy vọng, hy vọng xa vời rằng cô sẽ trở lại. Đến lúc này, anh mới hiểu, cô sẽ không bao giờ trở lại nữa rồi. Anh che mặt, cả người run rẩy, cổ nén tiếng khóc, đầu óc trống rỗng, đau đớn tận xương tủy.

Cuối cùng, nước mắt cũng rơi xuống. Đây là Amanda sao? Là mặt trái của Amanda sao? Cô truyền nhiệt tình cho anh, cho các fan, nhưng tự mình lại chán nản mờ mịt thế này sao?

Là chính anh tự tay bóp chết sức sống của cô, hại chết nụ cười của cô.

“Chỉ cần anh cứu mẹ tôi, muốn tôi làm chuyện gì cũng được.”

Cô mười bốn tuổi, đã mở ra cánh cửa lòng rỉ sét nặng nề của anh.

“Tôi biết hát, tôi sẽ hát, sẽ kiếm rất nhiều tiền cho anh.”

Mười tám tuổi, cô đặt cả tương lai của mình vào trong tay anh, lời nói tràn đầy tự tin.

“Thật ra, anh cũng rất tịch mịch.”

Hai mươi tuổi, cô đã nhìn thấu linh hồn của anh.

“Anh yêu em đi! Mà không yêu cũng không sao, tình yêu của em rất nhiều, đủ cho cả hai người luôn.”

Hai mươi tuổi, thân thể, linh hồn cô đều hiến dâng cho anh.

“Mà anh, là sinh mạng, là linh hồn, là tất cả của em, cho dù anh không muốn, tất cả của em đều cho anh.”

Hai mươi ba tuổi, cô dùng tất cả nhiệt tình, sức sống, tài năng của mình, mang lại tiền tài cho anh.

Cô bây giờ đã hai bàn tay trắng, vẫn tiếp tục dùng thân thể mình mang thai con anh, sau đó biến mất.

Anh phát ra tiếng gào như dã thú bị thương.

Amanda!!!

Diệp. Diệp Bình.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thật Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

“Khoảng 500 thước nữa là tới đỉnh núi rồi.” người trợ lý nói.

Long Thiều Thiên cắn răng, cố chịu cảm giác dạ dày co rút và đầu óc choáng váng muốn ói, bước chân ngày càng lao đảo. Anh nắm chặt cây gậy trên tay, ổn định hai chân đang run rẩy, tiếp tục trèo lên, thần kinh căng thẳng, không dám nhìn lại sườn dốc sau lưng, chỉ nhìn thẳng về phía trước.

“Long tổng, ngài không sao chứ?”

Áo quần bị mồ hôi lạnh thấm ướt, nhờ gió núi thổi khô, giờ đã đông lạnh thành sương. Anh thở dốc một hơi, dựa vào ý chí kiên cường để chống đỡ.
“Không... Không sao, đi nhanh đi!”

“Núi này cao hơn 6500 m, không khí rất loãng, đường không dễ đi, gió cũng rất lớn. Hơn nữa lúc lên đến đỉnh núi, có người nói có thể tạo ra ảo giác.”

Trợ lý cẩn thận nói, khó hiểu với hành động của Long Thiều Thiên. Anh vốn là sợ độ cao, chỉ cần độ cao cỡ ba thước là đầu váng mắt hoa rồi. Hắn không thể nào quên được lần đầu tiên tổng giám đốc nhất quyết ngồi trên ban công lầu hai, phản ứng lúc đó thật đáng sợ, sắc mặt tái nhợt dọa người, trán đổ đầy mồ hôi lạnh, hai tay run run, toàn thân cơ hồ mất kiểm soát sắp chết dù chỉ ngồi không tới ba phút, tựa như là bị cực hình.

Sau đó, anh lại ngồi ở ban công lầu bốn, rồi lầu năm, cứ tầng dần lên, gần như là tự hành hạ mình. Lúc đầu là mồ hôi lạnh, tiếp theo là ói rồi bất tỉnh, tựa như.... một dạng chuộc tội, ý đồ tự hành hạ mình để giảm bớt mặc cảm tội lỗi.

Không ai biết hành động khó hiểu này của tổng giám đốc là vì cái gì, khi anh đã chịu được việc ngồi ở ban công thì anh lại bắt đầu hướng đến những nơi cao hơn, tập leo núi, khi leo đến đỉnh rồi, sẽ đứng ở đó thật lâu, lặng lẽ hút xong mấy điếu thuốc rồi đi.

Lúc đó anh đang nghĩ gì? Tại sao lại tự làm khổ mình như vậy? Hắn không dám hỏi, chỉ thầm nghĩ trong lòng.

Rốt cuộc Long Thiều Thiên cũng lên đến đỉnh núi, anh phóng tầm mắt nhìn ra xa. Gió núi rất lớn, thổi vù vù bên tai.

Anh đốt một điếu thuốc, mắt nhìn xa xăm.

“Amanda, em ở đâu? Anh tới tìm em rồi, em có thấy không?”

Khói thuốc vừa nhả ra liền bị gió thổi đi, anh không khống chế được ngón giữa run rẩy, và nỗi nhớ nhung như điên trong lòng.

“Đây là phong cảnh mà em thích, anh sẽ cùng ngắm với em, sẽ không bỏ em một mình nữa đâu, Amanda.... em ở đâu? Em ở đâu?”

Anh đã huy động mấy ngàn người, tìm khắp nơi trên thế giới. Ở Đài Loan không có, New York cũng không thấy, cô biến mất trong biển người mênh mông, rồi đi quyết tuyệt không lưu luyến chút nào.

Trong hai năm qua, anh cố gắng khắc phục chứng sợ độ cao của mình, thử nghiệm cảm giác người đứng ở chỗ cao... tịch mịch, cứ như rời xa trần thế. Đây là cảm giác cô đơn mà cô tự trải qua trong thời gian dài sao?

Đau đớn tận xương tủy, dù có kêu gào thế nào cũng không đem cô trở về nữa rồi. Amanda.... Amanda....

Mặt trời dần mọc lên, ánh sáng mặt trời chiếu qua những đám mây tạo ra nhiều màu sắc mỹ lệ, như có như không vờn quanh anh. Tựa hồ xuất hiện một bóng dáng quen thuộc trước mặt anh.

“Anh qua đây xem nè! Phong cảnh nơi này thật đẹp.” cô cười tươi đẹp làm sao, kiểu làm nũng giống như trước kia.

“Amanda....” Anh mừng như điên hô to, bước tới trước một bước, giẫm hụt, thân thể nghiêng tới trước, lăn xuống núi.....

“Tổng giám đốc..... Trời ơi.... Có ai không, cứu mạng!”

Năm năm sau.

Jady gửi tới một phong thư, địa điểm gửi đi từ một nơi xa lạ. Nếu tên người gửi không phải là Jady thì với sự rách nát bần thiêu của phong thư này, chỉ sợ đã sớm bị vứt vào thùng rác rồi.

Có tin tức của cô rồi sao? Tay anh run run xé phong thư ra, rơi ra vài tấm hình, trong hình là một cô gái hấp dẫn sự chú ý của anh.

Amanda.

Cô cười, nụ cười sáng lạn, cô còn sống..... cô còn sống, sống khỏe mạnh và vui vẻ.

Trời ơi, cảm ơn các vị thần thánh, để cho cô còn sống!

Trong thời gian ngắn nhất, anh an bài hành trình, đi đến địa phương xa lạ đó.

“Còn bao lâu nữa mới đến?”

Lão nông dân thuần phác cười, lộ ra hàm răng thiếu mất chiếc răng cửa, “Khoảng hai giờ nữa là tới bến đò, qua sông rồi, đi 30 dặm nữa là đến nơi.”

“Ôi trời!!!! còn xa vậy sao.” Trợ lý nhin không được nói “Đây rồi cuộc là cái nơi thâm sơn cùng cốc gì, mới xuống may bay từ Tứ Xuyên Thành Đô, lại chuyển máy bay tiếp, rồi ngồi năm giờ xe mới đến được đây, còn phải ngồi thuyền tiếp. Tổng giám đốc, ngài xác định người ngài muốn tìm là ở đây sao?”

Long Thiều Thiên trầm mặc, chỉ có nắm tay hơi run run, anh không nói một lời, nhìn phong cảnh xung quanh.

Đã bao lâu? Sáu năm hay bảy năm rồi? Cô thực sự ở đây sao?

Xe lốc lư chạy, từ đường lớn biến thành đường nhỏ, đường nhỏ biến thành đường hẻm đầy bùn, nhà dân ngày càng ít, cây cối ngày càng nhiều, cây xanh khắp núi nhìn rất mát mẻ. Đi mãi cho đến giữa trưa, cuối cùng mới thấy được một con sông lớn giữa sơn cốc.

“Đến rồi, vừa lúc có chuyến đò, nếu không còn phải chờ thêm mấy giờ nữa!”

“Đò này chỉ đi mấy chuyến cố định thôi sao?” người trợ lý hỏi.

“Đương nhiên rồi! Là sáng sớm, và buổi tối để đưa người trong thôn đi học và đi về thôi! Nếu không đến đúng giờ thì phải đợi rất lâu.”

Lên đò, người chèo là một người đàn ông trung niên khỏe mạnh! Thấy bọn họ lạ mặt, áo quần lịch sự, không khỏi tò mò hỏi bằng giọng địa phương “Các anh chắc là từ xa đến, muốn đi đâu?”

“Muốn đi Nê Hoàng.”

Đột nhiên, từ trong sơn cốc truyền đến tiếng hát, là giọng nữ, thanh thúy to rõ. Người chèo đò dùng giọng hát hùng hậu hát đối lại, ngay sau đó, những tiếng hát khi xa khi gần truyền tới, vang vọng khắp sơn cốc, náo nhiệt vô cùng.

“Mọi người ở đây ai cũng hát sao?” Người trợ lý tò mò hỏi.

Người chèo đò nở nụ cười hàm hậu. “Đúng vậy người ở đây rất yêu ca hát, vừa rồi là vợ tôi, cô ấy gọi tôi về nhà ăn cơm.”

Người trợ lý tròn to mắt. “Mọi người nói chuyện bằng cách đó sao? Vậy những người khác nói gì?”

“Ha ha, những người kia hỏi chúng tôi buổi trưa ăn gì.”

“Trời ạ! Thật quá thần kỳ, người ở đây giao tiếp bằng lời ca.”

“Anh rất biết rất rõ nơi này sao?” sau mấy tiếng trầm mặc, cuối cùng Long Thiều Thiên cũng mở miệng hỏi người chèo đò.

“Biết rõ a! mấy thôn quanh đây tôi đều biết rõ. Cũng đều đã gặp qua những người sống trên núi.” Hắn tò mò nhìn người đàn ông trầm ổn, tuấn mỹ này, nhất định là rông trong đám người. Nhưng đáng tiếc là, hình như chân của anh bị tật, đi có chút cà thọt.

“Ở đây có cô gái nào khoảng hai mươi mấy tuổi là người từ vùng khác đến không?”

“Ở đây người từ vùng khác đến không nhiều lắm, nhưng cũng có khoảng mười mấy người, không biết anh muốn tìm người nào?”

Tim anh đập cuồn cuộn. “Cô ấy là người Đài Loan, hát rất hay, cũng không cao lắm.....”

Cô thật ở nơi thâm sơn cùng cốc thế này sao?

Người chèo đò cười. “Nơi này không có ai là người Đài Loan cả, chỉ có một cô gái mang theo một đứa con tới. Cô ấy hát rất hay, người trong thôn rất thích nghe cô ấy hát.”

“Tên cô ấy là gì?”

Hắn cố nhớ lại. “Để tôi nhớ xem, hình như là A Bình. Đúng đúng... Cô ấy nói tên cô ấy là A Bình.”

A Bình..... Diệp Bình....., đúng là cô rồi.....

Đò từ từ cập bờ, người chèo đò đồng ý dùng xe ba bánh chở họ đến Nê Hoàng.

Đường đi rất ghồ ghề, càng ngày càng nhỏ, chỉ vừa đủ cho một cái xe ba bánh chạy. Ở giữa sơn cốc thỉnh thoảng nghe thấy tiếng hát.

Thật đúng là một nơi thần kỳ, cô ở nơi này! Một nơi dùng tiếng hát để giao tiếp.

Trải qua đường núi quanh co, rốt cuộc thấy một vài căn nhà ở phía xa xa. Chỉ là những căn nhà ngói, không thể nói là đẹp, những lại rất sạch sẽ, nhìn rất yên bình.

Một số người tụ tập tại một khu đất trống, có một cô bé đứng trên tảng đá, đang hát dân ca nơi này, giọng hát to, thanh thúy. Cô bé chỉ khoảng 6, 7 tuổi gì đó, không hề luống cuống, vừa hát vừa nhảy. Hiển nhiên các thôn dân đã rất quen thuộc tiếng hát của cô bé, vừa đánh nhịp vừa ngâm nga theo.

“Cô bé này hát thật tốt a! Nếu được huấn luyện tốt nhất định sẽ nổi tiếng,” người trợ lý khen ngợi, quay đầu nhìn Long Thiều Thiên.

Vào lúc này, người trợ lý thấy được một cảnh mà trọn đời khó quên, Long Thiều Thiên một người đàn ông kiên cường, lạnh lùng tựa hồ không có tình cảm, lúc này..... tự nhiên lại rơi lệ. Mà chính anh cũng không tự biết là mình đang khóc. Người đàn ông có nước mắt, nhưng không khóc, chỉ vì chưa gặp chuyện đau lòng.

Người trợ lý vội vàng nhìn sang chỗ khác, người như anh, chắc chắn không muốn cho người khác thấy được vẻ yếu đuối như vậy của mình.

Da cô gái nhỏ hơi ngăm đen, tỏa sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời, bé có đôi mắt to đen, trong suốt, như trâm châu đen không một tia tạp chất, bé nhảy còn vụng về, nhưng rất sống động, giống như.....giống như Amanda mười mấy năm trước.

Thôn dân thấy có hai người lạ tới, tò mò nhìn họ. Hai người họ mặc áo quần sang trọng, hiển nhiên không phải là người ở đây, có tiếng xì xầm bàn tán. Nhưng Long Thiều Thiên mắt điếc tai ngơ, chỉ chuyên chú nhìn cô bé.

“Bé con....” Thanh âm của anh trở nên khàn khàn vì lo lắng, “Con..... con tên gì?”

“Vậy tên chú là gì?” cô bé hỏi ngược lại, đôi mắt to nhìn y hệt mắt anh.

Anh như bị sét đánh! Sững sờ tại chỗ, thật lâu không nói nên lời.

Hai người nhìn nhau. Đôi mắt này là đôi mắt người Long gia – đen bóng, kiên định, sáng ngời. Chỉ khác nhau là, đôi mắt cô bé trong sáng hồn nhiên, đầy mơ ước với tương lai, còn trong đôi mắt anh lại lộ ra tang thương, phong trần.

“Chú à..... chú đừng khóc, đừng khóc.” Cô bé đưa bàn tay bé nhỏ lên vuốt mặt anh, cẩn thận lau nước mắt anh.

Bàn tay mềm mại nhỏ bé như dòng nước tinh khiết tẩy sạch linh hồn anh.

“Chú không khóc, chỉ là.....” giọng anh khàn khàn. Đã bao lâu rồi? Giờ mới cảm nhận được tim mình đang đập, mới cảm thấy rằng mình đang sống, mà không phải là một cái xác không hồn, cô đơn nhìn thời gian trôi.

“Chỉ là chảy nước mắt...” cô bé nhanh nhẹn tiếp lời, không biết tại sao lại có hảo cảm với ông chú mới gặp lần đầu này. “Mẹ con cũng thường nói như vậy.”

Tim anh đập nhanh, thanh âm run run. “Con.....mẹ con ở đâu?”

Cô bé chớp chớp đôi mắt to, nhìn anh. “Chú là ai?”

“Chú..... chú biết mẹ con, mẹ con tên là gì?”

Cô bé suy nghĩ một lúc. “Mẹ.... tên là mẹ nha!”

Anh dịu dàng cười, vuốt ve má cô bé, tràn đầy yêu thương. Nhìn thấy cô bé này, tim anh như tan chảy.

Đúng là một ông chú kỳ quái. Chú ấy thật đẹp, không biết tại sao, nhưng bé thích ông chú này.

Một lớn một nhỏ cứ nhìn nhau như vậy. “Con dẫn chú đi tìm mẹ con.” Cô bé chủ động nắm tay anh kéo đi.

Khi được bàn tay nhỏ nhỏ đó nắm tay thì một tình cảm dịu dàng tràn đầy lòng anh, cô bé ngẩng đầu nhìn anh cười, lòng anh chấn động.

“Ừ.”

“Chú bị đau chân à?” cô bé thấy hấn đi hơi cà nhắc.

“Lúc trước đau, giờ không đau nữa rồi.”

“Đau đau không còn, đau đau bay đi.” Cô bé vuốt vuốt chân anh.

“Không đau không đau.”

“Tổng...tổng giám đốc....”

“Cô ấy ở đây.” Long Thiều Thiên nói, không hề phát giác giọng mình run run.

“Ngài biết cô ấy ở đâu sao?” người trợ lý khó hiểu, hẳn chỉ biết là trước giờ tổng giám đốc luôn đi tìm một người nào đó.

“Biết” anh cười, nụ cười đầu tiên sau 7 năm từ khi cô bỏ đi. “Cô ấy nhất định là ở nơi cao nhất.”

Mặt trời ngã về tây, in bóng một người đàn ông cao lớn bước cầ nhấc, bên cạnh làm một cô bé chỉ chỉ tra tra nói.

Bọn họ cứ hướng về nơi cao mà đi, lát sau nhìn thấy một căn nhà đơn sơ, có một người đứng đưa lưng về phía họ. Cô mặc một bộ quần áo bình thường, gió thổi bay mái tóc dài, đang nhìn về phía vườn rau.

Tim anh đập nhanh, vì hồi hộp mà bước chân hơi loạn choạng. Mái tóc dài hơi lạ, nhưng bóng lưng cô lập, kiên định đó, anh vĩnh viễn không bao giờ quên. Cô hơi ngước đầu lên, nở nụ cười, anh đứng yên bất động, tầm mắt lại bị hơi nước che phủ.

“Mẹ!” cô bé cực kỳ vui mừng hô to một tiếng.

Cô gái nhanh chóng xoay người lại, ngay khi nhìn thấy anh nụ cười trở nên cứng nhắc. Từ biệt nhiều năm, cô vẫn như xưa, không có thay đổi gì nhiều. Chỉ khác trước kia tóc ngắn, giờ tóc đã dài. Cô buộc tóc đuôi ngựa, ăn mặc giản dị, đôi mắt vẫn đen bóng, trong sáng như xưa.

Cô sững sờ nhìn anh, gặp lại nhau, dường như đã qua mấy đời.

“Mẹ, chú này nói biết mẹ, nên con dẫn chú ấy tới đó!” cô bé vui vẻ nói.

“Ừ, Phàm Phàm làm rất tốt. Ngoan, giờ con đi chơi với bè con được không?” cô nhanh chóng trấn định lại, nói với cô bé.

“Con muốn chơi với chú ấy cơ.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé nhăn lại, lui về phía sau, nắm chặt vạt áo của Long Thiều Thiên.

Mới một lúc, Phàm Phàm đã thích Long Thiều Thiên như vậy, cô không khỏi than thầm, đúng là sự kỳ diệu của tình thân.

“Phàm Phàm ngoan nào, mẹ muốn nói chuyện với chú ấy.”

“Dạ.” cô bé nghe lời, định chạy đi, quay đầu nói với Long Thiều Thiên “Chú ơi, hai người nói chuyện nhanh lên nha! Con sẽ trở lại liền đó.”

“Ừ, chú chờ con.” Anh khàn khàn nói, nhìn bóng dáng nho nhỏ của bé biến mất.

“Sao anh đến được đây?” giọng cô lạnh nhạt .

“Jady cho anh manh mối.”

Cô rũ mắt xuống, không nói thêm gì nữa, cầm cuốc và giỏ vào nhà. Cô bước đi dứt khoát, không chút lưu luyến.

“Amanda....” Anh khàn khàn kêu cô.

Cô bất động một chút, cái tên này gợi lên bao ký ức xa xưa. “Ở đây không có ai tên như vậy cả, anh lộn người rồi.” Nói xong, cô lại bước đi.

“Diệp Bình.” Lần đầu tiên anh luống cuống như vậy, khẩn trương không biết phải làm gì mới được.

Cô xoay người lại, lắc đầu. “Nơi này không có người anh muốn tìm, anh đi đi!”

“Amanda.....” anh hoảng hốt muốn chạy theo cô, lao đảo một cái, té trên mặt đất.

“Long.....” cô hô to một tiếng, nhanh chóng chạy lại, muốn kiểm tra xem anh có bị thương không. “Anh gặp cái gì chứ?”

Tới lúc này anh mới thả lỏng được, thở ra một hơi, nắm chặt tay cô “Em rút cuộc cũng chịu gọi tên anh rồi, còn lo lắng cho anh nữa.”

“Cho dù là một người không quen té trước mặt tôi, tôi cũng sẽ quan tâm như vậy.” cô lạnh lùng tạt cho anh một chậu nước lạnh.

Mặc dù vậy, đây là thời điểm anh vui nhất trong gần 7 năm qua.

“Sao anh tìm được nơi này?”

“Jady gửi hình cho anh.”

Cô mỉm cười, biết vậy nên tin tưởng trực giác của mình từ sớm. Khi Jady và đội thám hiểm của anh tới nơi này thì cô nên đi cho rồi. Nhưng lại tin lời hứa của anh ta là sẽ không tiết lộ hành tung của cô, xem ra, anh ta đã bán đứng mình rồi.

“Anh đi đi! Nơi này không chào đón anh đâu.”

“Anh thật vất vả mới tìm được em, anh sẽ không đi đâu hết.”

“VẬY TÙY ANH.”

Anh thở hổn hển, nắm ngón tay như còng sắt bắt cô lại. “Anh đã tìm em thật lâu, thật lâu, ít nhất em cũng phải cho anh nói chuyện với em chứ.”

Thấy cô nhăn mày, anh gấp gấp hô to. “Anh sẽ không đi.”

Cô thay đổi rồi, giờ với anh chỉ có lạnh nhạt, không có quá khứ, không có tình yêu cuồng nhiệt gì nữa.

“VẬY ANH VÀO ĐI!”

Cô lạnh nhạt cũng không làm vui đi nhiệt tình của anh, anh nắm chặt tay cô đứng dậy, cô thấy chân trái của anh không được tự nhiên, cà nhắc.

Thấy tầm mắt của cô, anh bình tĩnh nói “Cái chân này bị tật rồi.” nhìn ánh mắt nghi ngờ của cô, anh nói “Chỉ là bị ngã thôi.”

“Sao không chữa trị?” 7 năm qua đã xảy ra chuyện gì?

Chỉ bị ngã sao lại thành như vậy?

“Từ đỉnh núi cao 6500 m rơi xuống, không chết đã là may lắm rồi, cái chân này cứ để cho nó bị phế đi! Nó không giúp anh đuổi kịp em, vậy còn giữ lại làm gì?”

Lòng cô đau xót. Anh là thiên chi kiều tử a! sao có thể..... cô cắn răng, không hỏi thêm nữa, đỡ anh vào phòng.

Bài trí trong nhà làm anh đau lòng, gia cụ cũ kỹ mà thô sơ.

Cô ở một nơi thế này ư? Từ năm 14 tuổi, anh đã cho cô một cuộc sống vật chất tốt nhất, 7 năm nay cô đã sống như thế nào?

“Tôi sống rất tốt.” cô như đọc được ý nghĩ của anh.

Tay anh mon tron cái bàn gỗ có vết nứt, cái ly, bức tranh tầm thường trên vách. “Mấy năm nay, em cực khổ rồi.”

Một tia yếu ớt thoáng qua đáy mắt cô. “Tôi rất khỏe, rất thỏa mãn.”

Anh đi ra sau nhà, trước mặt là một thung lũng rộng lớn, dòng sông, núi non xanh tươi, trong sơn cốc mơ hồ truyền đến tiếng hát, hòa vào làn gió, làm người ta vui vẻ thoải mái.

“Nơi này rất tốt.”

Anh đi về phía chỗ cao, vịn vào lan can, không hề sợ hãi. “Không phải anh sợ độ cao sao?” cô khó hiểu hỏi.

“Không sợ nữa. trong 7 năm này, anh đã tới rất nhiều chỗ cao.”

Dưới ánh nhìn chăm chú của cô, anh cười khổ. “Anh đã nghĩ, khi nào anh không còn sợ độ cao nữa, anh sẽ được gặp lại em. Em rất thích ở nơi cao, thích ngồi trên ban công; bởi vì anh không dám đến gần, cho nên em mới bỏ anh đi. Giờ anh đã có thể cùng em đứng ở ban công rồi. Em thích cao, vậy anh sẽ theo em; em không còn có thể bỏ đi nữa rồi.”

Môi cô mấp máy, muốn nói, nhưng không thốt nổi thành lời.

Anh khó khăn bước từng bước về phía cô. “Lần đầu tiên trong đời, anh bước vào giáo đường, lần đầu tiên thử khăn cầu, chỉ cần anh có thể được gặp lại em, anh nguyện bỏ bất cứ giá nào..... Dù cái giá đó cao cỡ nào! Cho dù là một chân, hay cả mạng của anh, cũng được, chỉ cần cho anh gặp lại em một lần.”

“Anh..... không phải anh đã kết hôn rồi sao?”

“Em đã bỏ đi, anh còn lòng nào mà kết hôn với cô gái khác?”

Trước kia trong tình cảm anh luôn là bị động, chỉ một mình cô ngây ngốc bỏ ra, điên cuồng yêu, mà anh chỉ biết nhận lấy. Nhưng giờ không vậy nữa.

“Long.....”

“Anh tìm em khắp nơi, chỉ cần có người nói nơi nào đó có người hát rất hay là anh tìm tới, dù chỗ đó có xa cách mấy anh cũng tới cho bằng được. Anh cũng biết có thể vì dễ giấu tung tích em sẽ không hát nữa, nhưng chỉ có duy nhất đầu mỗi này, nên anh vẫn cố bám víu, cứ ôm hy vọng, rồi lại thất vọng, một lần lại một lần. Anh tới Đài Loan và New York là hai nơi em quen thuộc nhất, rồi anh lại xói tung cả nước Mỹ lên, 7 năm rồi, anh không bỏ qua bất kỳ hi vọng nào.”

Cô quay mặt đi, không muốn nhìn anh, vì chỉ cần nhìn thấy anh cô sợ cô sẽ mềm lòng. Nhưng vẫn nghe được lời anh nói, lòng cô chưa xót.

“Vậy giờ tìm được tôi rồi, tìm được rồi thì sao?”

“Anh muốn nói với em một câu, những lời này trễ vài chục năm anh mới nói cho em biết. Bởi vì anh chưa bao giờ chịu nói, có lúc anh đã nghĩ, cả đời này anh cũng sẽ không có cơ hội nói nữa.”

Cô nắm chặt thành ghế, lệ làm mờ mắt, tim đập điên cuồng, trái tim này lại vì hắn mà đập loạn lần nữa.

“Amanda, anh yêu em. Trước kia anh không nói, bởi vì anh không có dũng khí như em. Nhưng bây giờ, anh tình nguyện nói cả ngàn lần vạn lần anh yêu em mỗi ngày. Anh sẽ nói không biết ngán, chỉ sợ em nghe chán mà thôi.”

“Anh.....anh không thể như vậy.” cô hòng cô cứ như bị ghen không thể nói nổi.

“Em nói, anh là sinh mạng, là linh hồn, là tất cả của em. Vậy thì, mạng của anh cũng là của em, vì em, anh không tiếc vứt bỏ linh hồn mình, em là tất cả của anh!”

“Không....” Cô khóc không thành tiếng, “Sao anh có thể đối xử với tôi như vậy, giờ mới nói những lời này, có ý nghĩa gì nữa. Tôi đã chết tâm rồi, không dám hy vọng gì nữa, chỉ muốn bình lặng sống qua ngày cùng Phàm Phàm mà thôi.”

“Phàm Phàm...Phàm Phàm cũng là con của anh, em không thể phủ nhận chuyện này được, đôi mắt của con bé chứng minh nó là người nhà họ Long.”

Cô nhú nhú mảy, cũng không định giải thích gì.

“Em muốn cùng con bình lặng sống qua ngày, vậy còn anh thì sao? Để mặc anh một người sống cô độc cả mười năm, hai mươi năm, hay là cả đời?”

“Anh chính là ngôi sao cao cao xa xa nơi chân trời..... tôi thật không dám hy vọng gì nữa. Anh tha cho tôi đi! Buông tha tôi đi! Đừng cho tôi bất kỳ hi vọng gì nữa cả.” cô run run giọng nói.

“Amanda....” Anh ngồi sụp xuống giường, lấy tay bịt mắt, dòng lệ chảy ra từ kẽ tay. “Em có xem thường một người đàn ông mà lại khóc không?”

“Long.....” cô cả kinh, chưa bao giờ thấy anh khóc, trước giờ anh luôn vững vàng như một ngọn núi.

“Dù sao..... một người đàn ông không phải ngày nào cũng là ngày hấn mất đi người yêu đầu nhất.” giọng anh mang theo tiếng khóc.

Cô đẩy tay anh ra, anh cắn răng, trong đôi mắt anh giờ không còn lạnh lùng cao ngạo gì nữa, chỉ còn màu sắc ảm đạm, đau đớn muốn chết.

“Đừng như vậy....” cô cũng không chịu được nữa, khóc lớn.

“Tha thứ cho anh được không?”

Nước mắt cứ rơi mãi, cô gạt mạnh đầu.

“Không ngờ là em lại thích khóc như vậy.” Anh thương tiếc gạt nước mắt cho cô.

“Anh không thích thấy em khóc, cho nên em đừng khóc trước mặt anh.”

Anh đau lòng nói. “Về sau, em muốn khóc cứ khóc, muốn cười cứ cười, anh sẽ không la mắng nữa. Đừng bao giờ khóc sao lưng anh nữa, về sau anh chỉ muốn làm em cười thôi.”

Họ ôm chặt nhau.

Anh vùi mặt vào cổ cô, hít lấy hương thơm của riêng cô, cảm thấy thật ấm áp. “Sao em lại ở chỗ này?”

“Sau khi biết mình mang thai, em liền quyết định ra đi. Bởi vì em biết anh sẽ không cho em giữ lại đứa bé, thêm nữa, anh cũng sắp kết hôn. Hôm đó, sau khi liveshow kết thúc, em lên máy bay rồi đi, tới Hồng Kong lại không biết nên đi đâu nữa, liền đáp máy bay đến Trung Quốc. Sau đó mơ mơ màng màng ngồi xe khách, đổi xe lửa lại ngồi thuyền, mãi cho đến nơi này. Nơi này không ai biết em là ai, thế nên em ở lại.”

Cô nói tiếp, “Em thích nơi này, lần đầu tiên thấy thì đã thích rồi. Người ở đây dùng lời ca để nói chuyện với nhau, thật là thần kỳ. Mọi người cũng rất quan tâm em, em ở đây sinh Phàm Phàm, ai cũng thích Phàm Phàm, bé là bảo bối của cả thôn đó.”

“Con rất giống em, có thiên phú về ca hát, nếu được dạy dỗ tốt, con sẽ không thua kém gì em.”

Cô bật cười. “Anh đúng là người làm ăn. Nếu con có hứng thú với nghiệp ca hát, thì để con tự quyết định, em không muốn ép buộc con, quá khổ cực và mệt mỏi, em thà rằng con cứ bình bình đạm đạm sống cả đời, không cần khổ cực như em.”

Anh ôm cô, cảm giác thỏa mãn, không thể tin được, đời này anh lại được ôm cô lần nữa.

“Amanda, em thật chịu tha thứ cho anh sao?”

Cô nghiêng đầu suy nghĩ một chút. “Em đã từng nghĩ cả hàng vạn lần, nếu anh xuất hiện, em sẽ mắng anh tới tấp mặt mày, còn phải nghĩ hết biện pháp hành hạ anh. Cho anh biết thế nào là đau khổ, để anh nếm thử đau khổ mà em đã chịu. Nhưng khi anh xuất hiện thật, em lại quyết định tha thứ cho anh. Em biết anh cũng đã rất đau khổ rồi, sao còn phải hành hạ nhau thêm nữa? Em yêu anh không cần lý do.”

“Cám ơn em.” Một tiếng cảm tạ này, không chỉ dành cho cô, mà còn là các vị thần linh, cảm ơn đã cho cô xuất hiện trong cuộc đời anh, để cuộc đời anh được đầy đủ.

Lúc Phàm Phàm về đến nhà, thì thấy ông chú và mẹ ôm nhau mà khóc. Chú đẹp trai thấy bé thì cũng ôm lấy bé.

“Phàm Phàm đây là ba con.” Amanda nghẹn ngào nói.

“Ba?” bé vừa hưng phấn vừa mong đợi. “Chú là ba con?! Có phải cũng giống như bò con có ba?”

“Đúng, ta là ba con.” Anh ôm lấy cô bé, đây là tiểu công chúa của anh đó nha!

Bé cười, nụ cười thật chói mắt, vui vẻ lây sang anh, anh không khỏi cảm thấy sự kỳ diệu của huyết thống, bé có đôi mắt tương tự anh, còn hình dáng thì giống Amanda. Đây là bảo bối của anh, là bảo bối của anh và Amanda.

“Con rất vui, rất rất vui, ba đừng bao giờ đi đâu nữa nha.....” Bé mím môi khóc nức lên.

Amanda xúc động. Bé mồ côi cha nên sớm trưởng thành, luôn rất nghe lời, không hỏi gì về ba, nhưng tâm hồn nhỏ bé đã sớm biết mình không giống những người khác, bé không có ba.

Thật lâu sau, ba người mới bình tĩnh lại, thôi khóc, nhìn nhau cười.

“Anh đói bụng không? Có muốn ăn chút gì không?”

“Muốn, Phàm Phàm đói bụng.” tiếng trẻ thơ vang lên, làm hai người lớn bật cười.

Trong căn phòng nhỏ, cô bận rộn vừa rửa rau vừa nấu ăn; Phàm Phàm ở bên cạnh nhanh nhẹn giúp cô. Ánh nắng ấm áp từ bên ngoài chiếu vào, in bóng một lớn một nhỏ, xa xa là núi rừng trùng điệp xanh tươi, khói bếp lượn lờ. Từ nơi nào truyền lại tiếng chó sủa, tiếng người mẹ gọi đứa con ham chơi về ăn cơm. Bình yên hạnh phúc như bao phủ cả ngôi làng, tràn vào căn phòng nhỏ này.

“Những thứ này đều là em tự trồng, có một ít là hàng xóm cho, chỉ là những món đơn giản.” cô vừa dọn chén, vừa cười nói. “Chỉ là cơm rau dưa, sợ không hợp khẩu vị Long tổng.”

“Đây là bữa cơm ngon nhất mà anh được ăn trong bảy năm qua đó.”

Anh nhìn tay cô, trên bàn tay vốn mềm mại, nay đã đầy những vết chai, da cũng đen hơn trước một tí, thể hiện sự khổ cực của cô.

“Em rất khỏe, rất hạnh phúc, mỗi ngày có rất nhiều việc cần làm, loay hoay mãi không có thời gian suy nghĩ vẩn vơ.” cô mỉm cười thân thiện, làm anh nhớ đến quãng thời gian không có nụ cười của cô.

Bữa cơm giản đơn, chỉ có rau dại, cá nhỏ dưới suối, thế nhưng anh ăn rất ngon miệng, rất hạnh phúc.

Đêm đến, anh nằm trên giường, hai bên trái phải là hai người anh yêu nhất vợ và con anh, nghe tiếng côn trùng kêu, tiếng chim hót, cả tiếng suối chảy róc rách. Phàm Phàm ôm chặt ba đã ngủ từ lúc nào.

“Mai chúng ta đi nhé!” ôm cô trong lòng, anh vẫn có cảm giác không thật, cứ như trong mộng.

“Ngày mai? Không được, em còn có nhiều chuyện phải làm lắm.”

“Có chuyện gì quan trọng hơn chuyện cả nhà chúng ta đoàn tụ chứ?”

Cô nhẹ nhàng nói. “Những đứa trẻ ở đây muốn đi học phải lên thị trấn rất xa, nên em ở đây dạy chữ cho chúng. Trẻ con ở mười thôn quanh đây đều đến chỗ em học, em không thể nói đi là đi được.”

“Em dạy học ư?” anh ngạc nhiên hỏi.

Cô làm nũng liếc anh một cái. “Người ta đã có bằng đại học ở Mỹ đó, là người học cao nhất ở đây, em còn không thể dạy học à?”

“Vậy em muốn khi nào đi?”

“Thôn trước có hai học sinh cấp ba, năm nay là tốt nghiệp, em muốn dạy hai đứa nó cho xong. Mấy đứa bé trong núi, đi học rất khó khăn, mà hiện tại đã có khoảng 100 đứa ở tuổi đi học rồi. Em muốn xây trường, để bọn chúng có chỗ học, còn phải mua sách, dụng cụ học tập nữa. Bà lão Trương

không có ai chăm sóc, em và người trong thôn thay nhau chăm sóc bà; tháng sau lại có hội làng, em đã hứa dẫn Phàm Phàm đi xem. Còn có....”

“Những vấn đề của em cứ để anh giải quyết, xây trường, mời giáo viên, hay làm đường gì đó, chỉ cần em muốn thì anh sẽ làm hết, miễn là em có thể yên lòng rời đi là được.”

“Còn có rất nhiều việc....” cô ghen lời.

“Em sợ cái gì?”

Trong đêm tối yên tĩnh, có thể nghe được cả tiếng thở lẫn nhau, cô nhẹ giọng ní non. “Cứ nghĩ đến việc phải đi khỏi đây, là em không đành. Thật là kỳ, nơi này lại cho em cảm giác là nhà, em thích nơi này, nghĩ đến việc phải về Đài Loan hay New York, em lại thấy sợ.”

“Tại sao?”

“Có lẽ là rời đi quá lâu, giờ về lại cố hương nên cảm giác e sợ.”

“Em có muốn ca hát lại không? Rất nhiều người nhớ em, mong em trở lại sân khấu một lần nữa.”

“Không! Em không muốn nữa, em đã nếm qua cảm giác đó rồi, rất cô đơn, như phải đeo một cái mặt nạ, em không còn là em nữa. Em chỉ muốn bình bình đạm đạm mà sống, không có tiếng vỗ tay, không có đèn flash nữa.”

“Vậy em hãy nhận một thân phận khác, Long phu nhân.”

Cô sững sờ nhìn anh không nói lời nào.

“Những gì anh nợ em, anh muốn trả lại hết, anh muốn quang minh chính đại ở bên em, mà không có bất kỳ cổ kị gì. Em có thể không làm Amanda, nhưng em phải làm vợ anh.”

Lệ tràn mi, cô không thể tin được là mình lại có được tình yêu của anh, còn có thể được người đời thừa nhận.

“Cho nên, đừng cự tuyệt anh. Ngoại trừ anh, còn có rất nhiều người quan tâm em, Nguyễn Cường, Đồng Tâm Ny, Shary, Đại Hồ Từ này.... Mọi người tìm em khắp nơi, lại không thể nào nghĩ ra em ở nơi này.

Cô khóc nức nở, ôm chặt anh, bởi vì kích động mà khẽ run. Anh lại nói. “Em thích nơi này đúng không, anh có rất nhiều tiền, muốn xây mấy ngôi trường cũng được.”

Cô cười to. “Anh muốn dùng tiền dụ dỗ em sao?”

“Không chỉ dụ dỗ, anh còn muốn uy hiếp em. Nếu em không chịu đi theo anh, vậy anh sẽ ở lại đây, đợi đến khi nào em chịu đi thì thôi. Nếu vẫn không được, thì anh sẽ bám theo em, ngày ngày cầu xin em, đến khi em mềm lòng mới thôi.”

Cô vừa khóc vừa cười. “Anh thay đổi....”

Giờ anh thâm tình vô hồi, khác hẳn với trước kia lạnh nhạt xa cách.

“Hối hận là một liều thuốc mạnh, sẽ cải biến rất nhiều chuyện, anh không muốn lại phải hối hận nữa.”

“Long.”

“Đi với anh nha?”

Tựa vào lòng ngực quen thuộc, cô cười. “Đạ, chờ sắp xếp tốt mọi việc, chúng ta sẽ đi.”

Bọn họ đã bỏ lỡ một thời gian dài. Nhưng không sao, một cuộc sống mới thuộc về họ chỉ mới bắt đầu!

HẾT.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Thật Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.